

GROOT ROTTERDAM PANORAMA

15 AUGUSTUS 1935 - No. 32

LOSSE NUMMERS 15 C

De ontschepping ter reede van Fjaerland.

DE KAMPEERTOCHT VAN DE „TARAKAN” naar de Noorsche fjorden

NA een vlotte ontschepping der zeshonderd opvarenden gaan we welgemoed en zingend op weg naar den Boja Brae-gletscher, die 10 K.M. dieper in de fjord ligt. Een gletscher van dichtbij te kunnen bezien is toch wel iets héél bijzonders. De weg erheen gaat door 't schilderachtig dorp Mundal, langs bergen, wier toppen somtijds in wolken gehuld zijn, langs enorme rotsblokken, die terzijde van den weg gezaaid zijn, langs schuimend omlaag vlietende gletscherbeken. De jongens marcheeren in een behoorlijk tempo, soms meerdere groepen gezamenlijk, soms als groep alléén.

De inboorlingen probeeren limonade en melk aan ons te slijten. Zij doen dat op 'n bescheiden en delicate wijze: op 'n tafel voor een houten huisje staan zes leege glazen en 'n flesch limonade; de verkoopster zit verlegen lachend te wachten.

De planten- en boomengroei is hier weelderig; hoe meer echter de weg stijgt en we den gletscher naderen, des te schraler wordt hij, om eindelijk geheel op te houden. De jongelui stellen bijzonder belang in de koeien, die, klein van stuk en mager, de schaarsche grassprietjes zoeken, die de rotsbodem hier en daar laat groeien. Ze hebben in verhouding tot onze koeien groote horens en loopen met 'n klokje om den hals evenals hare Zwitsersche soortgenooten. Zooals gezegd, ze zijn erg mager, zóó mager, dat een gymnasiast ze als kapstok zou willen gebruiken.

Een der boys zet 't gloednieuwe lied „Sarie Marijs”

in, honderden jongenskelen vallen in en 't lied klinkt vrolijk op, totdat 't geraas van een neerstortende beek alles overstemt.

Ha, deze beek heeft 'n lagen oever en wij kunnen even van 't ijskoude water drinken. Velen van ons, die geen veldflesch hebben, gaan daartoe op hun buik liggen.

We naderen den gletscher, die twee uren voor ons heeft liggen glanzen. Ofschoon de zon heerlijk warm schijnt, wordt 't bij iederen voetstap kouder. De gletscher zendt een killen adem vooruit. Hier in deze hut kunnen we iets te eten en te drinken krijgen, men heeft zelfs ijs. „Als ze hier ook nog geen ijs hebben,” zegt een der jongens, „waar zouden ze 't dan wel hebben.”

De Noren, die onze groote „Tarakan” hebben

Vanaf het schip heeft men bij aankomst in Noorwegen een prachtig gezicht op de Sognefjord.

Onze weg naar den gletscher liep naast een woest omlaagstroomende bergbeek.

gezien, zijn in grooten getale hierheen gekomen, om ons souvenirs te verkoopen, kleedjes, messen, geborduurde doeken en bergstokken van een zeer eigenaardigen vorm.

De laatste tweehonderd meter zijn de moeilijkste; overal sippelt 't water tusschen duizenden rolstenen. Soms moeten we van den eenen steen op den anderen springen, maar onze moeite wordt rijk beloond, als we eindelijk tegenover dit prachtig natuurverschijnsel staan.

De zon, die er als 'n spot-light overheen scheert, doet 't ijs fonkelen en schitteren; maar de kleur is koud en in mineur; blauw is de hoofdtoon, van Pruisisch blauw met 'n groenen reflex tot puurkobalt loopt 't gamma; hier en daar mengt de naakte rots haar grauwe kleur er in en maakt de harmonie volkomen. De jongens zijn opgetogen en gaan er na 'n oogenblik van stille bewondering toe over, den gletscher te veroveren, tenminste voor zoover dat door de leiding is toegestaan.

De natuur, ontroerd door zooveel bewondering, gaf 'n extra-nummer tot verhooring der feestvreugde in den vorm van 'n lawine, die, door duizend oogen gevolgd, van 'n helling schoof en onder kanongebulder in de diepte te pletter sloeg.

Na dit zeer pakkend slot bliezen de groepleiders verzamelen voor den terugmarsch. Om zes uur verwacht men ons aan de aanlegplaats en na acht uur is er geen kans meer de „Tarakan” te bereiken.

Om geheel zeker te zijn, dat niemand achterblijft en ook om eventueele uitvallers op te pikken, rijden voortdurend auto's tusschen begin en eindpunt van den wandeltocht.

Ten overvloede wordt door de groepleiders aan boord appél gehouden, als de jongens zelf de boot naar 't schip hebben gepeddeld.

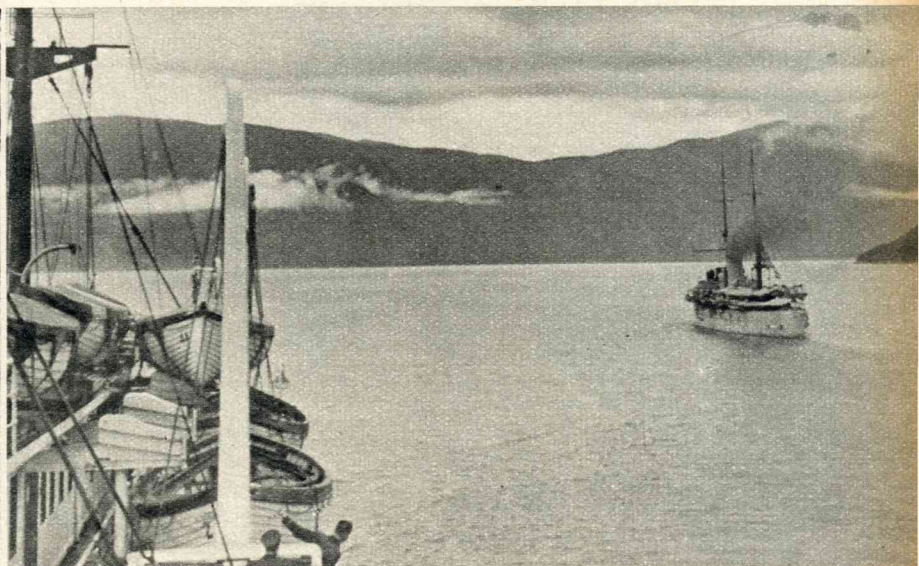
Twintig K.M. is 'n heele tippel en als we de laatste wegkromming bereiken en onze goeie „Tarakan” in de fjord voor anker zien, stemmen we in met 't vreugdegehuil der jongens.

Aan boord zweeft 'n sympathieke etenslucht en de maaltijd, die nu volgt, de felheid van den aanval over de geheele linie in front-formatie op

De jeugdleiders organiseerden kussengevechten — twee jongelui die elkaar heftig bekampen.

Ontmoeting met de „Hertog Hendrik”, die voor een oefentocht in de Noorsche wateren vertoefde.

de spijzen, is niet te beschrijven. Geen wonder, als je 20 K.M. gedarteld hebt, 'n gletscher hebt mogen aanraken en 'n echte lawine zien neerkomen.

De stemming komt er eigenlijk nu pas goed in en een der leeraren maakt daar handig gebruik van, om na tafel de jongens aan dek te verzamelen voor community singing, waarbij hij zelf dirigeert, wat hem direct den naam „Mengelberg” bezorgt.

De H.B.S.-ers dichten 'n lied op de „Slamat”, die, met eenige honderden meisjes aan boord, hier ergens in de buurt rondzwerft. Voor melodie nemen ze 't bekende „Zie ginds komt de stoomboot”. 't Klinkt heel goed, luister maar:

„Zie ginds komt de „Slamat” uit Holland weer aan,
Zij brengt ons de meisjes, ik zie ze al staan.” etc.

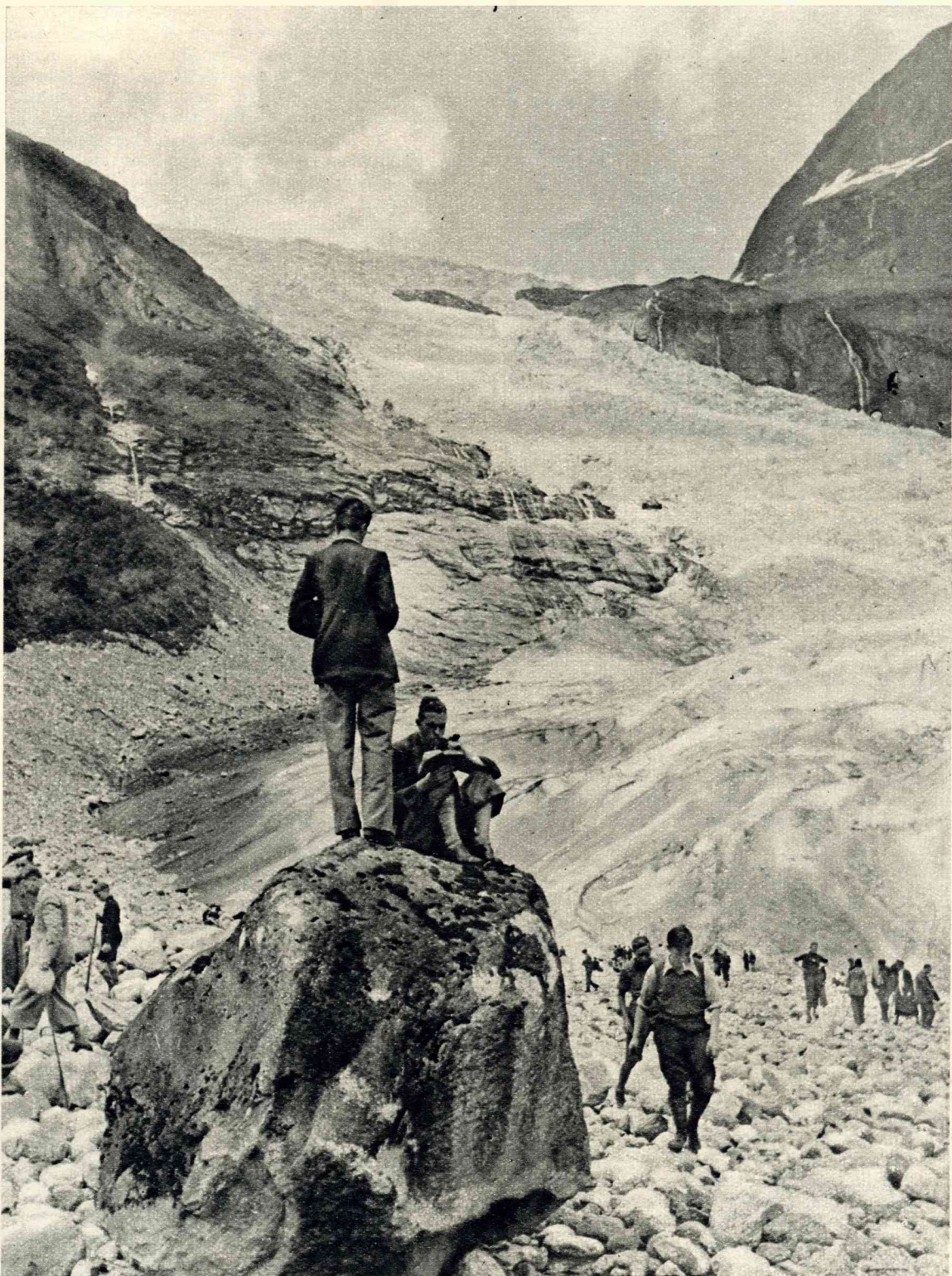
Dit schoone lied, met gevoel door 't knapenkor voortgedragen, besluit den avond en den dag. Iedereen gaat te kooi en de stilte klimt over den valreep aan boord. Alléén de wachten waken en ook de bakkers, op wie de plicht rust de droomende schare morgenochtend van versch brood te voorzien; en niet te weinig asjeblijft.

Dinsdagmorgen om 6 uur wordt het anker gelicht en er zijn aan boord weinig passagiers die daarvan iets bemerken. Als we aan dek komen, varen we juist de Fjaerlandfjord uit en komen weer in de Sognefjord, die nu wordt ingevaren tot de aan stuurboord liggende Nærofjord; we gaan tot het in deze fjord gelegen plaatsje Gudvangen en ankeren omstreeks 11 uur v.m.

De vaart door de fjorden is prachtig, allen zijn aan dek en veel films worden dien morgen vershoten; de zon blijft echter weg en de toppen der bergen hullen zich in een wolk van tranen.

Er wordt vroeg geluncht en daarna vindt de ontscheping plaats op dezelfde ordelijke wijze als Maandag. De afstand van schip tot wal is hier echter

De „trekpiano” helpt den tijd korten op den dag dat we in volle zee zijn.

De jongelui genieten van het bezoek aan den imposanten Boja Brae-gletscher.

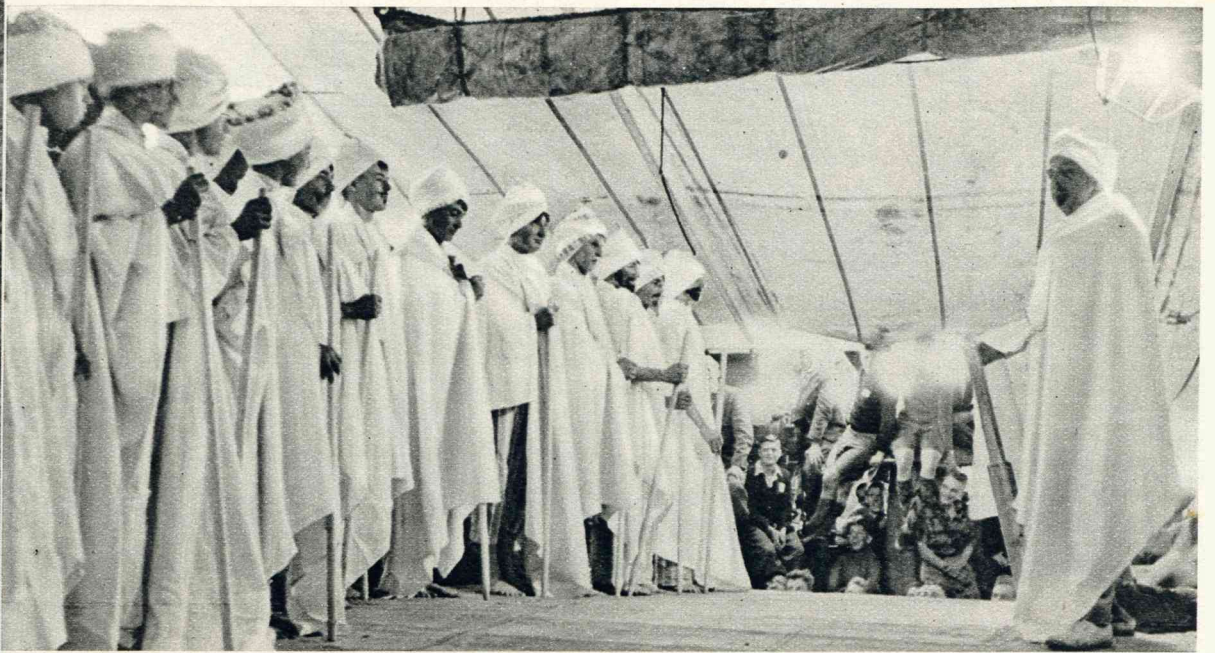
De jongens bewonderen een waterval in het Nārodal.

't Doel van onze wandeling is Stalheim. 'n afstand van 15 K.M. 't Laatste gedeelte van Stalheim's Cleff tot 't Stalheimhotel klimt sterk (hoogte is 1000 voet) en de bestijging eischt nogal wat van de wandelaars. Maar eenmaal aan den voet van den berg gekomen zullen jonge beenen ook wel hooger kunnen. Er is boven een punt, vanwaar men het dal haast geheel kan overzien; het is niet te vertellen hoe indrukwekkend en mooi dat is. Het nauwe dal, waarvan de bergwanden, welke hier en daar wel duizend meter hoog zijn, elkaar vaak tot op wel 200 meter naderen, wordt doorsneden door een wilde bergbeek, die er een bijzondere bekoring aan geeft. Men kan boven ook de Sivlefoss en de Stalheimfoss (foss beteekent waterval) zien, 'n indruk dien men niet licht vergeet. Trouwens, de slingerende weg zelf, die 16 keerpunten heeft, biedt geweldig verrassende uitzichten.

Voor degenen, wien 't klimmen wat zwaar valt, zijn er auto's, die voor weinig geld bezoekers naar boven brengen en eventueel terug naar Gudvangen. De wandeling terug is echter verre te verkiezen boven den snellen autotocht. Ook zijn er de bekende Noorsche Solkjaere, 'n inheemsch vervoermiddel, voor twee of meer personen en met de kleine, maar sterke Noorsche paarden bespannen. Velen hebben gelopen en genoten van 't steeds wisselend uitzicht.

Ook hier weer pikken de auto's de uitvallers op en tegen 6 uur gaan de eerste groepen weer aan boord. Volgt weer algemeene aanval op den kok, waarna gezang en dan naar bed.

De matrozen lichten Woensdagmorgen om 8 uur 't anker, de motoren van de „Tarakan” zoemen, wij zwaaien en terug gaat de vaart door Nāro-en Sognefjord. We hebben een heelen dag varen voor den boeg;

Het optreden der Abessiniërs in het Tarakan-cabaret.

't groene water der fjorden is spiegelglad; de bergen, wier toppen met sneeuw zijn bedekt, volgen elkaar op in groote verscheidenheid van kleur en vorm.

Plotseling komt er leven in de opvarenden, de „Hertog Hendrik”, 'n Nederlandsch oorlogsschip, dat voor oefening in de Noorsche wateren vertoeft, vaart ons tegemoet. Dat is 'n vreugde voor de jongens. Weldra klinken de tonen van 't oude Wilhelmus, door 't muziekcors van de „Hertog Hendrik” gespeeld, gevolgd door „Piet Hein”, over de stille fjord en de bergwouden kaatsen vele malen de muziek terug. 'n Groot gejuich gaat op, als de beide schepen elkaar passeeren en wij zien dat alle opvarenden van 't oorlogsschip, pl.n. 450 man, aan dek staan opgesteld. Langzaam zien we dan de „Hertog Hendrik” om 'n vooruitspringenden rotswand verdwijnen.

De dag wordt verder doorgebracht met genieten van de natuur en 't beoefenen van sport en dekspeken onder leiding van de beide speciaal door de „Nederland” meegezonden jeugdleiders, de heeren Kammeijer en Postma. Tot groote vrolijkheid der jongens zien we eenige kussengevechten. Verder eten en drinken we, fotografeeren, spelen kaart. 's Avonds zingen we liederen en om kwart over tien gaat alles te kooi.

Kort na middernacht is 't schip in de Hardangerfjord, één der mooiste van Noorwegen. Vanaf de brug zien we alléén de lichten en bakens en de dreigende silhouetten der bergen.

Donderdagmorgens om 6 uur ankeren wij ter reede van Eidfjord in 37 vadem water. Vroeg ontbijten en dan ontschepen voor 'n tocht van 36 K.M.; alléén zeer goede loopers zullen dezen tocht kunnen volbrengen; de anderen kunnen of in auto's heen en terugrijden, of wel 'n gedeelte wandelen. Eidfjord is slechts een klein plaatsje met een oude kerk, een hotel en in totaal 400 inwoners. Het dankt z'n bekendheid aan den prachtige uit de rots gebouwen wandelweg, die van hieruit voert door het romantische Maabödal, langs het spiegelgladde groene meer naar de Vöringfoss, één der hoogste niet voor industrie-doeleinden gebruikte watervallen van Noorwegen (hoogte 163 Meter). Boven op den berg is het Fossli Hotel, vanwaar men een prachtig uitzicht heeft op waterval en dal, tenminste als niet zooals nu 'n dichte nevel ons dat belet. Men kan den waterval wel hooren, maar niet zien. Als we naar beneden gaan, zien we op den geweldig slingerenden en stijgenden weg, eenige étages beneden ons, de eerste groep loopers aankomen. 't Is de Arnhemsche groep onder leiding van den heer Kraane, de eenige groep of 't gedeelte van 'n groep (leider en 3 jongens) die den tocht heen en terug loopend volbracht.

Tegen den middag, als de zon na 'n heldhaftigen strijd de nevels heeft verjaagd en mild de woeste bergtoppen bestraalt, is de schoonheid der natuur onbeschrijfelijk.

Terug in Eidfjord, trachten de jongens voor hun laatste kronen reisherrinneringen te koopen; messen, beschilderde doosjes en geborduurde doeken. Ik zag een H.B.S.'er die voor één kroon een rendiergewei had gekocht en 't trotsch op z'n hoofd trachtte te bevestigen.

Nu vlug aan boord, want om drie uur wordt 't anker gelicht en de thuisvaart vangt aan. De Hardangerfjord kunnen we nu bij daglicht zien. Overal waar aan den wal maar 'n plekje grond is, zijn dorpen en gehuchten ontstaan, zoodat de rand van de fjord bijna voortdurend met huisjes bezet is. Dit geeft aan 't landschap 'n vriendelijk voorkomen. Trouwens, deze fjord is milder en minder woest dan de andere.

Vrijdags bij 't ochtendgloren zijn we al in volle zee, we kunnen dat zelfs te kooi liggend bemerken aan de lichte deining van 't schip; de zeeziekte, bleekgroen van kleur, doet wankelend 'n laatsten aanval op de opvarenden, die echter glansrijk wordt afgeslagen. Hoe kan 't ook anders, als je al zes dagen vaart op 'n zeeschip?

Vanavond wacht ons een verrassing in den vorm van 'n cabaretavond. 'n Orkestje heeft zich gevormd van harmonica's, gitaren, piano en zelfs saxofon en clarinet, de jongens scharen zich om 't geïnproviseerde podium; de scheepsautoriteiten, als gezagvoerder Molenaar, de scheepsdokter en andere officieren, hebben zelfs 'n gereserveerde plaats. 't Orkest opent den avond en de jongens steken van wal met hun leuke voordrachten; dat er tweemaal 'n henge-laar uit de Jordaan begraven werd was toeval, 'n begrafenisstemming was er in 't geheel niet.

't Optreden van 'n groep Abessiniërs, in 't wit gekleed, met woest rollende oogen en 'n onverstaanbare taal, was wel 'n glansnummer.

Stuurman Schaafsma en de heer W. v. Ree (de vader van 't kampeerplan) zingen een duet door de megafoon, de gezagvoerder en de echtgenoot van den dokter geven op algemeen verzoek der jongelui 'n solodans en 't Volkslied besluit dezen gezelligen avond. Vroeg gaan we te kooi, want Zaterdagmorgen moeten allen voor 8 uur van boord zijn.

's Morgens om 6 uur stoppen de machines, de matrozen brengen de trossen uit en de reis, die zoo veel heerlijk heeft geboden, zooveel leerzaams, die vriendschappen en kameradschap heeft gekweekt, is helaas ten einde.

WIEL v. d. RANDEN.

Kapitein Molenaar met zijn staf op de brug.

WAT KOSTEN DIAMANTEN?

door Richard Underwood

MILLIOEN pond aan diamanten! — Met oogen, die gulzig opengingen, keek Thornby zijn chef aan. Toen kneep hij de oogen half dicht en vroeg droog: „Waar wou je die steentjes vandaan halen?”

Spiers — onder vrienden „Sjieke Spiers” — ging naar de deur, deed die open en keek naar beide zijden de lange hotelgang door. Toen deed hij de deur dicht en draaide den slentel om.

„Ik heb twee dingen gedacht,” zei hij. „We beginnen hier in de gaten te loopen. We moeten eens verandering van lucht hebben — hoe verder weg hoe beter. Da's één. Ten tweede ben ik beu van dat juweelen-zaakje. Wat brengt 't in? Een paar mille tegelijk, op z'n hoogst. En nu is er kans, om verandering van lucht te krijgen en meteen zóveel in de wacht te slepen, dat we binnen zijn. Hier.”

Thornby nam de aangeboden krant aan en las het omlijnde bericht:

„CRISIS IN DE DIAMANTWERELD.

Wegens strubbelingen in de Amsterdamsche diamant-industrie worden er op het oogenblik diamanten tot een waarde van ruim £ 1.000.000 in reserve gehouden op het hoofd-bureau van Van Dein te Kimberley. Waarschijnlijk zullen de edelstenen daar de eerste maanden nog blijven...

Thornby trok zijn schouders op, toen hij de krant teruggaf.

„Zoo, is dat je miljoen!” zei hij sarcastisch. „Als wij ze er vandaan moeten halen, zullen ze er wel éénwig blijven!”

Spiers' oogen flitsten.

„Bliksems, Thornby,” viel hij uit, „als je geen hersens hebt, heb dan tenminste een beetje lef! We moeten er wat voor over hebben; een zeereisje, een paar weken geduld en een uurtje werk met mijn zuurstof-acetyleen-toestel.”

„Da's niet veel. En verder?” vroeg de weifelende Thornby.

„Dan een auto-tochtje naar Lorenzo-Marques of Beira... daar kijken ze aan de haven niet zoo scherp als in Kaapstad, of ze laten zich smeren. Dan met de boot naar Marseille en wéér met een boot naar New York. Daar ken ik lui genoeg, die diamanten koopen zonder navraag. Lastig hè?”

Thornby liet zich tegen de leuning van zijn stoel zakken.

„Je bent een slimme rakker, Spiers,” zei hij met onwillige bewondering. „Ik zou zeggen, dat je geen mensch was, als ik dat vrouwtje van je niet kende. Je bent zoo hard als een kei, behalve tegen haar.”

Spiers grinnikte en zijn stugge trekken werden zacht.

„Zal wel waar zijn,” gaf hij toe. „Daarom ben ik ook zoo tuk op dat zaakje. Voor háár wil ik die diamanten hebben, meer dan voor mezelf... en 't kan me niet schelen, wat ze me kosten.”

„Nou, nou,” zei Thornby bedenkelijk. „Kan niet schelen wat ze me kosten... Enfin, vertel maar eens precies, wat we doen moeten.”

Eenige weken reeds woonden de drie Engelsche toeristen in 't huisje aan den buitenrand van Kimberley. „Kapitein Ponsonby” en zijn vrouw, en de „broer van den kapitein”, ontvingen druk menschen en waren in zeer korten tijd erg gezien.

„Heel aardige lui,” zei de élite van Kimberley; en tot de élite behoorden natuurlijk ook de hogere employé's der firma Van Dein.

Kapitein Ponsonby maakte zich speciaal bemind bij het cricket-lievend publiek en vaak zag men een demonstratie van zijn fraaie spel op het club-terrein. Hij sloeg prachtig — was alleen een beetje vreemd, zeiden de menschen. Hij wou bijvoorbeeld nooit hebben, dat de inlandsche „jongen” zijn zwaren cricket-zak van zijn auto naar de kleedkamer droeg.

„Houdt mijn spieren een beetje lenig,” legde hij uit, als men er iets over zei. Men ging er dus aan wennen, den kapitein met zijn cricket-zak te zien slepen, en zei er niets meer over, ook al liep hij er soms mee door de straten.

De broer van den kapitein was geen cricketer. Hij hield zich met scheikundige proeven bezig. Men wist niet precies wat, maar hij scheen monsters van den bodem met zekere gassen te bewerken, om

een nieuw soort bouw materiaal te krijgen, dat bestand was tegen hitte. Er kwamen nu en dan chemiciën voor hem uit Kaapstad.

Hun plannen vorderden goed. Er liep maar één ding tegen: mevrouw Ponsonby had ontzettend — en oprecht — veel last van de vreeselijke hitte. Alle dagen sloeg de Afrikaansche zon neer op het gegolfd-ijzeren dak en de houten wanden van het huisje, en zelfs de nachten waren snikheet.

Op een avond, toen het nog heeter was dan gewoonlijk, viel mevrouw Ponsonby flauw. Twee zorgelijke uren lang was haar man met haar bezig, vlugzout gebruikend en eau-de-cologne en koude omslagen. Toen zij eindelijk bijkwam, werd er krijgsraad gehouden.

„We zullen er nu meteen maar een eind aan maken,” besloot haar man. „We hebben 't terrein verkend, we hebben alles in kannen en kruiken, dus we maken, dat we hier weg komen, vóór we niet meer weg kunnen. Ik doe 't vannacht. Zorg jij, Thornby...”

„Wacht eens eventjes,” viel Thornby „den kapitein” in de rede. „Vannacht gaat niet. Die zuurstof is er nog niet uit Kaapstad.”

Spiers keek naar het vertrokken gezicht en de matte oogen van zijn vrouw.

„Ik ga hier dood, Jim! Laten we in 's hemelsnaam weggaan, diamanten of geen diamanten!” smeekte zij.

Even bleef het stil. Toen bracht Spiers zijn onderkaak naar voren.

„Wat bliksem!” tierde hij. „We gaan, en tóch zal ik de diamanten hebben! Met één cylinder zuurstof kom ik er en er is één plaats hier in de stad, waar ze een cylinder zuurstof hebben. Luister eens goed...”

Een uur later hoorde de nachtwaker in het magazijn der firma Van Dein kloppen aan den hoofdingang. Hij ging opendoen en zag verbaasd kapitein Ponsonby aan, die daar stond in zijn flanellen sportpak, met zijn onafscheidelijken cricket-zak.

„We hebben een beetje in 't clubhuis gefuifd na 't spelen vanavond,” zei de kapitein met een vriendelijke grijns. „Een leelijke scheur in mijn pantalon opgelopen. Mag ik even binnen, om een andere aan te trekken?”

De nachtwaker had meermalen de fraaie slagen van den kapitein bewonderd — hij wou graag helpen. „Komt u binnen,” zei hij en hij deed de deur weer dicht.

En méér wist de nachtwaker niet te vertellen over den grooten diamantdiefstal. Want terwijl hij de deur dichtdeed, sloeg er iets zwaars op zijn achterhoofd en hij zakte ineen.

Toen de bewustelooze nachtwaker netjes geboeid lag, met een prop in den mond, ging Spiers aan 't werk, met den spoed en de nauwkeurigheid der ervaring. Hij haalde zijn toestel en een cylinder zuurstof uit den cricket-zak. Binnen vijf minuten oefende een zengende, violette vlam haar vernielende macht uit op sloten, grendels en bouten.

Nog geen uur later was hij weer buiten en droeg den zak naar zijn auto, die stil en donker onder de boomen stond aan den anderen kant van den weg. De zak was zwaar — zwaar van ongeslepen edelstenen, een fortuin waard.

De motor gehoorzaamde aan den druk van een vinger; Spiers schakelde en glimlachte. Het ging puik.

Twee mijlen ging hij den weg op; toen stopte hij, volgens afspraak, en er kwam een gedaante uit het kreupelhout.

„Zeg,” kwam de zenuwachtige stem van Thornby, „ze... ze had iets vergeten en ze is teruggegaan, om 't te halen.”

„En?” zei Spiers ongeduldig. „Waar is ze nu?”

„Ze... ze...” Thornby stotterde pijnlijk en stiet toen een woordenstroom van onsamenvhangenden uitleg uit. „Ze streek een lucifer aan en ze struikelde over de tafel. De lamp viel om en 't begon te branden. Ze... ze schijnt weer flauwgevallen te zijn. Ik zag den gloed en ik rende terug. Ik kon binnenkomen, maar 't stond vol rook en ze lag...”

„Waar is ze?” schreeuwde Spiers.

„Kalm blijven, Spiers. 't Is erg met haar — vervloekt erg. Ik heb een dokter gehaald en die heeft haar naar 't ziekenhuis gebracht. Ze is...”

Spiers luisterde niet meer. Hij smiet den zak in de struiken en riep: „Stop weg — ik haal 'm later wel. Wacht hier — ik ga naar 't ziekenhuis!”

Een ernstige, vriendelijke dokter gaf met zachte stem antwoord op zijn gejaagde vragen.

En toen kwam Spiers te weten, wat diamanten kosten.

„'t Spijt me ontzettend, kapitein Ponsonby. Rookvergiftiging. We hadden haar kunnen redden met zuurstof, maar er is vanavond ingebroken in ons magazijn en onze laatste cylinder is gestolen.”

GONDELVAART IN VENETIË

's Middags wordt nog eens een naooogst gehouden op de velden, die reeds in den vroegen morgen onder het mes kwamen.

IN HET DAL DER

EEN voorproefje krijgt u al te genieten, wanneer u nog op reis bent naar dat poëtische dal der rozen, dat zich, in het hart van Bulgarije, langwerpig uitstrekt tusschen de bergketens van den Balkan en den Sredna Gora. Wanneer in den eerbiedwaardig ouden autobus, die het verkeer onderhoudt tusschen de hoofdstad Sofia en het plaatsje Karlowo, de benzinegeuren al te beklemmend worden, dan sprenkelt de chauffeur uit een groote flesch wat water uit over de dicht oopengepakte passagiers — en onmiddellijk schijnt elke andere damp geweken voor een zoeten, zwaren rozengeur. Maar al ras ook voert de wind ons dichte

golven rozenparfum tegemoet, dat ons eenige dagen lang voortdurend omhullen zal: wij hebben het Dal der Rozen bereikt.

Links en rechts van den weg niets dan uitgestrekte velden, waarop in lange, rechte gelederen, de rozenstruiken gerijd staan. Tot manshoogte zijn zij uitgegroeid: het donkergroen gebladerte met duizenden witte en lichtroode bloemtuiten overdekt. De dartele lach en het vroolijk gezang der meisjes, wier bonte hoofddoeken overal tusschen de struiken rondbewegen, verhoogden de paradijsstemming in dit landschap, dat voor oog, oor en neus de streefendste geneugten biedt. In groote manden bergen de pluksters haar geurenden oogst, die zoo spoedig mogelijk vervoerd moet worden.

In het bergdorpje Klisura aangekomen, behoeven wij den stroom van pluksters maar te volgen en wij belanden vanzelf bij de stroomende „kokerij” van de Crediet-Coöperatie „Rosa”, waar de aangevoerde oogst gekeurd en gewogen wordt om dan bij balen tegelijk in de geweldige ketels der distillatie-inrichting te worden gestort. Uren lang moeten zij daarin met water worden gekookt: het condensatie-product, dat in de koelvaten neerslaat, bezit een intensen geur, die nog oneindig versterkt blijkt, wanneer men de olie van 't water heeft afgescheiden.

Honderden kilogrammen rozen verzwelgt de ketel, waarin de bloemen met water worden gekookt. De daarbij ontwikkende vluchtige oliën worden gecondenseerd en zoo bereidt men uit circa 3000 k.g. bloemen één k.g. rozenolie.

Meer dan vijfhonderd gulden waarde vertegenwoordigt deze simpele flesch zuivere rozenolie: groengekleurd, scherp en bijna harsachtig is het product.

ROZEN

De voorzitter der vierhonderd boeren omvattende coöperatie van Klissura voert ons naar een magazijn met zware grendels en sloten: met bijna liefkoozende bewegingen brengt hij eenige eenvoudige flesschen daaruit te voorschijn. Zelfs onze in deze rozen-atmosfeer reeds afgestompte reukzin wordt toch sterk getroffen door den nog duizendmaal versterkten geur der Bulgaarsche rozen: al dra is ons deze concentratie te sterk, zij gaat wrang en harsachtig aandoen.

Alle idylle en poëzie gaat echter wijken, wanneer wij vernemen wat de waarde bedraagt van zulk een flesch rozen-olie. Voor den oorlog was door den afzet der rozenolie naar de parfumerieën en zeep-fabrieken over heel de wereld de rozenteelt een loonend bedrijf. Maar na den oorlog werd de uitvoer steeds moeilijker door het verlies van de hoofdafnemers: Frankrijk en België, door de ontwikkeling der chemische industrie, die goedkoopere ersatz levert. En bij de moeilijkheden, welke de wereldcrisis uiteraard reeds oplevert voor den afzet van zulk een weelde-artikel, komen de nog sterk verhoogde invoerrechten, die allerwegen geheven worden.

Zoo komt het, dat de Bulgaarsche rozenkweker, die, wanneer hij veel land bezit, toch hoogstens 3000 K.G. rozen jaarlijks oogst, tegenwoordig nog slechts 4 lema (7 à 8 cts) per kilogram van zijn coöperatie krijgt uitbetaald, terwijl de prijs voor eenige jaren nog meer dan 20 lema bedroeg. Voor zulk een fractie van hun vroeger inkomen moeten nu de rozenkweekers den ganschen langen dag werken: om drie uur 's morgens begint al de oogst! En 3000 K.G. rozen zijn er noodig om daaruit 1 K.G. olie te winnen. Nu bewonderen wij pas waarlijk de blijheid, waarmee op de velden een arbeid wordt verricht, die ons eerst in zulk een paradijselijke omgeving louter poëzie en louter geluk toescheen.

F. d'A.

De Bulgaarsche olie-rozen, een variëteit van de rosa gallica, zijn iets kleiner dan onze meeste tuin-rozensoorten, maar bezitten veel sterkeren geur: de witte soorten iets minder dan de roode.

Rozenwater houdt jong — beweren rozenkweekers. En zij schijnen gelijk te hebben.

Voorzichtig wagen zich de plukstertjes bij de bedienings-apparaten van den grooten kookketel.

L. G. Green:

HET NIJLPAARD HUBERTA

TWEE jaar lang heeft er een nijlpaard rondgewandeld door de velden en dorpen van Zuid-Afrika, een lief dier, dat weldra door de blanken als een vriend, door de zwarten als een eerbiedwaardigheid werd beschouwd.

Er is zoowat geen groot wild meer in Zuid-Afrika. Men kan zich dus voorstellen, hoe de inwoners van Nieuw-Gelderland, niet ver van Durban, schrokken, toen er op zekeren dag eensklaps een nijlpaard kwam aanwandelen. Eerst vluchtten de menschen voor het snorkende, brullende dier met zijn grooten gaapbek, maar alras bleek: 't dier doet niemand iets, en honderden nieuwsgierigen stonden den raren gast te bekijken... tot die de belangstelling hinderlijk vond en zich terugtrok in zijn appartementen — een boschje.

Het beest werd spoedig een algemeen bekende en zeer gezeene gast. Men wist uit te maken, dat het uit de buurt van het St. Lucia-meer, Zoeloeland, kwam, en men gaf het den naam Huberta.

De menschen uit Nieuw-Gelderland en omliggende oorden hadden nog nooit een loslopend nijlpaard gezien. Zij kwamen kijken in steeds grooter menigten en Huberta vond die dwarskijkerij hoe langer hoe vervelender. Zij trok af, ging aan 't zwerven... en werd de meest beroemde hippopotamus, die er ooit geleefd heeft.

Huberta wandelde den kant van Durban op. Hoe meer zij de stad naderde, hoe dichter bevolkt de streken waren, waar zij doorheen trok, en de sensatie, die haar verschijning veroorzaakte, werd steeds grooter.

Zij ging echter niet voor winkels staan kijken en begaf zich niet in het gewoel der markten. Overdag

zat zij bijna geheel ondergedompeld in een of ander riviertje, 's avonds kwam zij boven water en dan zette zij haar voetreis voort. Na donker hoorden de landbouwers vreemde snorkelgeluiden en sommigen deden bij hun ontwaken de ontdekking, dat er een heg of een hek platgemangeld was. Nu en dan kreeg men het dier even te zien, maar voor een camera poseeren wou Huberta niet. De kranten gaven geregeld bulletins uit, om de bevolking bekend te maken met de gangen van den gewichtigen gast. Geen prins of prinses kon meer attentie wenschen.

Steeds dichter kwam Huberta bij Durban, een der grootste steden van Zuid-Afrika, en steeds grooter werd de spanning bij de bevolking. De kranten berichtten in vette regels, hoever Huberta al was en de menschen waren vurig benieuwd, waar zij zich den volgende keer zou vertoonen. Men had natuurlijk een drijfjacht op touw kunnen zetten, om een einde te maken aan Huberta's loopbaan; maar de dame was reeds een gevierde persoonlijkheid geworden; zij was een huisdier, een soort mascot geworden voor de heele bevolking.

Zij wou wel eens iemand aanvallen, die haar al te dicht naderde en zij trapte wel eens het welig gewas op een akker plat; maar dat vond niemand erg. Men had veel te veel pret in het vervolg-verslag van haar avonturen. Zij was voor de Zuid-Afrikanen een reusachtige, werkelijk levende Mickey Mouse.

Op een avond stond zij opeens voor de deur van een café vlak bij Durban. De stamgasten schrokken en Huberta schrok van den weeromstuit. Het beviel haar niet, zoo dicht bij de beschaving. Zij trok om de stad heen en kwam 30 K.M. zuidelijker, aan de kust, weer te voorschijn.

Zij liep door tot den mond van de Umzimvuburivier en bleef daar een poosje wonen, maar op een avond werd de lust naar vermaak haar weer te machtig. Een belangrijk burger van het dorp Port St. John wou zich naar het stadhuis begeven, om een raadsvergadering bij te wonen. Het was nogal donker om de Groote Markt. Het raadslid knipte zijn zaklantaarn aan, om niet tegen een paal te loopen... en staarde in den gapenden muil van een kolossaal nijlpaard! De man heeft dien dag niet gestemd.

Huberta was moe. Zij ging een beetje op straat zitten, en het heele dorp kwam om haar heen staan.

Zon en
huidverzorging

behooren evengoed bij elkander als huidverzorging en Vasenol. Zonnebaden verlangen een verstandige huidverzorging. Bescherm Uw huid tegen zonnebrand door

Vasenol

Gr. strooibus 50 Cts.
Kl. strooibus 30 Cts.

Gr. tube 70 Cts.
Kl. tube 40 Cts.

TOILET-POEDER * TOILET-CREME

„Kom maar, Fikkie!” riepen de jongens. „Wat een snoes!” riepen de meisjes. „Een hondje van een beestje!” vonden mannen en vrouwen. En de honden blaften. Een half uur hield Huberta het uit. Toen verliet zij Port St. John, om nooit terug te keeren. Zij gaf zich weer aan de landlooperij over.

Nu echter niet meer zoo kalm. Er waren namelijk jagers uitgetrokken, om het dier levend te vangen en in den dierentuin van Bloemfontein op te bergen. Huberta dankte voor de eer. Zij vertoonde zich zoo weinig mogelijk, trok als een soort Onzichtbare Man door dichtbevolkte streken en liep 's nachts als een haas. Een 40 à 50 K.M. per dag schoof zij voort naar 't Zuiden. Zij betrad de Kaap-kolonie, liet zich neer in de Keiskama-rivier en bleef daar wonen. De Bloemfonteinsche jagers gingen naar huis — het beest uit de rivier te krijgen, daar zagen zij tóch geen kans toe.

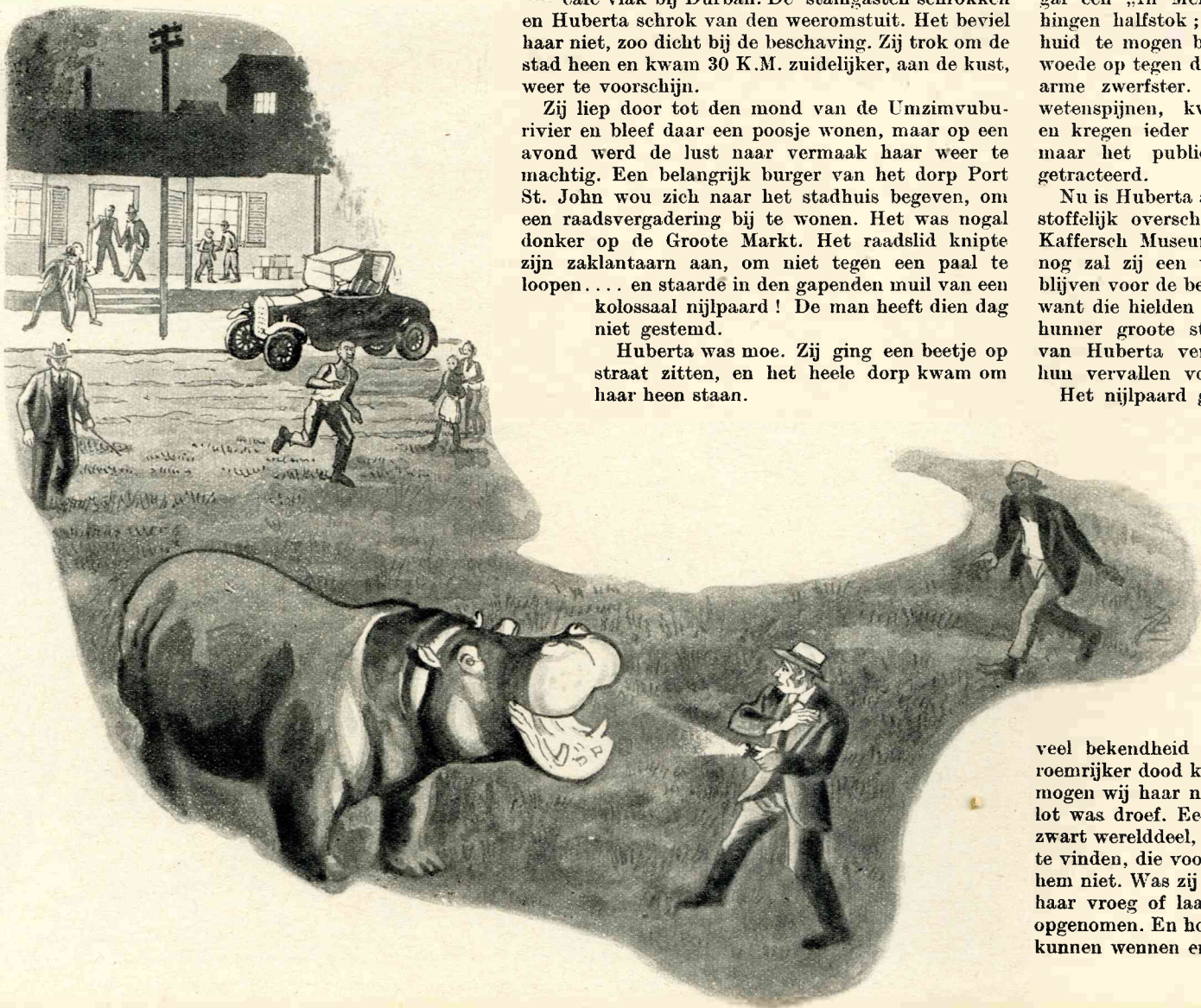
Een tijdje lang hoorde men niets meer van Huberta. Toen kwam er eens een landbouwer bij den burgemeester van Peddie, nabij King William's Town, met de boodschap, dat hij een dood nijlpaard in de rivier had zien liggen. Er werd een onderzoek ingesteld en met behulp van lange ketenen en achttien ossen werd het lichaam aan den kant gesleept. Eilaas, het was de schoone Huberta, met kogelgaten boven haar oogen!

En er was droefheid in Zuid-Afrika; iedere krant gaf een „In Memoriam”; de vlaggen in Durban hingen halfstok; musea vochten om de eer, haar huid te mogen bewaren en er ging een storm van woede op tegen den onbekenden moordenaar van de arme zwerfster. Vieraders, gefolterd door gewetenspijnen, kwamen zich eindelijk aangeven en kregen ieder £ 25 boete, volgens de jachtwet; maar het publiek had ze graag nog heel anders getraceerd.

Nu is Huberta al meer dan drie jaar dood en haar stoffelijk overschot, opgezet, staat te kijk in het Kaffersch Museum te King William's Town. Lang nog zal zij een voorwerp van liefde en vereering blijven voor de bevolking, speciaal voor de zwarten; want die hielden haar voor de reïncarnatie van een hunner groote stamhoofden uit het verleden en van Huberta verwachtten zij nieuwe glorie voor hun vervallen volk.

Het nijlpaard genoot zelfs de onderscheiding, in het Parlement besproken te worden. Een kamerlid vroeg nl. aan den minister van justitie, welke maatregelen er genomen waren, om haar moordenaars aan hun gerechte straf te helpen. „Wij hebben allen,” zei hij, „met diep leedwezen het doodsbbericht vernomen van deze gevierde nationale figuur.” De minister antwoordde vol ernst, dat de politie de zaak aan 't onderzoeken was.

Er is nooit een tweede nijlpaard geweest, dat zoo veel bekendheid genoot als Huberta. Zij had een roemrijker dood kunnen sterven, maar den dood zelf mogen wij haar niet misgunnen. Want haar levenslot was droef. Een werelddeel, en dan nog wel een zwart werelddeel, zwierf zij rond, om den zielevriend te vinden, die voor haar bestemd was — en zij vond hem niet. Was zij langer blijven leven, dan had men haar vroeg of laat gevangen en in een dierentuin opgenomen. En hoe zou zij, de dochter der wildernis, kunnen wennen en gelukkig zijn in een gesticht?!

GROOT ROTTERDAM

KANTOOR: STATIONSWEG 24 - ROTTERDAM
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 50540 - GIRONUMMER 101981

Als twee kameraden.

De hoogspringer.

VAN EEN AARDIGE DRESSUUR

VELE mensen houden van honden. Nu, we moeten zeggen: het zijn dikwijls ook lieve dieren. Een hond kan meer trouw en genegenheid aan den dag leggen dan een mensch. Als men zoo'n beest liefkoost, dan kan het u zoo goedig en dankbaar aanzien.

Een onzer fotografische medewerkers heeft op zijn rondzwervingen in den omtrek van de stad een heel

Kennismaking met het voorwerp.

filmpje gemaakt van een dame, die met haar hond uit wandelen ging en hem liet apporteer en nog meer kunststukken verrichten.

Hij heeft de Rotterdamsche schoone gekiekt bij haar aardige dressuur en we vertrouwen, dat zijn foto's bij de vele dieren vrienden in den smaak zullen vallen. Hier zijn ze dan, de kiekjes, die alle voor zichzelf spreken, van het meisje en haar hond.

Daar gaat ie.

Goed gedaan, beste „jongen”!

Weer huis teo.

De jongens bestormen opgetogen de Fokkers.

JEUGDDAG OP SCHIPHOL

MEER dan 500 kinderen hebben dezer dagen op Schiphol den luchtdoop ondergaan. Deze 500 jongens en meisjes waren aldaar door de Robinsonschoenfabrieken uit alle deelen van 't land samengebracht als belooning voor de goede oplossing eener prijsvraag door deze fabrieken uitgeschreven.

Alles werkte mee om dit jeugdluchtfeest voor 100% te doen slagen; er was haast geen wind en een stralend zonnetje gaf aan 't geheel een fleurigen aanblik.

Onder muziek van een strijke genoten de kinderen van hun lunchpakketten in een der militaire hangars.

Na over de luchthaven te zijn rondgeleid, kwam dan het groote moment van den dag: 't vliegtochtje.

De jongens popelden van ongeduld en zoodra er een groep door de leiders werd ingedeeld, bestormden de jongens de drie Fokkers.

Na allen de lucht te zijn in geweest, gingen de kinderen per boot naar Amsterdam en vandaar per trein terug naar hun woonplaatsen.

Gereed voor den start.

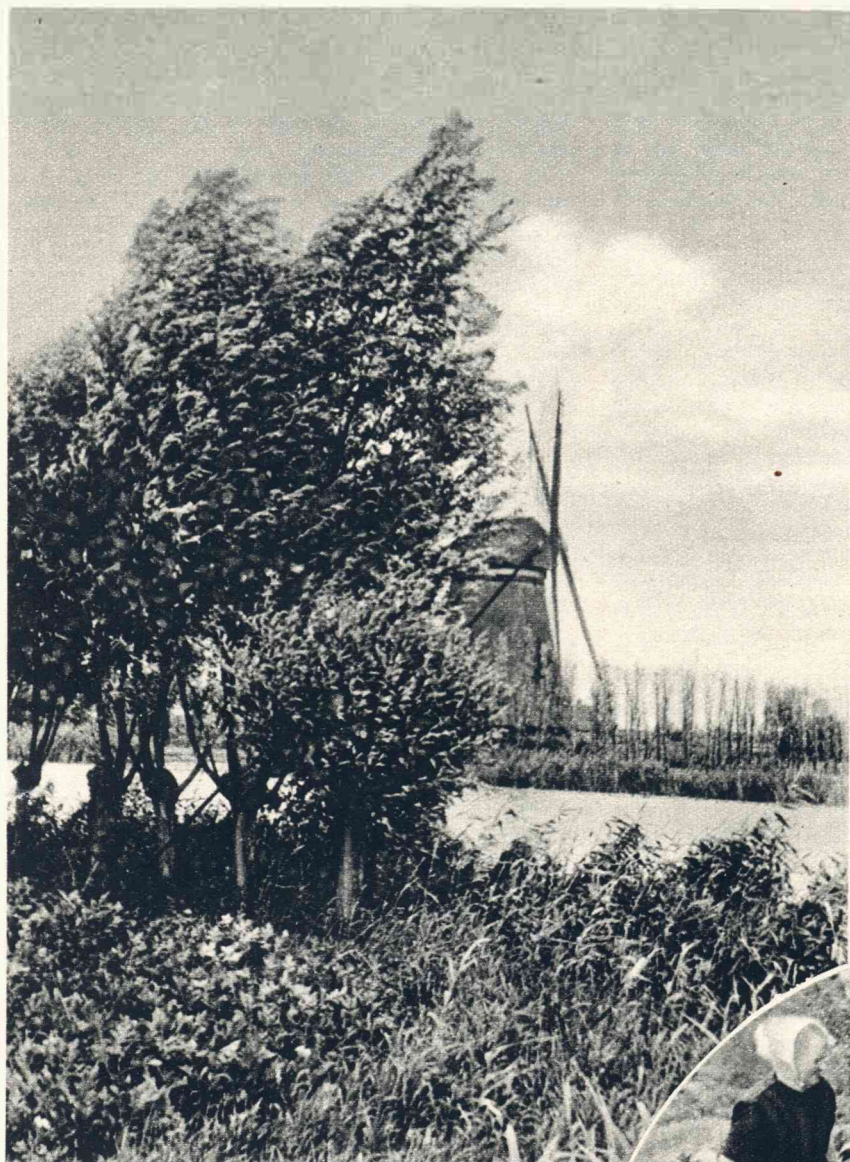
„Instappen allemaal!”

Onder de muziek van een strijke werd in een der militaire hangars geluncht.

UIT DEN OMTREK

GIESENDAM EN GIESEN OUDKERK

Giesendam. — Dit is Holland!

't Geduldige paard, de trouwe
kameraad van den mensch. —
Bles is braaf!

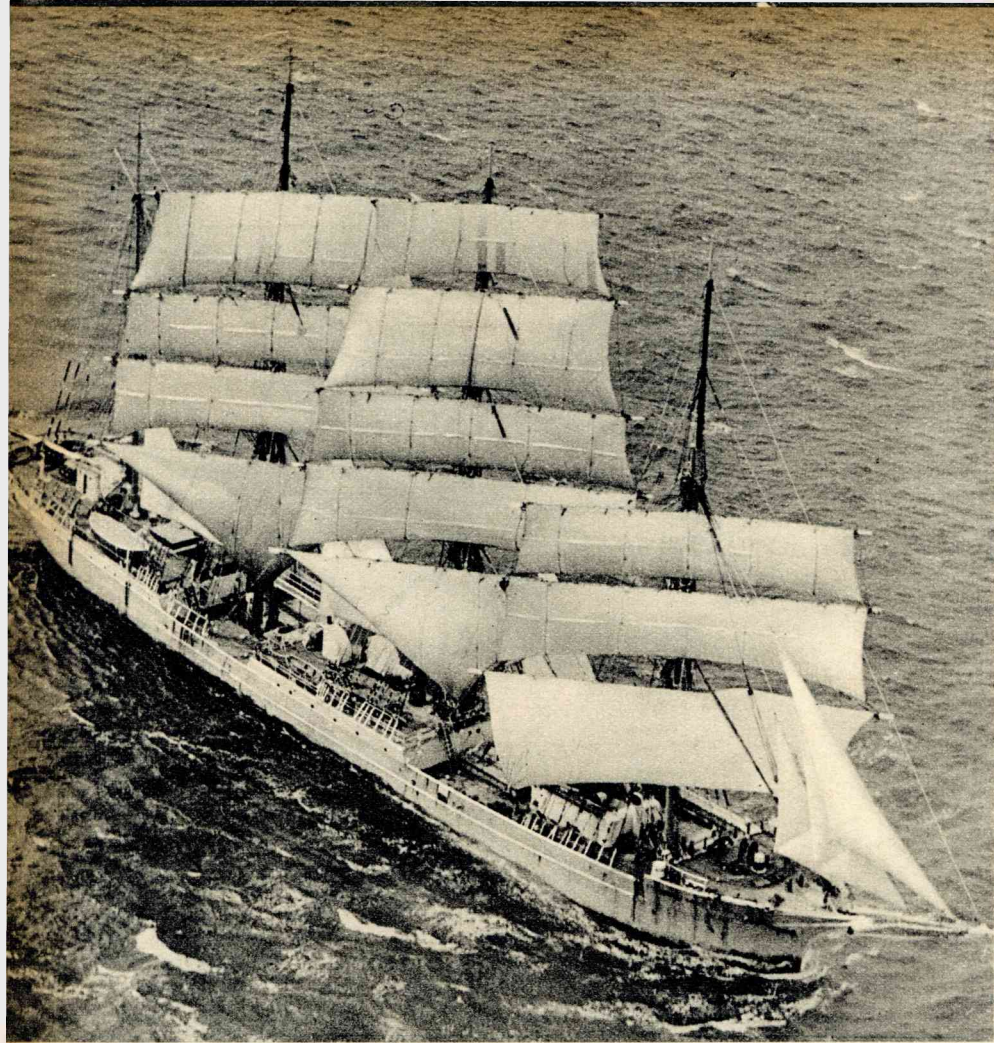
Giesendam. — De Hollandsche
zindelijkheid is spreekwoordelijk
geworden. — Hier ziet u twee
vrouwen, die haar hoog houden.

De rijdende manufacturenhandel.

Giesen Oudkerk. — De visschers
genieten niet alleen van de hengel-
sport, maar ook van het frissche
water en 't mooie weer.

MET VOLLE ZEILEN

Door den afstand drong het geluid niet door tot op de brug en de schok was niet heviger geweest dan wanneer de „Yorktown” met den voorsteven op 'n golf van middelmatige afmeting was gestooten.

Een wit wolkje, als bij een kleine ontploffing, steeg uit 't wrak omhoog — het waren een aantal verschrikte zeevogels.

Langzaam gleed de „Yorktown” langs het vreemde vaartuig, terwijl Chaffee schreeuwde: „Stop de machines! Sluit de schotten! Laat de waterdichte matten zakken aan bakboord-boegzijde!”

Hij bleef één oogenblik staan om den ouden clipper op te nemen. Hij herkende hem onmiddellijk aan de lijn van den boeg.

Het was de „Thetis”, 'n bekende oude theeklipper, die maanden geleden in de Golf van

Mexico overhaast was verlaten. De schuit moest al dien tijd hebben rondgedreven om eindelijk de Noordelijke richting te kiezen en zodoende in de route te komen van de „Yorktown”.

Terwijl Chaffee naar het roer terugsnelde, zag hij kapitein Stockbridge met groote passen aankomen. Ondanks zijn vijfenzestig jaar was de magere gestalte nog kaarsrecht en de ouderwetsche bakkebaarden hingen als glanzende mistwolken aan zijn wangen.

Gedurende veertig jaar haatte Chaffee hem en wel vanaf dien dag op de oude „Marathon” in '96, toen Stockbridge hem „een stommen hond” noemde, omdat hij zeil had gestreken tijdens een windvlaag.

Chaffee was eerste officier geweest op ieder schip, waarover Stockbridge het bevel voerde, zoowel op zeil- als stoomschepen. Hij wachtte nog steeds op een of ander onheil, waardoor aan den naam van den kapitein schade kon worden toegebracht. Gedurende veertig jaar had hij de vreugde, den trots en het materiele voordeel van een onafhankelijk commando opgeofferd voor de zoetheid van de gespannen verwachting. Nu leed de kapitein aan een hartvergroting — misschien dat zijn wraakzuchtige honger eindelijk zou worden gestild.

„We zijn geraid door een wrak, aan bakboordzijde van den voorsteven,” rapporteerde Chaffee. „Het was de „Thetis”. Ik heb de waterdichte matten laten zakken. De tusschenschotten zijn gesloten. Zal ik even naar beneden gaan om de schade op te nemen?”

Stockbridge keek naar achteren, waar het wrak reeds in den mist was verdwenen.

„De Thetis?” riep de kapitein uit en tegelijkertijd haalde hij een stuk papier uit den zak, dat er uitzag als een bulletin voor de zeevaart. Met een vreemde haast borg hij het weer even snel weg. „Blijf op de brug, mister — ik ga naar beneden.”

Hij verwijderde zich met zijn gewonen, langen pas, maar zijn knieën knikten lichtelijk en zijn stap had niet de gebruikelijke veerkracht. Chaffee voelde een zekere voldoening.

Voortdurend werd er van beneden getelefoneerd. De „Yorktown” kreeg water binnen in het eerste ruim en ook in het tweede.

„Zou het gedaan zijn?” vroeg Chaffee zich af. „Zou ze ten onder gaan? Dat ben je te wachten met staal.”

Een matroos kwam hijgend rapporteeren, dat de waterdichte matten, die de vierde officier onmiddellijk had laten zakken, niets uithaalden. Ze waren door de gapende opening in den romp naar binnen gezogen.

„Dan bestaat er een groote kans, dat ze er is geweest,” zei Chaffee.

Hij kon wel lachen, niet omdat hij zoo'n hekel had aan dit oude schip, maar omdat de reputatie van Stockbridge er een gevoeligen knauw door zou krijgen. Vanaf het middendek drong het rumoer

van stemmen tot hem door. Waren de passagiers tot het middenschip doorgedrongen?

Hij liet door den marconist de positie vaststellen van het meest nabijzijnde schip. De „Semiramis” bleek het dichtst in de buurt te zijn, maar zelfs zij was nog tweehonderd mijl weg.

De „Semiramis” kon twintig knopen loopen en dit betekende, dat ze binnen tien uur aanwezig zou zijn. Niets kon de „Yorktown” voor dien tijd doen zinken, tenzij het met de tusschenschotten verkeerd ging.

De telefoon berichtte, dat de passagiers op het middendek waren geroepen. In den nacht waren hun stemmen thans duidelijk hoorbaar.

Stockbridge verscheen weer en greep zich vast aan de railing van de brug. Hij hijgde van de vele treden, die hij had beklommen. Chaffee zag zijn hand in een jaszak verdwijnen en het bewuste papier er weer half uithalen. Toen keerde Stockbridge terug in de kaartenkamer.

Hij scheen zich over dat bericht toch niet op zijn gemak te voelen en een ongeduldig verlangen maakte zich van Chaffee meester. Eén enkele fout kan de verrichtingen van een heel leven te niet doen.

Stockbridge kwam weer te voorschijn.

„En?” vroeg Chaffee. „Hoe staat het met de tusschenschotten?”

„Het tweede tusschenschot is zoo sterk als de muur van Troye,” antwoordde Stockbridge. Chaffee maakte zich altijd kwaad over zulke literaire toespelingen.

„Ik heb meer vertrouwen in een slang dan in een tusschenschot,” sprak Chaffee. „Staal heeft geen uithoudingsvermogen — er zit geen fut in.”

Stockbridge antwoordde: „Het tweede tusschenschot houdt het.”

En werktuiglijk sprak Chaffee: „Ja, kapitein.” Eensklaps hoopte hij, dat het tweede schot zoo spoedig mogelijk in elkaar zou zakken. „Ik dacht eigenlijk aan de booten,” voegde hij er aan toe.

De kapitein draaide langzaam het hoofd naar hem toe.

„Dat dacht ik wel, mr. Chaffee,” sprak hij. „Ja, ik was er eigenlijk zeker van, dat u aan de booten zou denken.” Ondertusschen hield hij zijn blik onafgebroken op Chaffee gericht.

Iederen dag één ijskoude, snijdende opmerking — dit was de manier, waarop Stockbridge zijn eersten officier kwelde.

Het zwijgende onderzoek, waaraan Chaffee zich voelde blootgesteld, was te veel voor hem en haastig liep hij naar de kaartenkamer. Het rapport lag niet op het bureau en ook niet op tafel.

Een zeker detective-instinct deed hem in de papiermand wroeten en onder de bovenste laag vond hij wat hij zocht.

Op het oogenblik, dat hij het in zijn hand hield, wist hij al waar hij moest kijken. Een wrak had de „Yorktown” in den boeg getroffen. Hoe stond het dan in dit laatste bericht met de opgaven van rondrijvende groote wrakstukken of verlaten schepen, waarover Stockbridge onmiddellijk met zijn eersten officier had behoeven te spreken?

Inderdaad — de „Thetis” was gerapporteerd — de positie van vier dagen tevoren stond aangegeven. Ongetwijfeld was een oorlogsschip thans op zoek naar het wrak om het tot zinken te brengen.

Toen Chaffee deze aanduiding vergeleek met de snelheid van den stroom en met den koers van de „Yorktown”, stelde hij vast dat deze beide lijnen elkaar sneden.

Hier stond dus de reputatie van Stockbridge op het spel. Op zee moet met de geringste, zelfs met de onmogelijkste kans op gevaar rekening worden gehouden. Er had een dubbele uitkijk opgesteld moeten worden.

Na veertig jaar zou eindelijk de belooning komen — de onaantastbaar geachte naam van Lemuel Stockbridge zou hij naar den bl... helpen.

De zee lag nog steeds rustig, toen Chaffee weer op de brug terugkeerde; de „Yorktown” dreef zachtjes voort, steeds iets meer overheellende naar stuurboordzijde, terwijl ook de voorsteven dieper in het water zonk.

„De kop begint leelijk te zakken,” merkte Chaffee op.

De kapitein draaide zich om, teneinde een bericht van een in grijs linnen gekleeden man uit de machinekamer aan te hooren.

Chaffee luisterde aan de telefoon en hij vernam de stem van den eersten machinist: „Het tweede schot gaat er aan. Ik heb gestut zooveel als ik kan, maar het geeft niets.”

DE KAPITEIN door Max Brand

ER hing een lichte mist. Vanaf de brug kon de „Yorktown” nog juist van begin tot einde worden overzien. De maan straalde zoo helder, dat zij zelfs nog wazig kon worden onderscheiden. De zee vertoonde zich slechts in een glimp, zoodat het soms leek of het mailschip stil lag, terwijl de mist in flarden voorbijdreef.

Iedere twee minuten loeide de misthoorn, doch het was een meer vertrouwelijk geluid, een zacht gillend gefluit, dat den eersten officier Chaffee naar de spreekbuis deed grijpen, die in verbinding stond met het kraaiennest.

„Ik zie wat vlak voor den boeg!” riep de uitkijk. „Vlak voor den boeg!”

Chaffee was een bulldog van een vent, met kromme beenen onder een zwaar bovenlijf en de grijze haren van een zestig-jarige. Maar nu maakte hij een sprong als een jonge kerel en zag het voorwerp in den mist opdoemen, de omtrekken van een schip, dat voortdreef met den stroom. En de „Yorktown” stevende er recht op aan.

Chaffee schreeuwde naar den roerganger onmiddellijk aan stuurboord aan te houden en brulde daarop door de automatische telefoon naar de machinekamer: „Stuurboord-machine stoppen!” De matrozen, die aan beide zijden van de brug op wacht stonden, vlogen naar de spreekbuizen om het bevel te herhalen. Grimmig telde hij tot vijf en liet toen de schroef aan stuurboordzijde op halve kracht achteruit draaien.

De „Yorktown” luisterde weliswaar, maar sidderde toch even met een zwak hoorbare klacht. Ze zwenkte in Zuidelijke richting; stuur en schroeven hadden eenigen tijd noodig om den koers van vierentwintig-duizend ton te wijzigen. Zelfs met de tot op de helft verminderde snelheid scheen het schip vlugger op te schieten dan ooit, omdat het gevaar nu dicht bij was.

Chaffee haastte zich naar bakboord. Het was het wrak van een oud zeilschip, dat hij te zien kreeg, in half gezonken toestand met drie omhoog stekende maststompen. De ranke vormen van den boeg riepen een zee van herinneringen bij hem op aan zijn jeugd, toen hij voor het eerst op het water ging zwalken. Het was hem alsof de zee het verleden teruggaf. Hij zag den boeg van het mailschip langzaam op zij zwenken en wist, dat het er om zou houden; tien seconden voor het einde begreep hij, dat een botsing niet meer te vermijden was.

Het wrak scheen tot bewustzijn te komen. Hij kreeg den indruk alsof het op de „Yorktown” afvloog. De stoot vond plaats op de plek, waar de romp juist tot volle breedte kwam.

Chaffee wendde zich tot den kapitein.

„Tweede tusschenschot,” rapporteerde hij.

„Zinnen zonder werkwoorden zijn niet compleet,” sprak Stockbridge. Langzaam streek hij over zijn bakkebaarden. „Zelfs op zee, geachte heer, kan een goed gebruik van de taal nuttig en noodzakelijk zijn.”

Een golf trof de „Yorktown”, waardoor het schip echter niet op de gebruikelijke manier werd opgeheven. Integendeel, een zwak gedreun weerklonk in het binnenste van den romp.

„Het tweede tusschenschot is er geweest,” merkte Chaffee op.

De kapitein liet door geen enkel teeken blijken, dat hij het had gehoord.

„Het tweede schot,” herhaalde Chaffee nadrukkelijk. „In elkaar gezakt als een lucifersdoosje — in duigen gevallen!”

Hij had thans werkwoorden gebruikt. De kapitein bevochtigde zijn lippen met de punt van zijn tong. Chaffee wachtte. Het leek hem, alsof deze man voor het eerst in zijn leven beefde, hoewel het ook kon, dat zijn bakkebaarden door een windzuchtje werden bewogen. Chaffee genoot.

„Laat de passagiers zich bij de booten opstellen,” zei Stockbridge.

Chaffee gaf het bevel. Op de stoomfluit werden zes korte stooten en een lange gegeven. Onmiddellijk daarop doorliep een gegons van stemmen de „Yorktown” — de passagiers wisten wat er ging gebeuren.

De vrouwen en kinderen kwamen nu op het bootendek en opgewonden, fluisterende geluiden weerklonken. Een baby begon luid te huilen — een vrouw schreeuwde „Billy”.

Overigens waren ze rustig — van een paniek was geen sprake.

„Neem de leiding bij de booten, mister,” zei de kapitein. „Doe het kalm. Laat een paar booten zakken en vul de andere langzamerhand.”

„Ze helt over naar stuurboord,” merkte Chaffee op. „Ze kan ieder oogenblik schuiner komen te liggen en dan kunnen de booten aan bakboordzijde niet meer worden gestreken. Zouden we ze niet allemaal tot op de benedendekken laten zakken? Als het derde schot het begeeft, komen we misschien heelemaal schuin te liggen.”

Stockbridge ging rechtop staan.

„Het derde schot begeeft het niet,” antwoordde hij. „Ik herhaal — strijk de booten langzaam — een voor een. Ik wil niet dat er, zodra de storm opsteekt, te veel booten in zee liggen, die ik dan toch weer op moet pikken.”

„Nog een kleinigheid, voordat ik naar achteren ga,” sprak Chaffee langs zijn neus weg. „Ik vraag me af, wat er zal gebeuren als de Raad van Scheepvaart later vraagt: „Waarom werd de mededeeling in het rapport niet nagegaan en op de zeekaart aangegeven — zooals had moeten gebeuren?”

De kapitein keek voor zich uit. De eenige reactie op deze vraag was een steviger vastklemmen van de railings, maar dit was voor Chaffee al voldoende. Of de „Yorktown” zonk of niet — hij haalde nu den oogst binnen, waarop hij veertig jaar lang had gewacht.

En hij vervolgde meedoogenloos: „De positie van de „Thetis” stond in dat laatste bericht opgegeven. Ze dreef in onze richting. We hadden den uitkijk moeten verdubbelen en vaart moeten minderen.”

„Mister,” sprak de kapitein, „ga naar achteren en neem de leiding bij het strijken van de booten.”

„Goed, kapitein,” antwoordde Chaffee en hij gehoorzaamde.

Twee booten aan bakboordzijde en twee aan stuurboordzijde werden neergelaten, gevuld met vrouwen en kinderen.

Na eenigen tijd keerde Chaffee op de brug terug, daar uit de marconistenhut werd medegedeeld, dat de „Cayuga” om de positie van de „Yorktown” had gevraagd. Tijdens het opgeven van haar eigen positie was het bericht echter eensklaps afgebroken. Ze kon dus dichtbij of wel veraf zijn. De eenige zekerheid was, dat ze met volle kracht stoomde in de richting van het getroffen schip.

De kapitein liep de brug op en neer — met groote passen, wanneer hij naar stuurboord de helling afging en kleinere, zodra hij zich omdraaide en tegen de schuifde op moest.

„Ik heb de eerste booten uitgezet,” rapporteerde Chaffee. „Zal ik nu even wachten? Of zal ik al de booten vast op de benedendekken laten zakken?”

„Wacht daar mee,” antwoordde de kapitein.

„Mijn dringend advies is,” hield Chaffee vol, „dat we de booten maar moesten...”

De kapitein viel hem in de rede. „Over twee uur zitten we in een storm; en we hebben eigenlijk niets anders dan een stel landkrabben, om in de sloepen rond te dobberen. Denkt u soms, dat we nog leven in den tijd van de zeilschepen, mister?”

Chaffee keek naar voren. Het schip helde, vooral bij den voorsteven, meer en meer over. Opnieuw kwam er bericht uit de machinekamer. Een zware, bedaarde stem, die hij niet thuis kon brengen, vroeg: „Met de brug?”

„Ja, met den eersten officier.”

„Het derde tusschenschot kreunt als een zieke hond,” deelde de stem mee. „Nog een oogenblik en het is er geweest. Aan stutten behoeven we niet te denken. Wanneer er boven toestemming wordt gegeven, stuur ik mijn mannen aan dek. We zinken, Chaffee.”

Chaffee keerde zich naar den gezagvoerder.

„Het derde tusschenschot houdt het ook al niet meer. Uit de machinekamer wordt gerapporteerd, dat de „Yorktown” gaat zinken en er wordt toestemming gevraagd om alle mannen aan dek te sturen, kapitein.”

Stockbridge keek van de zee naar de in een mist-waas gehulde maan en maakte een gebaar als gaf hij zich over.

„Ze kunnen hun gang gaan!” antwoordde hij.

Chaffee gaf de toestemming door naar beneden.

„Hoe denkt u nu over de booten, kapitein?”

„Laat ze onmiddellijk zakken — bliksemsnel,” commandeerde Stockbridge. „Als — als ik maar niet te lang gewacht heb.”

Op dit oogenblik werd de „Yorktown” van binnen weer getroffen door een kracht, die haar deed trillen; een ruischend geluid van wind of stroomend water klomk gedempt door tot op de brug.

Er klomk een luid geraas uit het binnenste van het schip, daar alles wat los stond wegglesd door het scherpe hellen van het schip. De „Yorktown” maakte nu een hoek van zeker vijftientwintig à dertig graden. Een langgerekte, hartverscheurende kreet steeg van de dekken omhoog. Een kind kon begrijpen, dat dit waarschijnlijk het einde was.

„Wat heb ik gedaan! Wat heb ik gedaan!” stamelde Stockbridge. „De booten, mister! De booten!”

Chaffee beklom de steile helling van de brug naar bakboord. Aan dien kant behoorde het strijken der booten reeds tot de onmogelijkheden. De stand van het schip verhinderde dit. Slechts over de sloepen aan stuurboordzijde kon nog worden beschikt en deze zouden niet meer dan de helft van het aantal opvarenden der „Yorktown” kunnen bergen. Hij rende naar beneden en gaf zijn bevelen. De matrozen toonden zich zeer kalm, dank zij de ijzeren discipline waaronder ze hadden gestaan. Ook de officieren bleven onbewogen. Ieder van hen wist, dat er in de booten slechts plaats zou zijn voor de vrouwen en kinderen. Nog steeds kon er niet worden gesproken van een verwarring, van een paniek, maar met het oog op onvoorziene gebeurtenissen verdubbelde Chaffee de wacht bij de trappen. De booten werden nu regelmatig neergelaten en hij keerde naar de brug terug. Misschien gebod zijn plicht hem op 't bootendek te blijven, maar hij kon de verleiding niet weerstaan om zich nog eens te verlustigen in den ondergang van den kapitein.

Nauwelijks had hij een voet op de brug gezet of ergens op 't schip klomk een revolverschot; de onrust had zich tot dusverre bepaald tot geschreeuw, maar nu had dit plaats gemaakt voor gillende geluiden van woede en vertwijfeling. Chaffee zag een groep mannen, aangevoerd door een grooten kerel met een pet op en een trui aan, de trappen afstormen, op de booten aan.

Op een holletje keerde Chaffee naar het bootendek terug. De andere officieren waren reeds aanwezig en deden hun uiterste best om de menigte tegen te houden. Het resultaat was hetzelfde als bij een poging om water in een zeef te houden. Chaffee nam zijn plaats onder de officieren in, schreeuwde totdat hij er schor van was, plantte zijn vuisten in gevoellooze gezichten en sturende oogen, maar hij werd zonder pardon opzij gesmeten.

Het was op dit oogenblik, dat Chaffee een dreunende, bekende stem hoorde en hij zag den ouden kapitein Stockbridge wijdbeens op het dek staan, met de armen uitgestrekt. Zijn stem, die door de jaren heen maar al te vaak boven het loeien van den storm had uitgeklonken, overstemde ook thans het gegil van de waanzinnige menigte. Het gedrang hield op. De gebiedende houding en de krachtige woorden van den kapitein brachten één moment van bezinning. Toen stormde een groote kerel met

een dik, pafferig gezicht, waarin de oogen koortsachtig glinsterden, naar voren. „Zijn jullie soms van plan hier je einde af te wachten?” gilde hij en in het volgende oogenblik had hij Stockbridge tegen den grond geslagen. En de van angst dolzinnige passagiers drongen weer op.

Een zeker instinct bracht Chaffee er toe zijn gezagvoerder te ontzetten. Hij vocht zich een weg naar waar de kapitein was gevallen, greep hem onder de oksels en sleepte hem naar de brug.

Het bewustzijn keerde terug. Stockbridge kon weer staan en zich aan de leuning vastgrijpen. In de verte speelde het scheepssorkest.

„Jouw werk,” schreeuwde Chaffee. Hij wees naar het dek, waar de menschen vochten om in de sloepen te komen. „Ook dat is jouw werk!”

„Chaffee,” sprak de kapitein. „Ik dank je, dat je mij uit het gedrang hebt gesleept. Je bent een flinke kerel. Je bent een uitstekend scheepsofficier, maar een heer word je nooit.”

Chaffee keek wild om zich heen — de „Yorktown” trilde als zat ze muurvast op een klip, waar de branding schuinend omheen rolde.

„Er is nou iets, waar je op je tocht naar de eeuwigheid over na kunt denken!” riep hij uit. „Als je mij dat zeebericht had gegeven, zouden we een dubbelen uitkijk hebben uitgezet.”

„Daar heb je gelijk aan!” antwoordde Stockbridge.

De „Yorktown” maakte een plotselinge nederwaartsche beweging. Ze zakten naar een grondelooze diepte.

„Jij hebt de menschen op dit schip vermoord!” schreeuwde Chaffee. Hij bracht zijn vuist vlak voor het kalme gezicht van den kapitein. Achter hen weerklonken nog steeds wilde flarden muziek van de scheepskapel.

„Wil ik jou eens zeggen, welke meening ik altijd heb gehad,” bulkte Chaffee. „Jij bent nooit een zeeman geweest. Je hebt niets anders dan geluk gehad.” Hij zweeg even en vervolgde toen:

„Matrozen hebben jou altijd uitgelachen — versta je me? — ze hebben je uitgelachen om je stijven rug en je plechtige gezicht. Ze hebben je nooit voor vol aangezien — Stockbridge!”

De kapitein knikte. „Dat kan allemaal wel waar zijn,” sprak hij. „Maar mag ik je nu verzoeken de brug te verlaten.”

„Neen,” schreeuwde Chaffee. „Ik heb veertig jaar lang mijn mond gehouden en nou zal ik er veertig seconden afnemen om je de waarheid te zeggen. Je zal naar me luisteren.”

„Ik heb jou veertig jaar lang om me heen gehad,” sprak Stockbridge kalm, „en nu wensch ik alleen te sterven. Mister, verlaat de brug en ga naar de booten.”

De stortvloed van woorden, dien Chaffee er nog had uit willen gooien, bleef hem in de keel steken. Hij kon niet meer spreken. Het was hem alsof die uitgestrekte arm en de kalme, vastberaden uitdrukking op het gezicht van kapitein Stockbridge, gehoorzaamd moesten worden. Als een kind sloop Chaffee zwijgend de brug af.

Hij was reeds op het bootendek, voordat hij eigenlijk tot zich zelf kwam en weer aanstalten maakte om terug te keeren. Want de brug was de plek waar hij wilde sterven en voor hij stierf moest hij den kapitein nog één ding zeggen.

Maar de „Yorktown” gleed langs een schuine helling in de zee, die schitterde als helder zilver. De muziek van de scheepskapel klomk Chaffee als een doodskreet in de ooren, toen een groote golf over het schip heensloeg en bruischend neerviel.

Hij had het gevoel alsof hij naar beneden werd getrokken, toen weer werd losgelaten en naar de oppervlakte geduwd. Met beide handen greep hij een touw vast, dat was bevestigd aan een zelflichtenden reddingsgordel.

De neus van een sloep doemde vlak naast hem op — handen trokken hem binnenboord.

„Het is de eerste officier!” hoorde hij een stem roepen. „Wilt u het bevel overnemen?”

Slechts een klein gedeelte van de zee rondom hem heen was zichtbaar, want de mist werd dikker. In dat kleine stukje oceaan zag Chaffee hangmatten, stukken papier, riemen, papiermanden, dekstoelen en een fluweelen damesmantel drijven.

Temidden van al dien rommel gleed de „Yorktown” steeds sneller naar haar eindbestemming en voerde Lemuel Stockbridge mee naar zijn laatste rustplaats.

Chaffee zag veertig jaar van zijn leven voor zijn oogen verdwijnen. En nimmer had hij zich zoo eenzaam gevoeld.

H.M. de Koningin en H.K.H. Prinses Juliana, die hare vakantie in Schotland doorbrengen, rijden van het station te Crieff naar het plaatsje St. Fillans aan Loch Earn. De hooge gasten worden door de bevolking hartelijk toegejuicht.

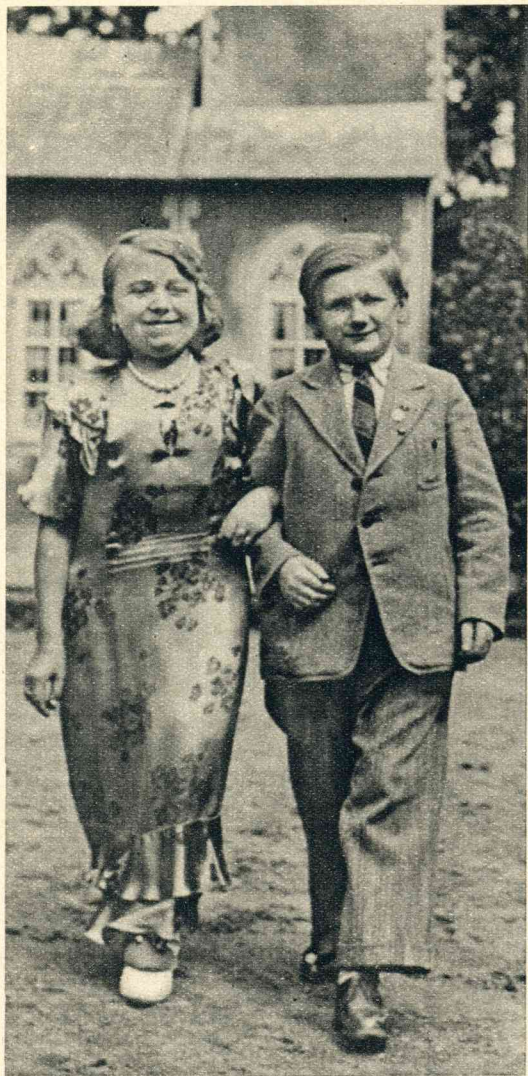
BUITENLANDSCH ALLERLEI

Een automobiel te Omaha (Ver. Staten) geraakte tusschen twee passerende trams bekneeld en werd finaal in elkaar gedeukt. De twee inzittenden bekwamen zware verwondingen.

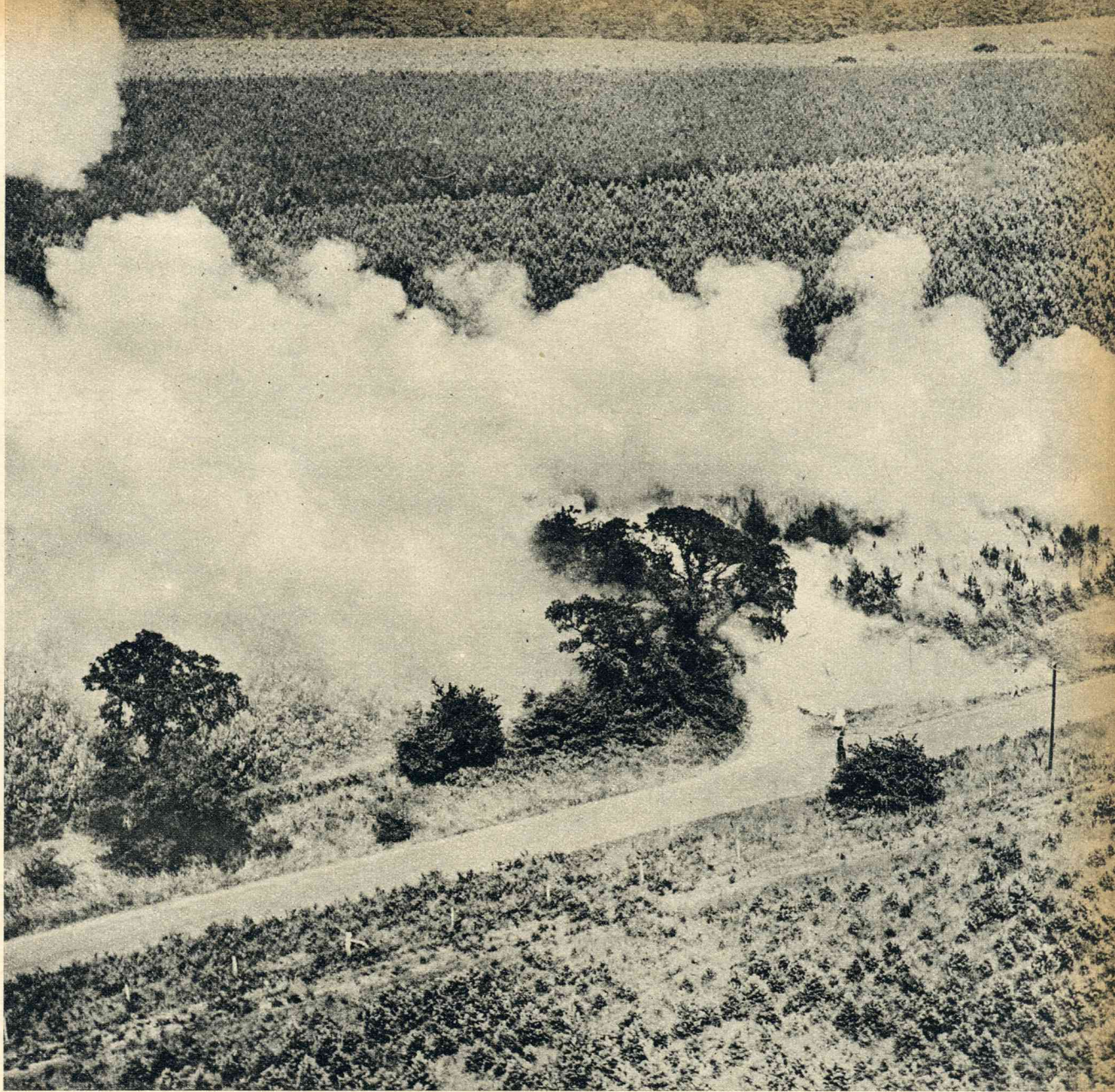

Het Drummond Arms Hotel aan de kust van het Loch Earn (Schotland) waar H.M. de Koningin en H.K.H. Prinses Juliana eenige weken zullen verblijven.

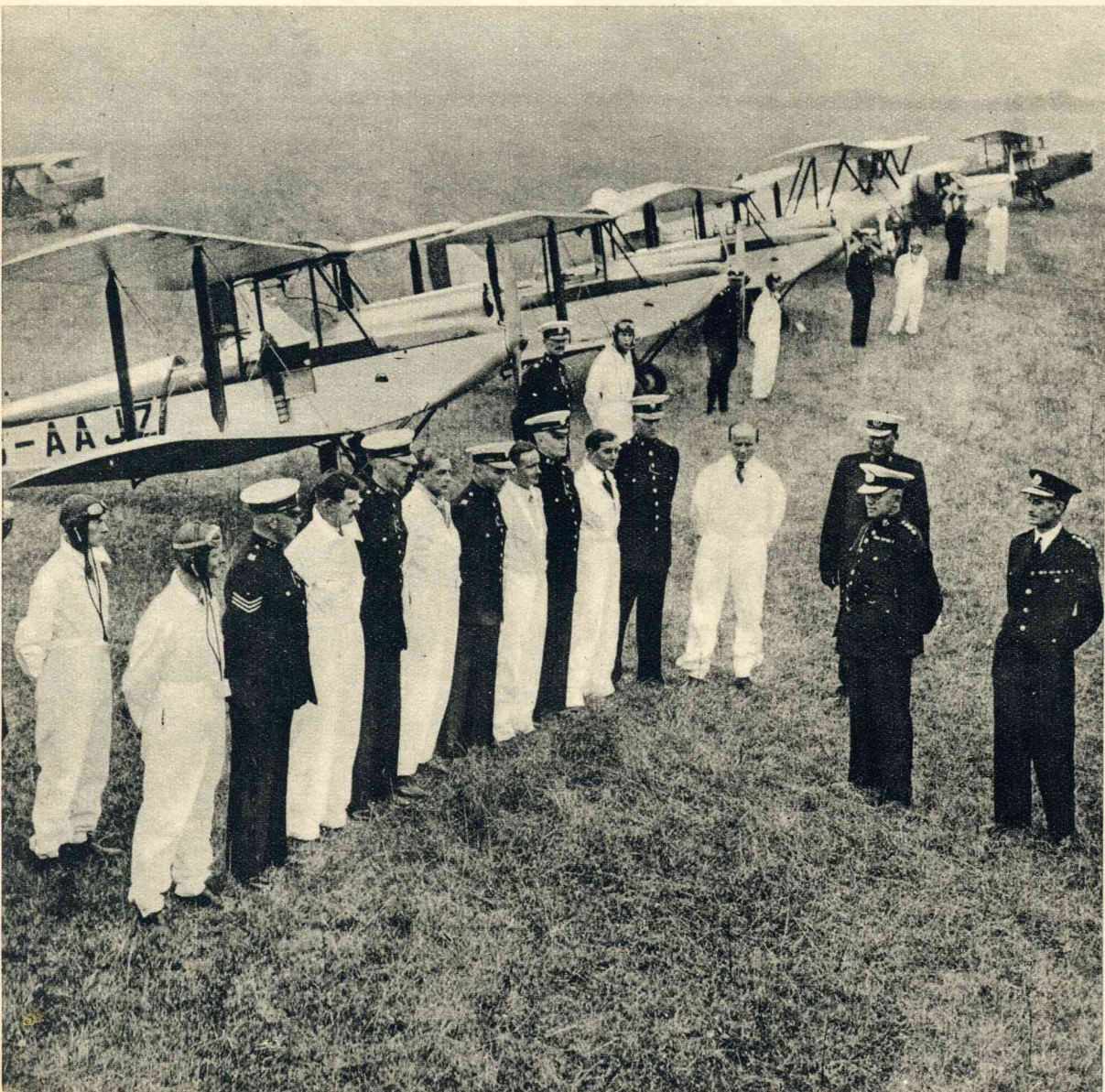

De 26-jarige Lilliputter Joseph Leschirrig is te Berlijn in het huwelijk getreden met Mej. Berta Gesche. Het jonge paar op de wandeling.

Nabij Dunwich in het graafschap Suffolk (Engeland) heeft een hevige boschbrand gewoed. Op sommige plaatsen bereikten de vlammen een hoogte van 20 voet; kostbare aanplantingen werden door het vuur verwoest.

De „Hertog van Wellington”, een driejarige chimpansee, vertoont zijn kunsten op de California Pacific International Exposition te San Diego. Zijne Hoogheid houdt bijzonder veel van bier — hier ziet men hem te midden der glazen.

Engeland heeft z'n luchtpolitie! Ze bestaat uit 6 vliegtuigen en 12 piloten, die dezer dagen op het vliegveld te Reigate in Surrey beëdigd werden.

De groote sloop, langs Coolsingel en Meent. Op den voorgrond het huizencomplex, dat aan 't verdwijnen is. Daarachter de Rosaliakerk, die blijft behouden.

DE GROOTE SLOOP!

Geweldig slooperswerk in 't hart van Rotterdam

De toeschouwer.

IN het kloppend hart der groote werkstad, langs Coolsingel en Meent, heeft op 't oogenblik een geweldig slooperswerk plaats.

Heele binnenstad-wijken moeten verdwijnen voor den bouw eener nieuwe Beurs en verdere panden. Een vrij groot deel van den Coolsingel zal hierbij aanmerkelijk winnen in uiterlijke schoonheid. Het postkantoor zal, langs de overzijde van de Meent, een waardig pendant verkrijgen.

De zandvlakte, waar vroeger de beroemde Zandstraat zich bevond, en ook het Roode Zand zullen van aanzien zeer veranderen, alsmede de Leeuwenstraat, die straks ook grondige wijzigingen ondergaat, alleen het Rosalia-kerkje der Franciscaansche Paters blijft te midden der vernieuwingen staan.

En nu moet men daar eens, zooals wij voor onze lezers, een kijkje gaan nemen, want dit is inderdaad de moeite waard.

Vredes-loopgraven.

Kabels en buizen moeten verhuizen.

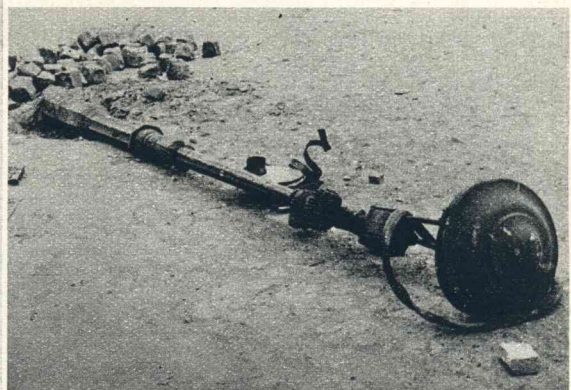
Nog een aandachtige.

Halt, voertuigen.

De chaos.

De gesneuvelde.

De sloopers zijn gekomen, onverwacht, als dieven in den nacht en zonder mededoogen, snel en doortastend, doen zij hun werk.

Met forsche slagen hakken de houweelen in op huizen en gebouwen en slaan ze tot puin.

De puntige ijzers, bestuurd door krachtige handen, haken in de voegen en rukken muren en panelen, bijna wreed, uiteen.

En het is, dat wij weten, dat het oude en versletene steeds noodwendig plaats moet maken voor het fonkel-nieuwe, anders zouden wij, die zooveel houden vooral van de oude stad en haar geschiedenis, pijnlijker worden getroffen dan thans.

We voelen het: 't is noodzaak, 't is moeten.

Toch scheiden we niet zonder weemoed van al dat oude en vertrouwde.

Zie, hoe zoo'n blok woningen, aan den Coolsingel, thans gaapt met lugubere openingen. Men kijkt vrij in de vertrekken, waar vroeger de families gezellig gezeten waren rond de tafel, onder den gouden lampenschijn.

Zie, ginds, boven op het Gem. Electriciteitsgebouw, die arbeiders, als donkere poppen aan de lichte lucht, zonder deinzen hun noodzakelijk afbraakwerk verrichten. Telkens ploffen er zware stukken van groote hoogte omlaag. Weest voorzichtig, omstanders, hier is de groote sloop aan den gang!

Straks zal ook de Academie, waaraan velen zulke lieve herinneringen bewaren, verdwijnen onder de felle slagen van haar noodlot.

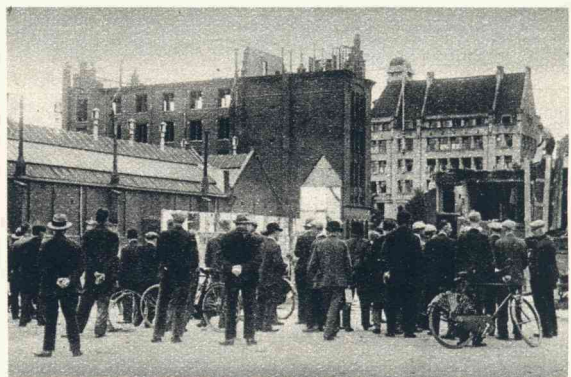
We hebben voor onze lezers ook nog een kijkje genomen op de ruïneuze omgeving vanaf het hoogste

punt van „Atlanta". Onze foto's kunnen doen zien, welk een typisch gezicht men van hier heeft op de geweldige afbraak en op den ommantelden Sint Laurenstoren. Maar ook krijgt men op die wijze een goeden indruk, hoe het straks worden zal; waar het imposante Beursgebouw komt te prijken en waar de omgeving in al haar nieuwe fleur zal bloeien. Straks, ja, dan zal alles weer goed en veel beter worden.

Dan zullen we voor het flonkerende nieuwe het oude dierbare, waar we nu wat treurig om zijn, vergeten.

Uit het droeve komt immers dikwijls het blijde voort.

Moge dit ook het geval zijn met de tijdsomstandigheden!

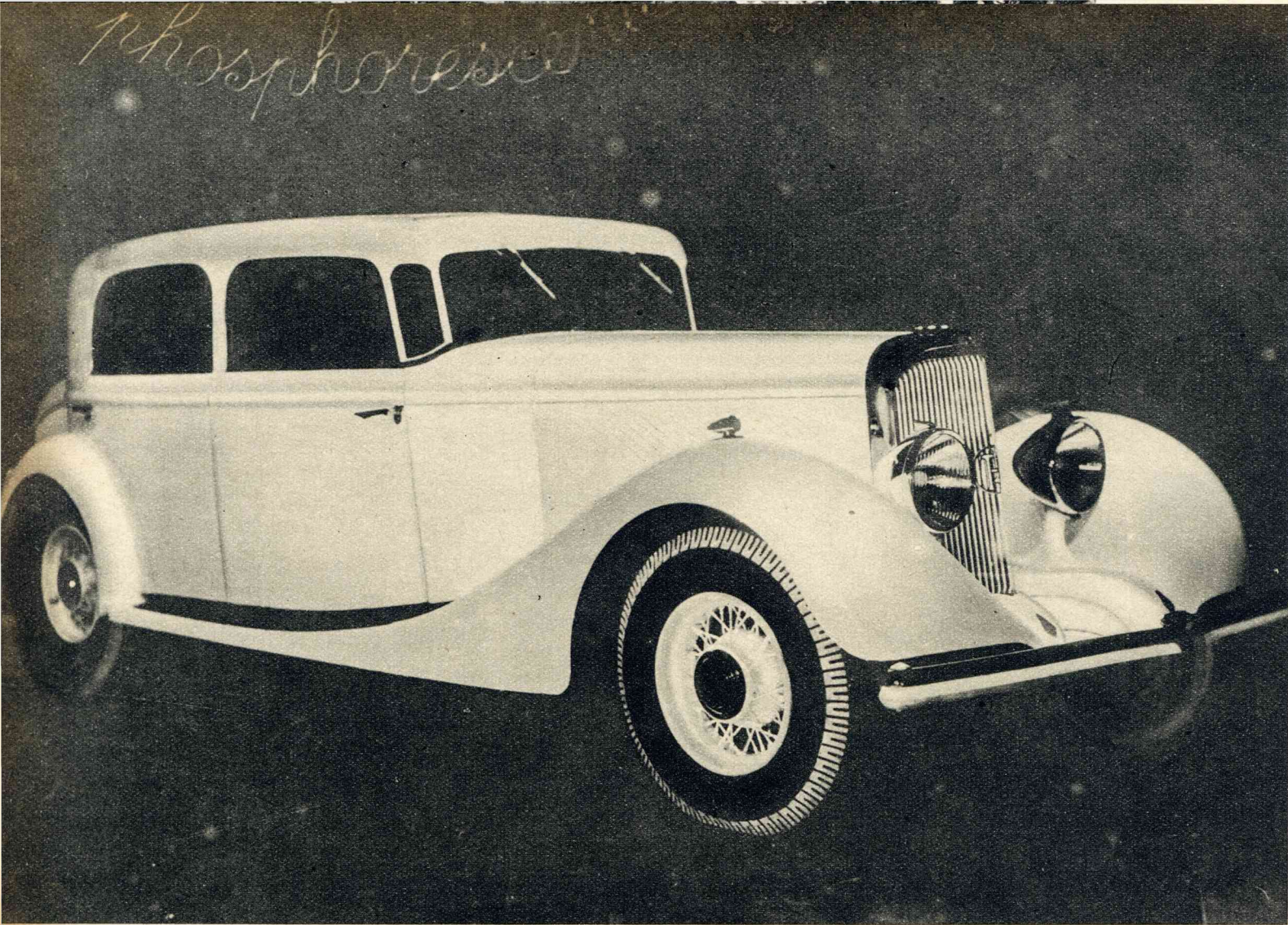
Voortdurend staan de menschen te kijken naar de geweldige afbraak. Links: Wat er overbleef van het G.E.B-gebouw aan den Coolsingel.

Jong en oud genieten van het schouwspel.

Goed kijken, jongens, dan kunnen jullie 't later ook.

Hiernaast geven wij een foto van den wagen, genomen bij avond, zonder kunstlicht, in de show-room van de Panhard & Levassor-fabriek.

steld; de auto was opgesteld in een onverlichte zaal en scheen te trillen onder een zwaar licht lek.

Ingenieurs verklaarden, dat de auto met een soort phosphoresceerende verf behandeld was, die gelijk de wijzers van verschillende wekkers en horloges in donker een geel-groenachtig licht afstraalt, doch bij dag de kleur van oud-ivoor heeft. Dat deze vinding van groot belang kan zijn, behoeft wel geen betoog. Bij avond rijden — we weten het bij ondervinding — is en blijft 'n enerveerende en zeer vermoeiende bezigheid. Men zit voortdurend in de grootste spanning, werkt met kop- en dimlichten, schijnwerpers etc., om 't uitzicht op den weg

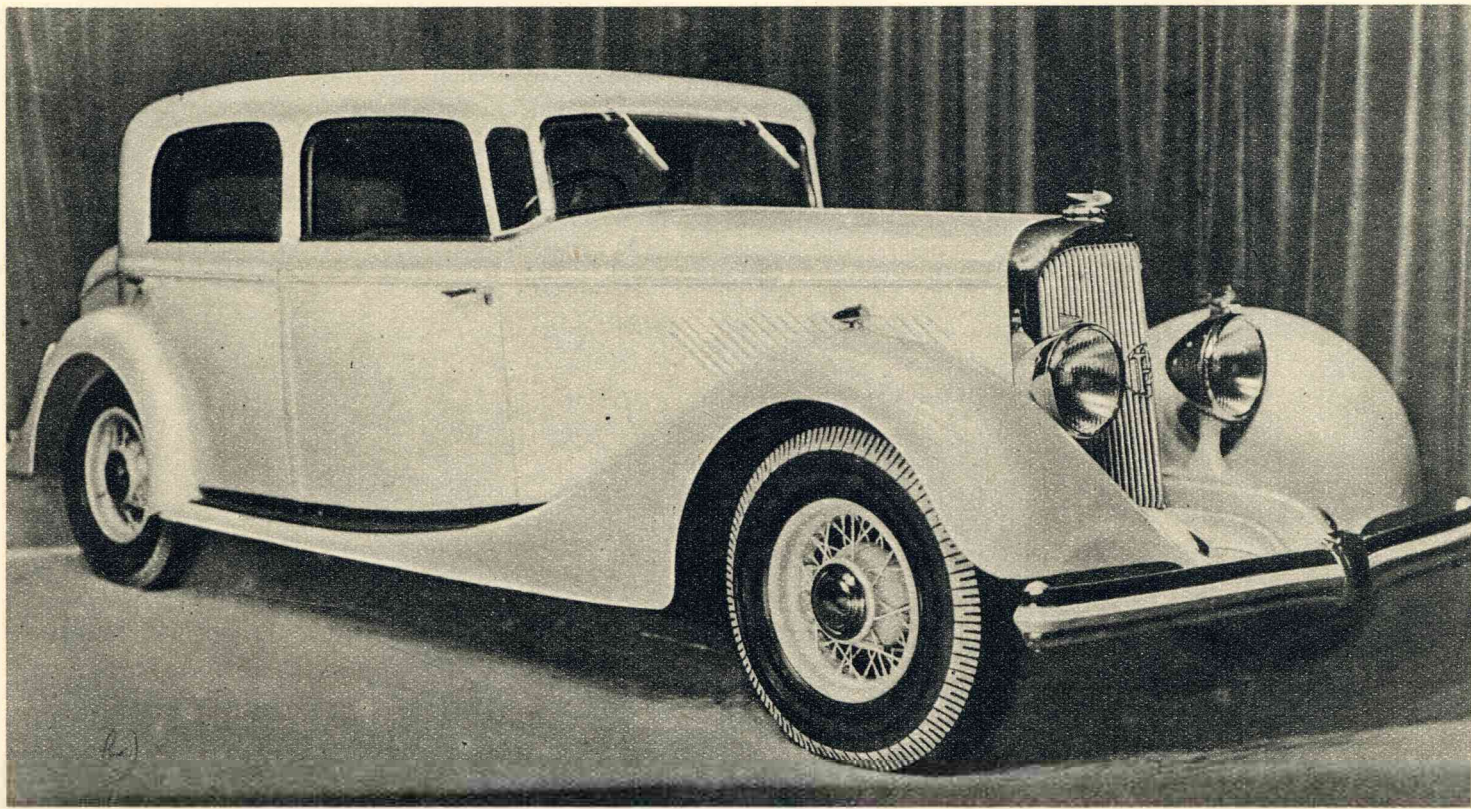
DE SPOOKAUTOMOBIEL VAN PARIJS

Een gephosphoresceerde carrosserie is het nieuwste snufje op autobebied. Deze vinding wordt in onderstaand artikeltje besproken.

PARIJZENAARS, die zich een dezer dagen op het middernachtelijk uur huiswaarts begaven, werden eensklaps uit hun late overpeinzingen opgeschrikt door een eigenaardigen, geel-groenen, licht afstralenden spookauto, welke zich rustig langs de groote boulevards voortbewoog. Nieuwsgierig bleven ze op het trottoir staan om dezen vreemdsoortigen wagen eens nader te bekijken — de Parijzenaars zijn voor geen klein geruchtje vervaard, dingen, die onze belangstelling zouden opwekken, gaan ze achteloos voorbij, maar een echten spookautomobiel kom je nu eenmaal niet elken nacht tegen. Voor ze zich evenwel goed konden realiseeren wat dit voor een curieus verschijnsel was, hadden andere voertuigen hun het gezicht benomen en was de spookauto in een der zijstraten verdwenen. Verbaasd vroegen de voorbijgangers zich af, wat

men wel met dezen auto zou hebben „uitgespookt“, allerlei veronderstellingen werden geuit en weer even snel weerlegd, totdat men zich ten laatste onbevredigd naar huis begaf, zonder dat het raadsel was opgelost. Den volgenden dag vond men echter een verklaring omtrent den spookauto in de ochtendedities der Parijsche bladen: de bewuste wagen bleek niet anders te zijn dan een luxe-auto, waarvan de carrosserie door de Panhard & Levassor-fabriek volgens een geheel nieuwe vinding bewerkt was. De wagen werd denzelfden dag nog in een show-room van deze firma op de Champs-Élysées tentoonge-

zoo ruim en vrij mogelijk te maken, en moet tevens daarbij waken, dat men z'n tegenliggers door de scherpe lichten niet verblindt en dus tijdig de kleinere inschakelt. En juist dit laatste wordt door velen maar al te vaak veronachtzaamd; ze razen met groote snelheid en met de felste lichten zonder pardon voor andere automobilisten voort, niet alleen hun eigen leven, doch ook dat van anderen aan een groot gevaar blootstellend. Het is gebleken dat immers zoo goed als alle bij avond voorkomende auto-ongelukken aan roekeloosheid van vele bestuurders te wijten vallen. Wanneer dus in de toekomst eens zoo goed als alle wagens met deze phosphoresceerende verf behandeld zouden zijn, wordt het met scherp licht rijden gedeeltelijk overbodig, daar men zijn tegen- of voorliggers reeds op verren afstand kan zien. Bovendien kunnen auto's rustig zonder brandend achterlicht op den donkersten weg worden geparkeerd. Of we ooit zoover zullen komen, valt echter te betwijfelen: de behandeling van deze verf is zeer bewerkelijk en voor den gemiddelden autobezitter vrij kostbaar.

Dezelfde wagen, gefotografeerd bij daglicht.

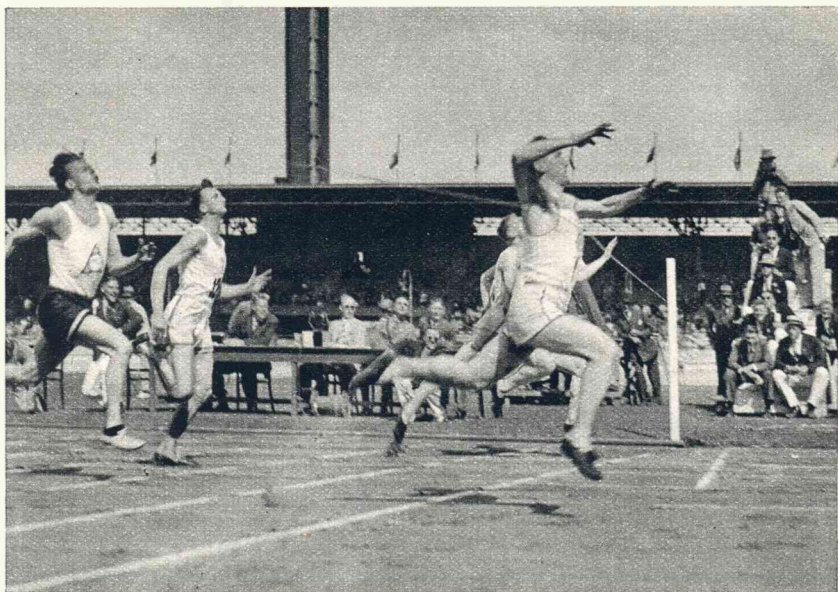

Te Leerdam werden Zondag op de pas aangelegde baan wielervedstrijden gehouden. E. Spruit (rechts) werd eerste, links B. Bakker, die zich tweede wist te plaatsen.

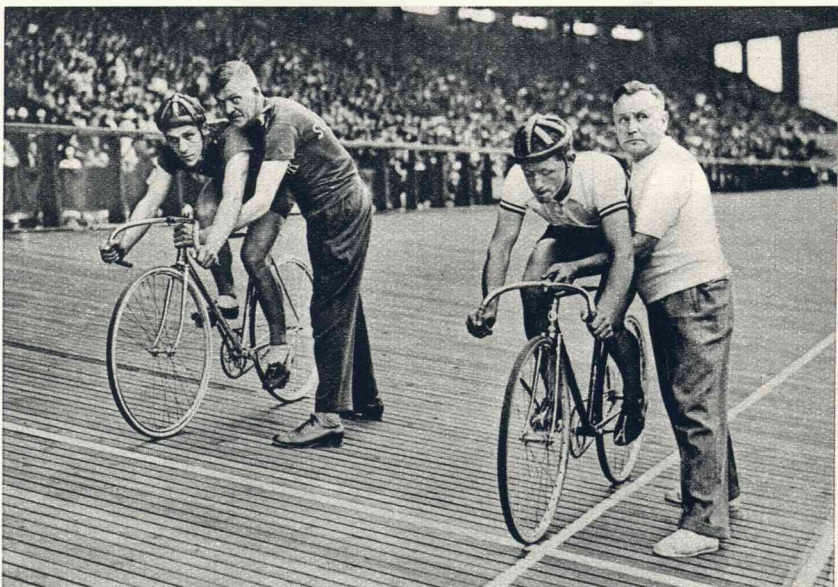
Op Woudenstein vonden Zondag j.l. wederom motor-snelheidswedstrijden plaats. Snapshot uit den wedstrijd voor senioren B klasse over 5 baanronden.

SPORT VAN ZONDAG

De internationale athletiekwedstrijden in de hoofdstad. Kiekje van de beslissing op de 100 M. De Amerikaan Draper gaat voor onzen landgenoot Osendarp door de finish.

De wereldkampioenschappen wielrennen in de Belgische hoofdstad. Merkens (rechts) en onze landgenoot v. Vliet aan den start der beslissende race, welke den Duitscher den wereldtitel bracht.

Te Alphen a. d. Rijn werd Zondag een 2 K.M.-zwemwedstrijd gehouden. Ida Breukel, le Rotterdamsche kampioene op den langen afstand, kaapte ook hier de overwinning weg. Onze fotograaf kieke de aankomst van de Rotterdamsche zwemster.

AAN DE LOOSDRECHTSCH

DE LOOSDRECHTSCH E PLASSEN

DE DAME UIT DEN „BLAUWEN EXPRESS”

VIERDE
VERVOLG

door Axel Rudolph

NA een taaie, lange reis bereikte men Ba-tang, een bergstad; leemen huizen op steile rotswallen, waarin de straten waren uitgehakt, alsof het de aderen van het gesteente waren. Hier moest de tocht te water ophouden. Hooger de Jang-tse op werd alle scheepvaart onmogelijk gemaakt door ondiepten en stroomversnellingen. Een zwerm van nieuwsgierige, opgewonden Chinezen verdrong zich rondom de jonk.

Lang vóór die had aangelegd, ontwikkelde zich een snelvuur van vragen en antwoorden tusschen de menschen op den oever en de bootsgezellen. Krinner zag een heele horde gelen ademloos omhoog stormen langs de steile, brokkelige steenen trappen, teneinde de aankomst van blanke mannen onder gehuil aan hun stadgenooten te berichten. Toen Krinner en Suhr voet aan wal zetten, kwamen zij de rotspaden weer afgesneld, schreeuwende, gesticuleerende menschen, opgewonden voortstroompend tusschen heele kudden geiten door. Hier aan den bovenloop van de Jang-tse was het nog een heele gebeurtenis, als er „blanke duivels” opdoken.

Hoe zeldzaam echter die vreemde gezichten hier in Ba-tang ook waren, de westersche beschaving had haar armen ook reeds over deze grens-provinciën van het Chineesche rijk uitgestrekt. Toen Peter Suhr de stad in was, op zoek naar rijdieren, ontdekte hij een heuschelijken Ford-auto, en zijn bezitter, een koean, die Engelsch sprak en aan het hoofd der bevolking stond. Het was een oud, afgewerkt en verwaarloosd wagentje, en in zijn geestdrift kocht Suhr het — voor eenige dollars werd hij auto-bezitter. De wijze stedevoogd boog waardig het hoofd ten teeken, dat de verkoop beklonken was. De verheven vreemdeling mocht den trots van zijn huis tot zich nemen en meevoeren. Maar toen Suhr aanstalten maakte, om te vertrekken, maakte de burgemeester een diepe buiging en verzocht, nog iets langer de eer van zijn gezelschap te mogen genieten. Hij beschouwde het als zijn plicht, hem óók terzijde te staan bij den aankoop van muilieren. Muilieren? Peter Suhr keek ontsteld naar den auto. Het hoofd der stad echter glimlachte goedig en wijs, als de groote Koeng-Tse. Natuurlijk konden rijdieren niet gemist worden. De verheven vreemdeling had toch in zijn onfeilbare wijsheid wel begrepen, dat men met den wagen alléén niet over de besneeuwde passen van den Tangla-Sjan komen kon? Hoe zou dat mogelijk zijn? Had de machtige god der verheven blanken soms al huizen gebouwd boven in het gebergte, waar men den sterkgeurenden drank voor den wagen koopen kon?

Met een beduusd gezicht ging Peter Suhr naar Krinner, om hem te vertellen van zijn onberaden koop. „Je hebt je prachtig beet laten nemen,” zei Krinner. „Daar kwam de verstrooide geleerde zeker even boven! Dacht je hier in de buurt garages en benzine-pompen tegen te komen?”

Dit gezichtspunt werd den wijzen koean meegedeeld, en hij bevestigde het welwillend. Toen Peter Suhr daarna echter trachtte, den koop ongedaan te maken, lachte de Chinees sluw nederig. De verheven gasten wilden ongetwijfeld schertsen. De goddelijke verwaardigde zich, zijn wijsheid bescheiden achter een wolk te verbergen. Maar hij, Woeng-to-Fang, het opperhoofd der stad Ba-tang, had te veel eerbied voor de stralende goden van het avondland, om ook maar de gedachte te koesteren, de zondige gedachte, dat er voor hun hooge wijsheid iets verborgen kon blijven. Als hij, Woeng-to-Fang, wist, dat men zonder dieren de bergen niet over kwam, hoe zouden de verheven vreemdelingen het dan niet geweten hebben! Hij putte zich uit in buigingen en bloemrijke uitingen van nederigheid, riep om thee en pijpen en smeekte om de onvergetelijke eer, de verheven vreemdelingen te mogen herbergen. Tot Peter Suhr hem, na een kort, boos gesprek met Krinner, de gekochte Ford cadeau gaf, en den sappigsten scheldnaam uit zijn studententijd bovendien. Woeng-to-Fang aanvaardde beide gaven met uitbundige dankbaarheid.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Een jonge Deutsche ingenieur, Adrian Krinner, reist met den „Blauwen Express” van Peking naar Shanghai en ontmoet in den trein een beeldschone, jong Duitsche meisje. Een Chineesche rooverbende overvalt den trein en plundert de reizigers. Helga Lethus, de Duitsche dame, reist vrijwillig met den troep van Lin-Kwong verder, in gezelschap van 'n Amerikaansche familie, die voor studie-doelinden een tocht door China maakt. Lin Kwong wordt door z'n eigen mannen doodgeschoten. Krinner, die verliefd is op Helga Lethus, besluit haar te achtervolgen en doet dit te zamen met een zekeren Peter Suhr, wiens vrouw eveneens door de bandieten is meegeroofd. Suhr krijgt, na ontzettend veel moeite, in een speelhol eenige inlichtingen van 'n meisje, betreffende de blanken. Het blijkt dat zijn vrouw alsmede Helga Lethus door de bende aan een karavaan Tibetaansche pelgrims als slaven verkocht zijn. Per jonk gaan ze, althans gedeeltelijk, hun reis naar Tibet ondernemen. Een derde, de vader van Lin-Kwong, reist mee om wraak te nemen op de moordenaars van zijn zoon. — Nu kunt u verder lezen.

Bij de aanschaffing der rij- en lastdieren ging Peter Suhr heel wat voorzichtiger te werk, en nam hij de voorzorg, Lin-Pei mee te nemen. Tot den avond toe streden zij hardnekkig met de muilriedrijvers, alvorens tot een besluit te komen. En daarna verloren zij de gekochte dieren geen seconde uit het oog — Lin-Pei had gewaarschuwd: als zij niet oppasten, werden de dieren door hun vroegere bezitters omgeruild tegen minderwaardige exemplaren.

Krinner stond tijdens dezen handel geruimen tijd op een rotstrap en keek de rivier over, omhoog naar de bergkoppes van den Tangla-Sjan, die opstaken ten hemel, de een al verder en trotscher dan de andere. Zij joegen hem geen angst aan, die vreemde, steenen reuzen. Integendeel, zij schenen hem een groet uit het vaderland toe te sturen. Bergen waren zijn element van zijn kinderjaren af. Onwillekeurig begon zijn scherpe blik paden te zoeken en mogelijkheden, om naar boven te klimmen. Over deze bergen ging de weg naar Helga Lethus!

Tijdens de vaart op de Jang-tse had Peter Suhr den vader van Lin-Kwong naar alle bijzonderheden gevraagd, die deze wist. Veel was het niet, wat Krinner langs dien weg te weten was gekomen, maar zooveel was wel gebleken: Helga Lethus was geen lid of medeplichtige van de bende, zooals de Japanner in den Blauwen Express verondersteld had. Lin-Kwong had veel gespuis onder zijn mannen gehad — dat ging in China slecht anders — maar hij was zelf geen rooverhoofdman geweest. Hij had gemeend, een rechtvaardigen krijg te voeren tegen de Kantonnesche regeering, al was eerzucht misschien niet vreemd aan zijn optreden. Zoo zag Krinner het getuigenis van Peter Suhr bevestigd, dat het Duitsche meisje door Lin-Kwong behandeld en beschermd was als een geëerde gast. Er was Helga Lethus niet het minste leed geschied, zóker niet tot aan haar vertrek met de Tibetaansche karavaan. Wel had Tsi-Loe, zoo vertelde Lin-Pei, gezien, dat de blanke dames door de mannen van Lin-Kwong met geweld naar de Tibetanen werden gevoerd, maar zij had ook gezien, dat een oude, blijkbaar hooggeplaatste monnik, die in een draagstoel zat, goedig en vriendelijk tot de beide vrouwen had gesproken, en dat die zelfs ieder een rijdier toegewezen hadden gekregen. Dat gaf hoop, verblijvende, aanvurende hoop. Al hadden de Tibetanen haar dan ook als slavin gekocht, zij schenen haar niet te behandelen, zooals men dat van kleurlingen tegenover slavinnen verwachten zou.

Het langgerekte hinniken der muilieren brak Krinner's gepeins af. Peter Suhr en Lin-Pei kwamen het pad op, de dieren meevoerend.

„Het lijkt me het beste, dat jij maar gebruik maakt van de gastvrijheid van meneer den burge-

meester,” bromde Suhr. „De nobele Wang-Foei, of hoe hij heet, heeft ons met die ellendige rammelkast van een auto schade genoeg

gedaan — je kunt nu best een nachtverblijf en een hap eten van hem aannemen. Wij tweeën blijven maar liever bij de muilieren slapen. Anders vinden we er morgenochtend de kreupelste ezels van heel China voor in de plaats. Die zitten namelijk toevallig hier in Ba-tang. Ik heb ze gezien.”

„Dan blijf ik bij je in den stal, Suhr.”

„Zooals je wilt. En wat moeten we met hem?” Met een hoofdknik wees hij naar Lin-Pei, die stil bij hen stond.

„Lin-Pei, we gaan morgen verder,” zei Krinner. „We gaan het gebergte over, uw land uit. Wilt u niet liever uw eigen weg gaan? Ach ja, hij verstaat me niet,” viel hij zichzelf in de rede. „Vraag jij even wat hij wil, Peter.”

„Hèb ik al gevraagd,” antwoordde Suhr. „Als we hem kwijt willen, zal hij gaan, zegt hij. Maar de vrienden van Lin-Kwong zijn zijn vrienden. Als we denken, dat we iets aan hem kunnen hebben, wil hij meegaan tot aan den berg de geesten.”

Lin-Pei keek de beide mannen met een rustigen blik aan. Hij begreep, dat er over hem werd gesproken, en zijn houding scheen uit te drukken, dat hij te trotsch was, om een wensch te kennen te geven. Hadden ze hem noodig, dan was hij tot hun dienst — konden ze hem missen, dan ging hij zijn eigen weg. Hij had het gevoel, dat hij weer een taak had, als hij deze beide mannen helpen kon, die hij voor vrienden van zijn dooden zoon hield — een doel, nu hij zijn zoon en diens eerzucht niet meer had. Maar van zijn gevoelens liet hij niets blijken, zooals hij ook nooit iets blijken liet van zijn smart en zijn wraakzucht. Hij glimlachte slechts even, heel flauw, als de mond van China, die eeuwen en eeuwen lang gelaten geglimlacht heeft bij oorlog en aardbeving, hongersnood en overstroming.

Krinner keek hem nadenkend aan. „We kunnen natuurlijk heel véél aan hem hebben,” gaf hij Suhr ten antwoord, „maar ik weet niet, of we hem wel in beslag mogen nemen. 't Lijkt me een man, die iets in de melk heeft te brokken, en dien als gids en als huisknecht te gebruiken...”

Suhr bracht de woorden van Krinner in 't Chineesch over, en Lin-Pei luisterde met hetzelfde kalme lachje. Hij keek Adrian Krinner aan en boog heel even het hoofd. Toen zei hij tegen Suhr:

„Ik zal een goede plaats zoeken voor u en voor de dieren, en ik zal voor thee zorgen.”

Hij ging, en de twee blanken volgden hem.

ACHTSTE HOOFDSTUK

OM mani padme hoem.”

Onophoudelijk draaiden de gebedsmolens voor den kloosterberg. In het dorp Rongbuk, aan den voet van den berg, was een gewemel van menschen; monniken van hooger en lageren rang, in mantels van lamsvel en met spitse, zonderlinge hoofddeksels, dienaars en kooplieden, boetelingen en pelgrims woelden door elkander. Heele scharen menschen trokken door het hoge dal naar boven, Tibetanen, Lefsa's, Sjerpa's, Bhoetia's, Chinezen, zelfs Boerjaten en Golden uit het verre Gobi. Zij zaten op kleine, lage wagentjes of gingen te voet naast de sierlijk gebouwde buffels met zijachtige haren, de yaks. Geblèr van geiten en gebalk van muilezels galmden langs de bergwanden.

Midden in het dorp stond het huis van den deba, het dorpshef. Hij oefende het gezag uit namens den abt van het klooster, het eigenlijke hoofd der gemeente. In het huis van den deba waren de twee blanke vrouwen ondergebracht, die mee waren gekomen met de karavaan uit China. Zij werden met ontzag behandeld, want het waren beschermelingen van den kangpo, den abt.

Hoog op den steilen berg hief zich het klooster

uit het stof als een vlam uit den rook. De muren en poorten, de spitse tinnen en de twintig meter hoge toren flakkerden tegen den hemel in het felle zonlicht.

„Om mani padme hoem...”

De kolossen van het Himatsjal-gebergte sloten Rongbuk in. Ondanks de drukte in het dorp, ondanks het gewemel van pelgrims aan de kloostermuren, ondanks de kramen der kooplui en de tenten der pelgrims, was Rongbuk een oord van innerlijke rust en stille beschouwing. Geen wereldsch rumoer kon doordringen tot de cellen der monniken. Bergen beschutten de kloosterstad tegen de besmetting van het wilde, zondige leven, dat daarbuiten kookt, achter die onherbergzame reuzen.

„Om mani padme hoem,” ging steeds maar het gebed.

De godsvrucht van de binnenkamer kent Azië niet. Godsdienst is er leven, het bestaan zelf. De pelgrims voor de muren van Rongbuk trekken niet rond in plechtige processie, noch ontbinden zij van heiligen eerbied hun schoenen. Zij leiden hun gewone leven, weken, maanden lang, in het dorp of in het uitgestrekte tentenkamp, zij praten en sjacheren, koken en eten. Maar niet één zou het wagen, zijn grootsten vijand een scheldwoord toe te voegen — niemand hoeft te vreezen voor het mes van de wraak. Wat boos is en wreed, is beneden gebleven, in de vlakten. De duivelen schijnen gevluht te zijn, krijschend, uit de borst van den mensch, en ergens daar beneden op de loer te liggen, waar nevels wapperen. Voor zoover het oog kan waarnemen, heerscht hier boven de wereldvrede...

Of minstens is het, lijkt het, het voorportaal van den diepsten vrede. Schuwe oogen turen naar de tempelhoven, waar alleen de monniken mogen komen, turen in de donker gapende hollen, die den tempel binnen voeren. Daar binnen troont heilige stilte.

En toch was de vrede buiten, in het dorp en voor de poorten, grooter en waarachtiger dan binnen. Daar stond op dat oogenblik, in een groote cel, de monnik Oeyo-Go in trotsche houding voor den kangpo van Rongbuk.

„Gij zijt wijs, kangpo, en wij dienen u volgens den wil der goden.” Het norsche, verstorven gezicht van den monnik boog zich een oogenblik, met den eerbied, waaraan het tientallen jaren gewend was, maar toen verhief het zich snel weer in strijdbaren ijver. „Maar nóg hebt gij den hoogsten trap niet beklimmen. Nog zijt gij een mensch, Kangpo, en gij kunt dwalen. De goden toornen. Onvrede en ongeluk brengen de vreemde vrouwen, die gij hebt toegelaten in het gebied van Rongbuk. De broeders smeeken u, Kangpo: laat ze vertrekken!”

De oude abt hield het hoofd gebogen. Geen spiertje trok in zijn rustige, beheerschte gezicht. Hij sprak zoo zacht, dat Oeyo-Go zijn woorden maar nauwelijks verstaan kon.

„Rongbuk staat open voor allen, die den vrede en het licht zoeken, van welken stam zij ook zijn.”

„Zij hebben den vrede niet gezocht, eerwaardige! Bandieten uit Soei-foe hebben haar aan u verkocht. Waarom hebt u ze meegenomen?”

„Omdat de goden ons gebieden, te helpen, Oeyo-Go. Ik heb ze niet gekocht, om ze mee te nemen naar Rongbuk — ik wou ze bevrijden uit de handen

der Chineezers. Het was mijn bedoeling, ze terug te sturen naar haar broeders en zusters aan den anderen kant van den Himatsjal. Dat weet gij. Het zou een schande voor ons zijn, als Rongbuk weigerde te herbergen, die komen in vrede.”

„Het zijn vrouwen! Wie geen ziel heeft, kan ook geen vrede zoeken of kennen.”

„Wij kennen den vrede. Ik wil die vrouwen in vrede terugbrengen naar haar eigen land.”

„Gij wilt u aangenaam maken in de oogen der Engelschen aan den anderen kant der bergen! Gij denkt meer aan de Engelschen dan aan de leer! We zullen eens aan den Dalai-Lama in Lhasa vragen, of vrouwen een ziel hebben. Denkt u, dat hij uw handelwijze zal billijken?”

„De Dalai-Lama is een vriend der Engelschen,” zei de kangpo. „Als de Engelschen ons niet geholpen hadden, waren onze tempels en de Dalai-Lama zelf al meermalen overweldigd door de Chineezers. Wij moeten de Engelschen ontzien.”

„Wij moeten alleen de goden ontzien, en den vrede,” ging Oeyo-Go, allesbehalve vreedzaam, voort. „De kangpo van Kampa Dsong heeft u een boodschap gestuurd. Ik weet, wat die bevat.”

„Het is geen geheim, Oeyo-Go,” zei de oude man met een kalm knikje. „Hij waarschuwt mij tegen den toorn der goden en hij eischt, dat ik de vreemde vrouwen wegzend. Maar ik wil ze de bergen niet insturen; ik wil ze hier herbergen, tot de Engelschen ze komen halen. In Rongbuk heerscht ik. En Rongbuk was, vóór Kampa Dsong werd, Oeyo-Go.”

De priester maakte een buiging. „Tweehonderdmaal hebt gij den moesson zien wisselen, eerwaardige. De goden echter hebben hem tienduizendmaal zien komen en gaan. En zij toornen ons. Vraag het aan de broeders, vraag het aan de mannen der bergen! De vrede is geweken uit de dalen van Rongbuk, sinds de blanke vrouwen in het huis van den deba wonen. Onze gebeden hebben geen kracht meer. Het vee sterft ons onder de handen, en het volk, dat de oogen voor ons moest neerslaan,

slaat ze morrend naar ons op. Laat mij over die vrouwen rechten!”

„Het uur van den offerdienst is daar. Ga in den tempel, Oeyo-Go!”

De monnik ging, maar den volgenden dag kwam hij weer. Toen hij weg was, zat de oude kangpo roerloos op zijn mat. Maar hij had niet als anders, en hij verzonk niet in overweging. Zijn gedachten hielden zich bezig met het probleem, dat de laatste weken Rongbuk in spanning hield: de twee blanke vrouwen.

Hij was een vriend der Engelschen. Hij wist, dat hij eer zou inleggen bij de Engelschen, als hij hen riep, om twee blanke vrouwen uit een toestand van groot gevaar te verlossen. Maar hij wist ook, dat zijn broeder van Kampa Dsong hem toornde. Hij begreep, dat de Dalai-Lama nooit goed zou keuren dat ongehoorde: dat blanke vrouwen woonden op den grond van Rongbuk. En hij zag de heilige opstandigheid in de houding der broeders, als hij naar den tempel ging. Oeyo-Go? Dat was het ergste niet. De oude abt keek door het vrome masker heen en wist, dat broeder Oeyo-Go niet door heiligen toorn gedreven werd. Er woonden duivels achter het masker, duivels van eerezucht en heerschzucht. Maar hij maakte de broeders opstandig. Hij wou niet wachten, tot de Engelschen ontboden en gekomen waren. Hij droeg den vrede weg uit de muren van Rongbuk en schoof de schuld op de vreemde vrouwen.

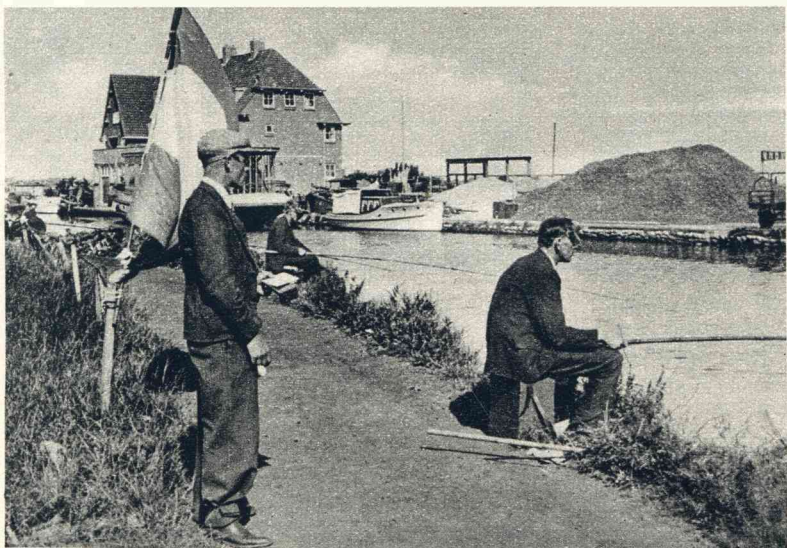
Ze wegsturen? De oude abt had er over gedacht — hij had het zelfs gepoogd in deze maanden. Hij wou ze niet wegzagen, de bergen insturen, zooals Oeyo-Go van hem eischte. Hij had geen reden, om haar den dood aan te doen, en hij zou daarmee geen eer inleggen bij de Engelschen. Maar wilden zij vrijwillig vertrekken, dan wou hij ze helpen. De vrouwen bezoeken, dat verbood hem de wet. Maar viermaal had hij ze voor zijn draagstoel laten komen.

Vervolg op pagina 34.

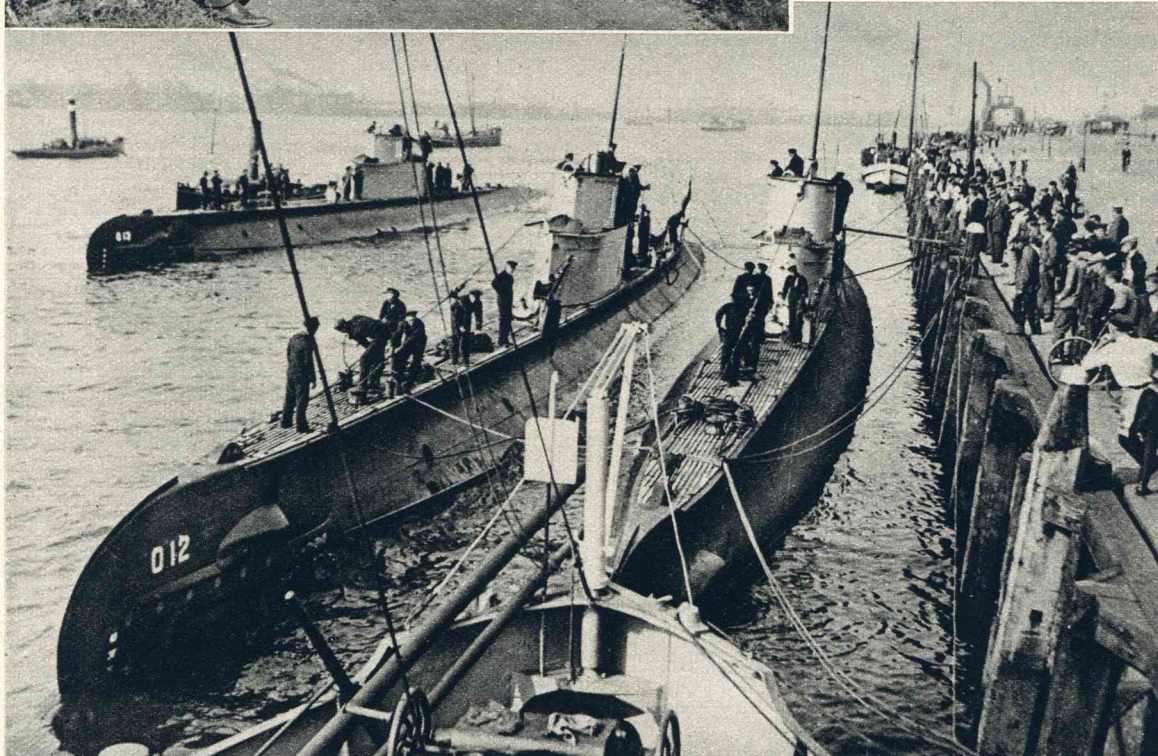
Een zeshonderdtal meisjes van Lycea en H.B.S. vertrok vorige week Zaterdag met de „Slamat” van de Rotterdamsche Lloyd naar de Noorsche Fjorden. Het feestelijk vertrek.

Rotterdamsche Foto's

De Rotterdamsche Brandweer-vereening „Door Eendracht Hulp” hield Zondag in de Schie te Overschie een Hengelconcours. De visschers en de controleur in actie langs den waterkant.

De duikboten O. 12, 13 en 15 van de Nederlandsche Marine, die een 14-daagsche oefenreis maken, kwamen begin dezer week aan in de Parkhaven te Rotterdam, waar zij veel bekijks trokken.

DE GEHEIME ZENDER VAN GROOT-ROTTERDAM

Hallo-hallo, dames en heeren. Daar waren u en ik zoo trotsch op dat nieuwe stadsdeel tusschen de Mathenesserlaan en den Westzeedijk: het Museumpark en zijn omgeving. Als u er misschien de laatste weken niet is geweest, zooals het ook uw radio-reporter is gegaan, dan zult u óók hebben opgekeken van dát, wat begint met de klassieke woorden: „Is het B. & W. bekend...?”

Tjasses, het is weer zoo!

En waarom nou?

Het raadslid, de heer ten Hope, is de rustige rust van de vakantie komen storen. Maar wie hem daarop een aanmerking zou maken, zal de vraag te hooren krijgen: „Mogen we zwijgen?”

„Nee, duizendmaal nee.”

Als we nu iets moois hebben, dan moeten we het ook mooi houden.

Uw radio-reporter is er na die vragen „Is het B. & W. bekend...”, op uit gegaan; en ja, het is inderdaad weer zoo. In het mooie nieuwe park wordt veel bedorven door de jeugd. Het gras wordt plat gelopen; het bassin wordt bevuild. In de wandelpaden en bij de banken van het De Jonghmonument schillen van olienootjes en bananen... U kent het beeld, wij, Rotterdammers, wij moeten tot onze spijt erkennen: zulke beelden kennen wij.

Is dat nu noodig? Is nu heusch het bekende rijm: „Laat niet tot dank voor 't aangenaam verpoezen, den eigenaar van 't park de schillen en de doozen” nog niet voldoende door gedrongen? Die eigenaar, dat is de gemeente en de gemeente dat zijn wij, u en ik. Waarom doen we dat ons zelf aan, dat onplezierige cadeautje?

Dames en heeren, de jeugd mag zijn genoegens hebben. Allicht! En we kunnen de zon in het water van den Museumpark-vijver zien schijnen. Dat kinderen bootjes laten varen in den ronden vijver... Waarom niet? Hollandsche kinderen spelen graag met bootjes in water. Maar ze moeten in dien vijver niet gaan „pootjebaaieren”, dan weer op het grint loopen en vervolgens hun zwarte voetjes afspoelen in het water. Tenslotte is dat park geen badgelegenheid.

Wat die verontreiniging betreft, dames en heeren, dat komt op rekening van het publiek. Maar er is nog iets en dat komt op rekening van de gemeente of van een of anderen gemeentelijken dienst. Er is een speelplaats in het nieuwe park, een zandbak, maar... 's nachts komen daar de ratten spelen. Daaraan moet iets gedaan worden. De ratten... de ziekte van Weil... dat kan gevaarlijk worden. Geen etensresten achterlaten natuurlijk, dat is één ding en dat moet den kinderen die er spelen ingeprent worden, dat moet den begeleiders van die kinderen en hun ouders worden voorgehouden. Maar daarnaast zal de gemeente aan het ontratten moeten gaan.

Die kwestie van den zandbak en de ratten zal, als zij goed wordt aangepakt, niet zoo heel moeilijk blijken. Maar die andere kwestie, betreffende de bevuiling van de paden en de vijvers... Hoe moet dat? 't Is maar goed, dat we den sympathieken burgemeester van Albury, die onze stad bezocht en die zooveel belangstelling voor de jeugd in ons land toont, niet door dit park hebben gevoerd. Anders...

Meer toezicht. Ja, ja, meer toezicht. Bij elken boom een agent en bij elke bank een inspecteur en bij den vijver een commissaris. Dat zou een bezienswaardigheid worden. Maar alle gekheid op een stokje: nu de raad van de gemeente er zich mee gaat bemoeien, zal er wel iets gebeuren en zal er wel wat meer toezicht komen.

Dames en heeren, het slot van deze uitzending zij dus een oproep tot de Rotterdamsche jeugd: houdt het fraaie Museumpark netjes! Tot volgende week, dames en heeren, op golfengte: Groot-Rotterdam.

OP DE NORMANDIE

De Fransche Reus

en de tweede „Statendam”

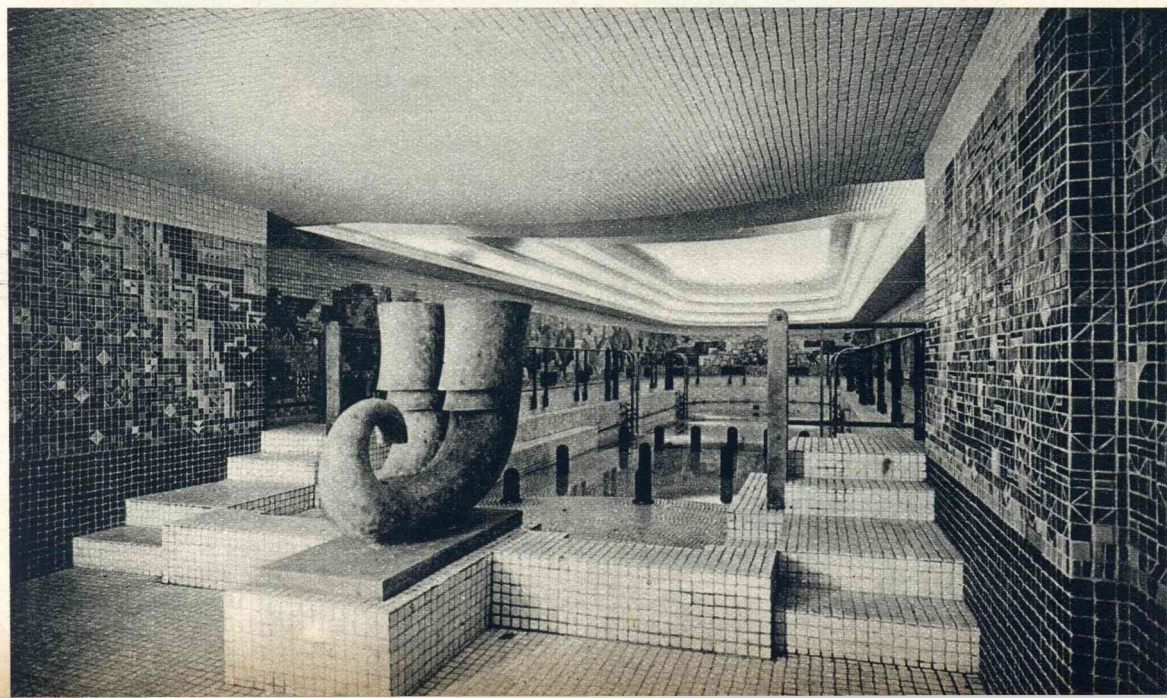
Een galerij, die een goed beeld geeft van de enorme lengte van het schip.

Een onzer lezers heeft de Normandie, het groote Fransche passagiersschip, waaromtrent wij reeds een interessant artikel brachten, van dichtbij beschouwd en hij deelt ons zijn interessante bevindingen hier mede. Zijn inleiding hebben we met aantrekkelijke foto's verlicht.

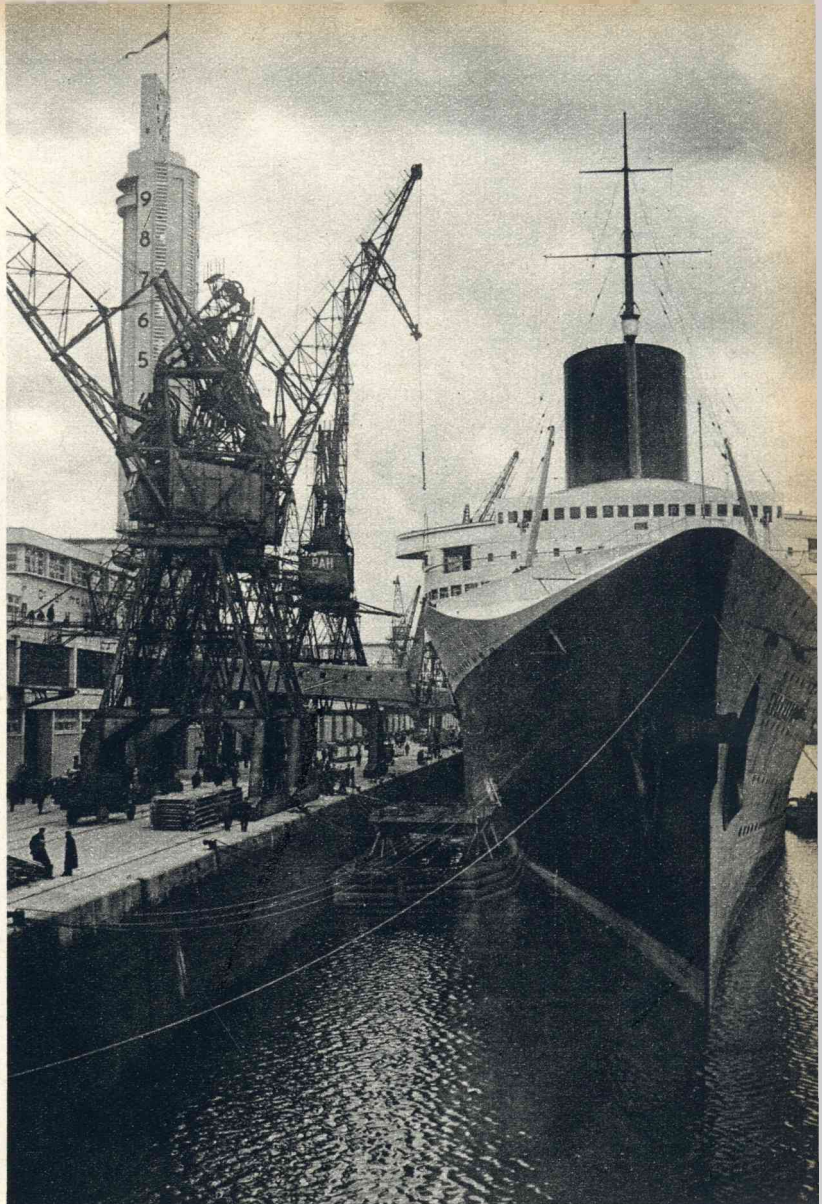
VOOR wie dit schip mocht bezichtigen, heeft de naam Normandie een soort tooverklank verkregen. Niet alleen door de geweldige afmetingen, die alles verre overtreffen, wat tot dusver in den scheepsbouw werd gepresteerd, maar misschien nog wel meer door de schoonheid, die zich overal en in alles aandient. Elk kunstvoorwerp op zichzelf is fraai, zooals het geheele schip fraai is.

Een der terrasvormig, rond uitgebouwde achterdekken.

Het „binnen”-zwembad, dat geheel bekleed is met Sèvres-tegels van prachtige kleurschakeering.

Reeds de uiterlijke vorm, de contour, is van een rust, zooals wij die tot dusver nog niet kenden. Door het ontbreken van luchtkokers e.d. op het zonnedek, door de gladde afdekking van het voordek, door de sobere takelage is een vorm verkregen, die sterk doet denken aan een reusachtige raceboot.

De „Normandie” aan de kade te Le Havre. — De typische en elegante vorm van den voorsteven komt hier zeer goed uit.

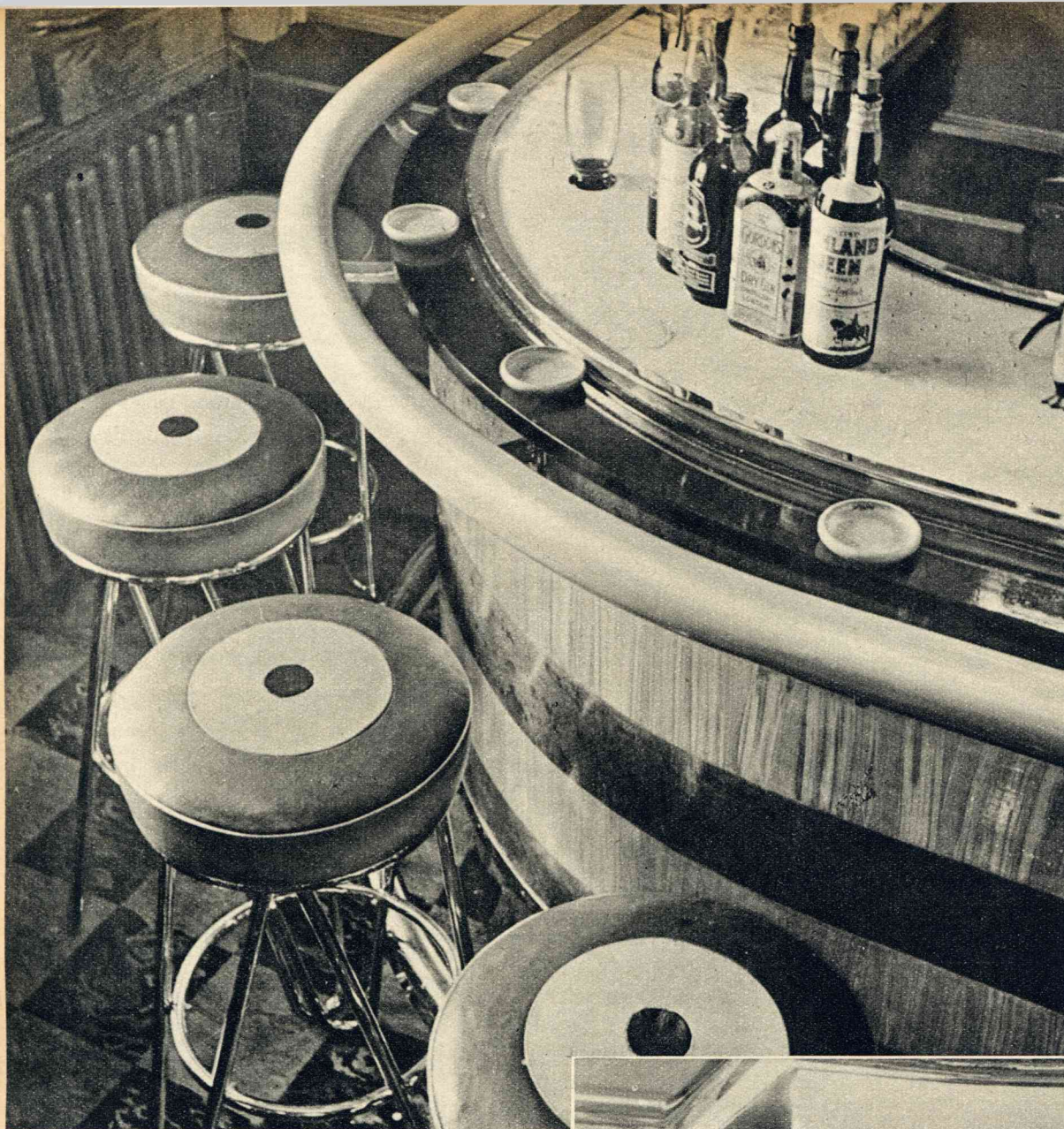
Betreedt men eenmaal het inwendige van het schip, dan treft overal een zoodanige verzorgdheid van zelfs het kleinste detail, dat men waarlijk niet weet wat meer te bewonderen valt, het schip als zoodanig dan wel de prachtige, fijngevoelde aankleding der salons, hutten, eetzaal en wat dies meer zij.

Het is wel merkwaardig — en misschien typeerend voor zijn fijnen geest, dat het Fransche volk nu en dan de wereld komt verrassen met wel zeer gedurfde nieuwigheden; was niet destijds de Eiffeltoren iets, wat door velen voor onmogelijk of dwaas werd gehouden? En wie kan zich thans het silhouet van Parijs indenken zonder dezen reus?

Welnu, in 1935 heeft de Fransche geest een nieuw wonder voortgebracht, thans op het gebied van den scheepsbouw.

Het heeft geen zin hier nog eens mede te deelen, hoe lang, hoe breed, hoe hoog, hoe snel het schip wel is. Een van de afbeeldingen geeft daar een voor Rotterdam vermoedelijk wel voldoende duidelijk beeld van. Maar het is zeker veel nuttiger om hier eens den nadruk te leggen op het feit, dat dit reuzenschip niet alleen is een bloot transportmiddel, allereerst bestemd voor een snel vervoer van min of meer rijke Amerikanen, maar dat het een drijvend museum mag worden genoemd, een prachtig specimen van wat moderne Fransche kunst en kunstnijverheid vermag. En ook in dit opzicht wordt men bij diepere beschouwing geleid tot eerbied voor hetgeen hier gepresteerd is. Vele, zeer vele Fransche kunstenaars en een groote schare van hun helpers zijn in de Normandie in de gelegenheid gesteld hun kennen en kunnen te toonen. Bovendien bedenken men, dat daarmee in deze donkere tijden tallozen werk hebben kunnen vinden niet alleen om in hun levensonderhoud te voorzien, maar bovendien zijn die velen moreel gesterkt, omdat zij aandeel hebben gehad in een grootsch werk, dat allerwegen in de wereld bewondering zal moeten afdwingen.

Is het wonder dat — waar thans wordt gefluisterd van een „tweede Statendam”, men onwillekeurig den vurigen wensch voelt opkomen, dat men zich, zonder nabootsing — want daar zijn onze Hollandsche kunstenaars en kunstnijveren veel te goed voor — zal spiegelen aan het mooie Fransche voorbeeld?

Aan den bar is het een koel zitje.

De Frostbar te Kopenhagen

EEN PARADIJS IN DE HONDS DAGEN

BENT u een liefhebber van een koelen drank, lezer? — Ga dan naar Kopenhagen, het Parijs van het Noorden, want daar is een adresje!... het ideaal voor al degenen, die als u en ik in den zomer verzot zijn op sterk gefrappeerde dranken.

Frostbar heet het knusse geval, waar u, al wijst de thermometer buiten 30 graden Celsius in de schaduw aan, zich in een bijna arctische sfeer dankbaar mijmerend kunt overgeven aan het genot van een tot omstreks het vriespunt gekoelden hart-versterker.

Doch het is niet het poollandschap aan de wanden, met zijn pinguïns en ijsberen, dat ons de koelte verschaft, waarop wij zoo gesteld zijn; neen, de tafeltjes zijn het, met hun „electrisch besneeuwde” ijsplaat, en het buffet, waarvan de bovenzijde eveneens uit zoo'n blankwit besneeuwde koelplaat bestaat.

Dank zij deze vernuftige vinding blijft alles, wat nu eenmaal koud gesavoureed moet worden, op de vereischte minimale temperatuur.

En wanneer een gediensige geest ons wenscht te beleeren, door te vertellen, dat al die verrukkelijke ijsplaten van tafeltjes en buffet door middel van prozaïsche buizen in verbinding staan met een ordinaire koelmachine in den kelder, van welke zij hun koude ontvangen, dan luisteren wij eenvoudig niet, wijl dergelijke taal de illusie van den waren genietster slechts verstoort.

Een gemoedelijk hoekje in den Frostbar.

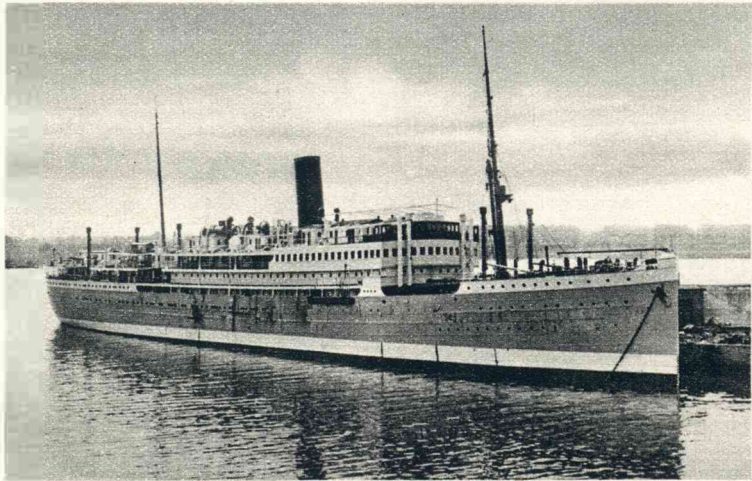

De electrisch besneeuwde ijsplaat op de tafeltjes houdt de dranken koel.

Ja, het is een wonderwereld op zichzelf, die Kopenhagense Frostbar. Hoe jammer, — althans nu in den zomer — dat Kopenhagen zoo ver weg is. Wij zouden elkaar er anders zeker en wellicht dikwijls ontmoeten.

Ach, en in den winter kunnen ze, voor wat ons betreft, gerust de installatie van den Frostbar wijzigen in een verwarmingssysteem, opdat de grocjes der Kopenhagenaars op verwarmde tafelbladen heet gehouden worden. Want voor dit laatste hebben wij onze eigen beproefde systemen. Hh.

Voor Rusland. — De „Patria”, een mailschip van den Rotterdam-
schen Lloyd, is naar Rusland verkocht. — Het onderging enkele
„wijzigingen” op de werf Wilton-Feyenoord te Schiedam, waar wij
het schip fotografeerden.

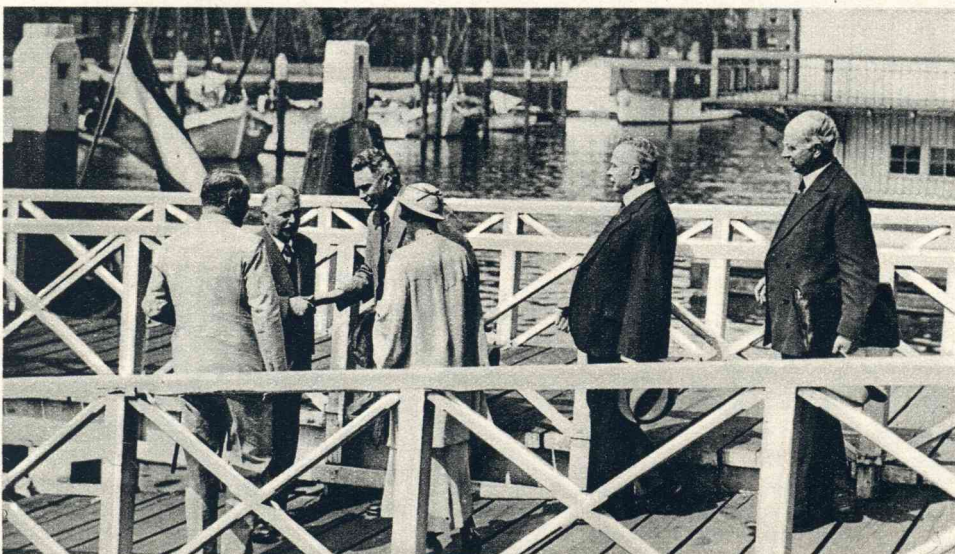
We plaatsen hier nog een kiekje
van de nuttige en interessante
oefeningen der Rotterdamsche Red-
dingsbrigade aan het strand te
Hoek van Holland. — Tijdens de
reddingsoefeningen.

De Oranje Buurtver. Woelwijkstraat
en omgeving te Rotterdam maakte,
per autobussen, een heerlijk tochtje
naar Bergen. Vóór den start werd
het gezelschap gekiekt.

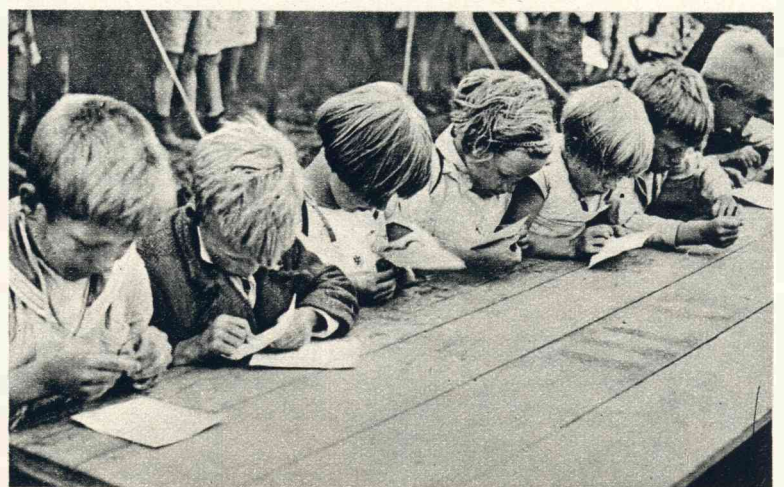
GRATIS ONGEVALLENVERZEKERING

Alle verschuldigde uitkeeringen worden door
ons voor „Groot Rotterdam—Panorama”,
evenals vroeger voor „Groot Rotterdam”
ten volle gegarandeerd.

DE DIRECTIE

De Ministers Deckers (van Landbouw) en
Gelissen (van Economische Zaken) bezochten de
Rotterdamsche havens. — Onze Burgemeester
verwelkomt de Excellenties.

Kiekje van de vacantieschool. — De jeugd aan 't borduren.

ZOMERPOSTZEGELS

Overgrootste volksbelangen
— Cultureel en sociaal —
Dreigen in de knel te raken,
Want de middelen zijn schraal;
Een beroep op de gemeenschap
Leidt hier zeker tot succes:
Ieder plakt wat zomerzegels
Boven 't kaart- of briefadres;
't Batig saldo van 't verkochte
Komt ten goede voor een deel
Aan de lijdende orkesten
En dat zijn er nogal veel;
Onze knappe, wakk're Flipse
Krijgt een evenredig part:
't „Philharmonisch” ziet de toekomst
minder donker, minder zwart....
Arbeidskrachten, onvolwaardig,
Vragen óók om eenig geld;
Wat geluk: de helft der onbrenst
zal haar worden neergeteld...
Als het ieder Nederlander
— Ouder dan zes jaren — lijkt,
Slechts een stuivertje te offren,
Is het goede doel bereikt.

H A N V A N A R K E L

Oogsttijd op 't eiland Rozenburg. Een wagen vol
erwten wordt naar de boerderij gereden.

UIT STAD EN GEWEST

De toren der Nieuwe Kerk te Delft is weer voor bezichtiging opengesteld.
Toeristen werpen wat geldstukjes omhoog, die de jeugd om strijd opdraagt.
Hoe zij „vechten” voor enkele centjes, evenals de ouderen dat dikwijls doen!

Een kudde buffels door de Afrikaansche vlakke jagend.

„IN BAVIANENLAND“

Martin en Osa Johnson, die reeds vele expeditiereizen naar Afrika ondernamen, zijn voor deze film met vliegtuigen en geluidscamera's er op uitgetrokken en hebben na twee jaren arbeid dit zeer opmerkelijke documentatie - materiaal uit de wildernis meegebracht. - Voor iedereen is deze Fox-Film dan ook het aanschouwen ten volle waard.

Een baviaan, die het vervelend vindt, iedereen dag maar een baviaan te zijn.

Dierenpark zijn opgenomen. Hoe eenvoudiger en simpeler een verhaal is, des te grootere zekerheid heeft men ook, met echte wildernisopnamen te doen te hebben.

Bewonderen moet men daarin vaak niet hetgeen men ziet, maar juist het werk, dat men niet ziet, zooals bijvoorbeeld de gevaren waaraan men is blootgesteld, en de moeilijkheden die men gehad heeft om speciale lastige momenten te fotografeeren. En het is voornamelijk hierom dat deze film indrukwekkend is. Wanneer men die beide amphibie-vliegtuigen over de Afrikaansche wildernis ziet gaan, dan voelt men dat de geringste storing noodlottig kan worden. En dat permanente gevaar is reeds een spanning op zichzelf. Er is echter veel meer dat deze film boeiend en onderhoudend maakt, want nog nimmer hebben we zulke geweldige

Giraffen in vogelvlucht. Op den grond ziet men de schaduw van de twee vliegtuigen waaruit de foto's genomen zijn.

WANNEER de spanning en de sensatie van een wildernisfilm ontleend worden aan het verhaal zelf, dan kan men er bijna altijd zeker van zijn, dat de opnamen niet authentiek zijn, m.a.w. dat de voornaamste gedeelten in een studio of

ziet gaan, dan voelt men dat de geringste storing noodlottig kan worden. En dat permanente gevaar is reeds een spanning op zichzelf. Er is echter veel meer dat deze film boeiend en onderhoudend maakt, want nog nimmer hebben we zulke geweldige

kudden wilde buffels, olifanten, zebra's, giraffen en antilopen door de vlakten zien rennen. Onvergetelijk is verder de opname waarbij men miljoenen flamingo's, tot zoover als 't oog reikt, den grond ziet bedekken. Zoo is er nog veel meer, wat men, dank zij de hulp van deze vliegtuigen, te aanschouwen krijgt en waarvan men zeker kan zijn, het nog nimmer voordien te hebben gezien.

ZOO GOED ALS VERLOOFD

door W. ATCOCK.

HET was een ellendige geschiedenis. Toen Frank Cavendish om twaalf uur het kantoor verliet — met een extra vrijen middag, om naar de Wimbledonwedstrijden te gaan kijken — had mr. Arthur Fleming hem op het laatste oogenblik belast met het posten van een belangrijken spoedbrief. Om eerder aan het postkantoor te zijn, had Frank zijn weg genomen door Kensington Park en aan Rotten Row gekomen ontdekte hij tot zijn ontsteltenis, dat hij zijn portefeuille verloren had. En mét de portefeuille natuurlijk ook den belangrijken brief, dien hij erin geborgen had.

Frank liep den weg tweemaal heen en terug. Dat hij zijn portefeuille kwijt was kon hem niets schelen, zij bevatte slechts een paar naamkaartjes en een getuigschrift. Maar het verlies van den brief kwelde hem en na een uur tevergeefs gezocht te hebben, schold hij zich woedend voor een ezel en besloot tot twee uur te wachten, om dan zijn stommitieit aan mr. Fleming te gaan bekennen.

Terneergeslagen wandelde hij den weg door Kensington Park voor de derde maal terug. Op de bank tegenover Albert Memorial zat een meisje, wier uiterlijk hem reeds 'n paar maal eerder opgevallen was. Zij was knap, hemelsch knap, en zij had rossig haar, waarmee hij dweepte. Resoluut zette hij het verlies van dien verwenschten brief uit zijn hoofd en stapte agressief op de bank af.

„Hallo, dit is de derde maal; hoe maakt u het sinds den eersten keer?” opende hij even hartelijk als geestdriftig het offensief. En intusschen liet hij met zorg zijn keurige persoon op de bank neer.

Het meisje keek hem eens aan. In haar blik lag de verstijvende koelte van een ijsberg. Frank huiverde, maar deed zijn best haar met een warmen blik te ontgooien. Het was een hopeloos pogen, zelfs geen vriendelijke glimp brak door in haar oogen.

„Ik geloof niet, dat...” begon zij hooghartig.

„Toch wel!” viel Frank haar gedeideerd in de rede. „Weet u niet meer: drie kwartier, een half uur en een kwartier geleden? U zat hier en ik passeerde. U keek en ik keek. U lachte en ik lachte. Zijn we oude kennissen, of niet...?”

Het meisje was verbluft, zelfs Frank kon er niet aan twijfelen. En zij deed wat alle hooghartige meisjes zouden doen: ze schoof met een ruk naar het eind van de bank en hulde zich in een ondoordringbaar zwijgen.

Frank bezag het geval. Het meisje behoorde tot de soort, die hevig veroverd moest worden. Maar de overwinning was een oorlog waard en zonder aarzelen hernieuwde hij den aanval.

„Jammer van zoo'n hemelsch knap meisje. Amnesie heet het, geheugenverlies. 't Kan kort en lang duren. Ik hoop, dat het bij u maar kort duurt, jongedame.”

De slag was aan hem, het meisje schoot in den lach.

„Ha...”! bulletineerde Frank zijn overwinning in een juichkreet. „Hoe is het nu met uw geheugen, jongedame? Kennen we elkander, of niet?”

„U is vervelend,” zei het meisje, onmiddellijk weer verstijvend.

Frank wierp haar een bestraffenden blik toe. „U moest liever niet den draak met me steken, jonge dame. Blijf ernstig als ik. Luister eens, ik heb een

prachtig voorstel. Ik kreeg vanmiddag vrij voor Wimbledon: wat zou u ervan denken, als we samen eens gingen? We konden eerst den wedstrijd bijwonen, dan 'n stukje gaan eten en ten slotte naar de bioscoop gaan. Dat heet met 'n geijkten term „den dag genoeglijk samen doorbrengen.” Wat denkt u ervan, zullen we direct maar besluiten?”

„Hoe komt u bij zooiets?” vroeg ze hooghartig. „Ik ken u niet eens.”

Frank zuchtte, diep en smartelijk. „Nog altijd dat verwenschte geheugenverlies,” zei hij bedroefd. „Kunt u zich nu heusch niet herinneren, dat wij al heel oude kennissen zijn? Bedenk u nu eens goed: u zat hier en ik passeerde. U lachte en ik...”

„U wordt werkelijk vervelend,” viel het meisje geprikkeld uit.

„Maar wordt u dan toch eens in 's hemelsnaam verstandig en ga mee naar Wimbledon!” sloeg Frank een wanhopigen toon aan.

„Neen, met u niet, ik ken u niet,” zei het meisje snibbig.

„Toe maar, en dat tegen je ouden vader,” mompelde Frank verwijtend.

Het was een klein succesje: het meisje schoot weer in den lach. En toen veranderde Frank nogmaals van tactiek. Hij werd driest en nam haar hand. Doch zij rukte zich onmiddellijk los en keek hem verontwaardigd aan.

„Hoe durft u... zoo'n vrijpostigheid!” viel zij uit. „Weet u wel, dat ik reeds verloofd ben?”

„Dat verwondert me heelemaal niet van zoo'n knap meisje,” antwoordde Frank onverstoord. „Jammer dat u aan geheugenverlies lijdt. U hebt natuurlijk uw verlovingsring thuis laten liggen. En ik durf zelfs wedden, dat u ook den naam van uw verloofde vergeten bent.”

„Die gaat u niets aan,” zei het meisje bits.

„U hebt schoon gelijk, maar toch tart ik u, die weddenschap met me aan te gaan,” hield Frank koppig aan. „Ik heb een voorstel. Als ik gelijk heb, gaat u met me mee naar Wimbledon. En als ik ongelijk heb, zie ik er voor goed vanaf u tot betere gevoelens te brengen en ga ik heen.”

„Meent u heusch, dat u heengaat?” vroeg het meisje doodernstig.

„Beslist! Maar niet verzingen! Noem vlug den naam! Een... twee...”

Het was aan de verwarring van het meisje te bespeuren, dat zij naar 'n naam zocht...

„Drie!” zei Frank.

„Frank Cavendish”, viel het meisje triomfantelijk uit. „We zijn nog niet verloofd, maar zoo goed als...”

Frank's oogen werden groot van verbazing. Doch plotseling trok er een lachkramp over zijn gezicht. En toen stond hij op en nam driest allebei de handen van het meisje in de zijne.

„O, schat!” juichte hij, „wat ben ik heerlijk gelukkig, dat je eindelijk je geheugen weer terughebt! Kan je je nu óók nog herinneren, waar je de portefeuille gelaten hebt, die je een half uur geleden hier in 't Park vond? Er zit een spoedbrief in van mijn patroon, zie je, lieveling?...”

Er doen zich nu eenmaal omstandigheden voor in de liefde, waartegen zelfs hooghartige meisjes het niet kunnen opnemen. Dit meisje kon het althans niet. En dus ging zij 's middags mee naar Wimbledon. En Frank Cavendish voelde zich 's avonds inderdaad „zoo goed als...”

Ook U kunt chauffeur worden.

C-CURSUSSEN:

(Leider: H. Kramer Ing.)

Ambachtsschool-onderwijs: chauffeur-monteur, auto-Dieselmonteur, electricien, electrotechniek, radiomonteur, radiotechniek, lasser, lastechniek (autogeen en electrisch), machinist, stoomwerktuigkunde, motor-machinist, motortechneek, vliegtuigmecanicien, vliegtuigtechniek, zweefvliegtuigbouw, zweefvliegen, installateur van centrale verwarmingen, zwakstroommonteur, sterkstroommonteur, lijnwerker-telegrafist, smid-bankwerker, constructie-bankwerker, fitter, loodgieter, bouwkundig tekenaar, machine-tekenaar, electrotechnisch tekenaar, betonbouw, aspirant bouwkundig opzichter, bouwkundig opzichter, enz.

of een andere technische betrekking verwerven. De A.S.S.O. helpt U gaarne. Vraag nog heden inlichtingen omtrent één van nevenstaande cursussen. Het verplicht U tot niets. Ieder, die de lagere school heeft bezocht, kan de lessen volgen. Laag maandelijks lesgeld. Boeken gratis. We corrigeren Uw werk en verstrekken na goede afloop een diploma. Daarna gratis hulp bij sollicitatie. Vat moed en zet U tot de arbeid.

A.S.S.O.

INST. VOOR BRIEFONDERWIJS

Ernst Casimirlaan 26, Arnhem

Dir. J. v. d. Bij, Hoofdonderwijzer

Transpireert U, Mevrouw?

„Transpireert U, Mevrouw?”

„Ja, vreeselijk, U moet mij helpen.”

„Odorex, Mevrouw, van Prof. Polland. Een Trannosan-preparaat.

Schitterend, Mevrouw. Alle dames gebruiken het. Het maakt de transpiratie normaal, gezond en onmerkbaar. Het onderdrukt ze niet, zoals vele andere middelen, dat mag niet, dat is schadelijk, dat zou levensgevaarlijk zijn.

Het is het allernieuwste, Mevrouw, en ik heb nog nooit een middel gehad dat zóó goed was.”

De prijs, Mevrouw?

Flacon voor vele maanden met aseptische watten.
Bij alle Apoth., Drogisten en Parfumerieën.

Odorex

Tegen Transpiratie

94°

O-352-E

In Weenen Berlijn Parijs

werkt men voor U!

Daar zijn tal van bekende modekunstenaars bezig modellen voor het a.s. seizoen te ontwerpen. En het beste uit hun werk zal U worden voorgezet in het modeboek „Winterweelde 1936“. Er zullen honderden modellen — gedeeltelijk gekleurd in de juiste modekleuren — en vele artikelen van allerlei aard in verwerkt worden. Een enorme verscheidenheid knippatronen staat weer tot Uw beschikking. Dit boek is eenvoudig het antwoord op de vraag: „Hoe zal ik van den winter gekleed gaan?“ Niet alleen U, maar ook Uw kinderen. Als abonné wordt U dit boek beschikbaar gesteld voor

50 cent (niet-abonné's 60 cent)

U kunt het nú reeds bestellen!

Dit raden wij U sterk aan. Het vorige modeboek was binnen enkele weken uitverkocht, zodat we duizenden moesten teleurstellen

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: Door bemiddeling van Uw agent of bezorger; afgehaald aan het bureau van ons blad; door giro-storting op No. 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

Patronenkantoor Panora

* Nassauplein 1 * Haarlem * Giro 142700 *

HONDERD POND BELOONING

door ARISTON WESLEY.

„Ik ken hem,“ zei Marjorie met oogen vol gepeins. „Ik weet het zelfs heel zeker en toch wil 't me niet te binnen schieten, wie hij eigenlijk is.“

„Met mij is 't precies hetzelfde geval,“ lachte Jack. „Zoodra ik hem zag, wist ik, dat ik zijn portret al eens hier of daar gezien had. Maar waar kan ik me maar niet herinneren. Hoe zei u ook weer dat hij heette, moe?“

„John Adamson,“ antwoordde mevrouw Bower, een schaalte toast op tafel plaatsend. „Hij komt uit Londen en daar zullen jullie hem wel niet ontmoet hebben. Ik denk, dat je je vergist. Hij lijkt me wel iemand, om ernee op te kunnen schieten. Erg vlot en zoo, bedoel ik. Als hij het nu ook maar met ons kan vinden...“

„Met Marjorie zeker,“ grinnikte Jack. „Hij heeft bijna geen oog van haar afgewend, zij viel bepaald erg in z'n smaak.“

„Toe, wees niet zoo flauw, wijsneus,“ viel Marjorie geërgerd uit. „Je bent gewoon onuitstaanbaar, als hier eens iemand geweest is. Bemoei je liever met je eigen zaken en laat mij met rust, wil je?“

's Avonds na het diner begaf zij zich naar het strand. Het was nog heel vroeg in het seizoen en Brighton telde nog slechts weinig zomergasten. Die weinigen zochten verveeld naar verstrooiing en flaneerden langs het strand in de hoop kennissen van vorig jaar te ontmoeten.

Marjorie had zich met een boek op een bank neergezet, toen zij hem zag naderen.

„Zoo, vind ik u hier terug?“ begon hij met een prettigen lach. „Ik ben moe, mag ik u een oogenblik gezelschap houden?“

Het verzoek was heel gewoon en daarom hinderde het haar, dat zij begon te blozen. „Zeker, er is plaats genoeg,“ antwoordde zij een beetje stug.

„Jawel, maar als u misschien liever leest?“... hernam hij, haar vragend aanzien.

„Och neen,“ gaf zij zich lachend over, terwijl zij haar boek dichtsloeg. „Ik krijg nog tijd in overvloed om te lezen, al was het maar in de wintermaanden.“

„Dat kan ik me voorstellen, veel aantrekkelijks zal er dan niet te vinden zijn in Brighton,“ veronderstelde hij.

Marjorie schudde het hoofd en somde de weinige vermaken op, die het stadje 's winters te bieden had. Zij sprong van den hak op den tak en daarna vertelde hij van Londen. Over zijn werk sprak hij niet, doch dit viel haar nauwelijks op. Hun toon werd vertrouwelijk, alsof zij elkander reeds lang kenden en de avond vloog om. De badgasten verlieten het strand, waar het kil begon te worden, de duisternis streek neer en de lantaarns werden ontstoken. Met schrik herinnerde zij zich, hoe laat het al moest zijn.

„Ik moet naar huis, het is hoog tijd,“ sprong zij plotseling op.

„En ik mag u natuurlijk vergezellen,“ voegde hij er met een halfdriesten glimlach aan toe.

Zij knikte blozend en liet zonder verzet toe, dat hij haar arm nam. Het was heel wonderlijk, die snel gegroeiende vertrouwelijkheid tusschen twee mensen, die elkander nog maar een paar uur kenden, vond zij. En toch leek het ook weer heel gewoon, want had zij niet vanaf het eerste oogenblik dat zij hem zag, het gevoel gehad, dat zij hem vroeger reeds vaak ontmoet had?...

Zij kon die zonderlinge gewaarwording plotseling niet meer voor zich houden. „Weet u, wat Jack en ik van

middag dachten, toen wij u voor het eerst gezien hadden?“ vroeg zij lachend. „Dat u in het geheel geen onbekende voor ons was.“

„Dat zal wel verbeelding zijn,“ sprak hij. „Het is voor het eerst sinds vijf of zes jaren, dat ik weer in Brighton kom en in Londen zult u me waarschijnlijk ook wel niet ontmoet hebben.“

Den volgende avond ontmoetten zij elkander opnieuw. En ook de avonden, die daarop weer volgden. Het werd een stilzwijgende afspraak, waaraan beiden zich even trouw hielden als aan een gegeven belofte. Zij spraken over de dingen van den dag, maar nooit liet hij een woord los over zijn leven.

Twee dagen later dacht zij echter pas na over die stilzwijgendheid van hun pensioengast. Het was tegen half elf in den morgen, dat haar moeder haar plotseling boven riep. John Adamson was uitgegaan en zij trof haar moeder op zijn kamer aan. Zij was bleek en toonde haar met een diep verslagen gelaat een brief, die op tafel lag.

„Lees dien eens, gevonden in zijn zakken,“ sprak zij met een stem vol onrust.

„Bah, 't is leelijk, spionage!“ viel Marjorie boos uit, maar toch kon zij de verleiding niet weerstaan den brief op te nemen. De inhoud was inderdaad verontrustend en verdacht genoeg.

„Beste John,“ ving hij aan. „Ik heb mijn oogen uitgewreven, toen ik je brief ontving. Onder welk 'n onmogelijken naam leef je nu weer? Kan je dat Adamson verdragen in je ooren? 't Is 'n naam met een afschuwelijken klank, ik had me maar liever Lord Haig of zooiets laten noemen. Maar je weet zeker geen fatsoenlijken valschen naam meer te verzinnen. Ik vermoed tenminste, dat je ze zoo onderhand allemaal reeds gehad hebt uit het Londensch adresboek. Je mag intusschen wel oppassen, dat de politie er de lucht niet van krijgt; iemand met zoo'n bekend gezicht als jij hebt, loopt licht tegen de lamp...“

Marjorie liet den brief vallen. „Waar... waar handelt hij over?“ stamelde zij, ontsteld bij de vreeselijke gedachte, dat zij haar vrouwen had geschonken aan een misdadiger, naar het scheen.

„Over gemeenschappelijke kennissen,“ zei haar moeder met een angstigen zucht. „Bij den ondersten regel lees je iets van „de Blauwe“ of van „het Kanon“ of „de Tippelaar“. Ik schrok me dood, toen ik het onder m'n oogen kreeg. En kijk maar, 't is een brief voor hem: hier is de envelop. We kregen hem eergisteravond, weet je wel? Wat moeten we doen, Marjorie? M'n hemel, dat houd ik niet uit, zoo'n berucht misdadiger in huis. Wat moeten we beginnen, wat moeten we beginnen?“

Marjorie kwam langzaam tot zichzelf. „Laat me eens nadenken,“ besloot zij. „Berg dien brief weer op, waar u hem gevonden hebt, moe. Komt tijd, komt raad; op één dag komt het er nu niet direct op aan.“

Snikkend hing zij het costuum met den brief weg en ruimde inderhaast de kamer op. Beneden vonden zij Jack, die juist thuisgekomen was van school. Er was geen enkele reden, om hem de oorzaak van hun zorg en tranen te verbergen, en zenuwachtig bracht Marjorie hem op de hoogte.

Zij was nauwelijks op de helft van haar verhaal, toen Jack wild opsprong. „Die gelijkenis, weet je wel!“ riep hij zenuwachtig uit. „Ik heb 'm al! We hebben zijn portret in de „Times“ zien staan! Hoe hij heet ben ik vergeten, maar ik weet wel, dat hij gezocht werd

voor verschillende misdrijven. Honderd pond beloning is er uitgelooft voor zijn aanhouding. Wacht even, we zullen die oude krant nog wel hebben."

Jack keerde terug met een nummer van de „Times", dat ruim een week oud bleek te zijn. Op de voorpagina prijkte de beeltenis van een man, die wegens hoteldiefstallen en geweldpleging werd gezocht door minstens twintig stedelijke politie-autoriteiten. John Adamson leek er inderdaad veel op, maar er bleef eenige twijfel bestaan, omdat de man van het portret een snorretje en bakkebaarden droeg en de pensionsgast niet.

„Zijn ogen zijn het," zei Marjorie overtuigd. „En de ouderdom klopt ook, ongeveer acht en twintig jaar. Enfin, hij is het helemaal wel zoowat. Alleen dat snorretje en die bakkebaarden..."

„Natuurlijk, dat geeft iemand dadelijk een heel ander uiterlijk!" viel Jack driftig uit. „Maar hij is het, daar is geen twijfel aan. Zie je, hier staat het: berucht hoteldief. Ziet niet tegen geweldpleging op, als hij in het nauw zit. Verandert elken dag van valschen naam. Weet zich beschaafd voor te doen en vertrouwen te wekken."

„Het klopt allemaal: de brief, het vertrouwen, het beschaafde voorkomen, alles," snikte mevrouw Bower angstig. „Wat zullen we doen, kinderen? Toe, Marjorie, geef jij eens raad."

Marjorie gaf geen antwoord. De zekerheid, dat zij zich zoo vreeselijk bedrogen had in den man, die gedurende een week het middelpunt was geweest van haar denken en droomen, maakte haar diep ellendig.

Jack had intusschen reeds uitgevonden, wat er moest gebeuren. „'t Is heel eenvoudig," begon hij voortvarend. „Ik ga de politie waarschuwen natuurlijk. En als hij dan dadelijk thuis komt om te lunchen, is zijn spelletje uitgespeeld. De detectives overvallen hem op zijn kamer: „handen op of ik schiet!" en meneer krijgt de handboeien om."

„En... en als hij nu eens geweld gebruikt?" stamelde mevrouw Bower. „Dat doen ze nouóit, als ze een paar revolvers op zich gericht zien," antwoordde Jack beslist. „Maak u maar nergens ongerust over. U zult eens zien, hoe netjes de detectives zoo'n gevalletje afwerken."

Hij stormde de deur uit en nauwelijks een halve minuut later werd er gebeld. „Dat is hij..." stamelde Marjorie. „Wilt u?..."

„Voor geen geld van de wereld, doe jij 'm maar open," viel haar moeder haar verschrikt in de rede.

Marjorie trad voor den spiegel en droogde haastig haar tranen. Zij was bleek en voelde zich een flauwte nabij, maar zij moest zich zien te beheerschen gedurende die paar seconden. Moedig opende zij de deur.

„Dag, Marjorie," trad de pseudo John Adamson binnen.

„Dag, meneer," antwoordde zij flauw.

Hij raakte schijnbaar toevallig haar hand even aan en in een opwelling van afschuw trad zij een pas terug. Toen voelde zij, dat hij haar vreemd aankeek.

„Wat zie je eruit!" hernam hij deelnemend. „Scheelt er iets aan, Marjorie?"

De weeke klank van z'n stem vervulde haar met schaamte en afkeer. Maar hij maakte ook de herinnering wakker aan de zachte droomen, die diezelfde stem in haar opgeroepen had. Die herinnering vervulde haar met teleurstelling en verdriet en tegelijk dacht zij aan de val, die zij voor den man op moest stellen. Zij moest vriendelijkheid huichelen, opdat hij geen argwaan zou krijgen.

Heel haar zelfrespekt kwam tegen dit spelletje op. Zij kon noch wilde de rol spelen, die haar opgedrongen was. John Adamson mocht gerust gearres-

teerd worden, hoe eer hoe liever zelfs. Maar niet in dit huis.

Zij haalde diep adem en beheerschte zich zoo goed zij kon. „Wat eraan scheelt zal u spoedig duidelijk zijn, John Adamson," sprak zij hard en vijandig. „We hebben ontdekt wie en wat u is, dat is alles."

Het verbaasde haar, dat de pseudo John Adamson in het geheel niet schrok. Hij leek onaangenaam getroffen, doch misschien nog meer verwonderd.

„Wel, ik hoop dat u het me niet kwalijk neemt en dat u er met niemand over spreken zult," antwoordde hij met een flauwen glimlach.

Marjorie stampvoette van boosheid en ergernis; zooveel onbeschaamdheid bracht haar buiten zichzelf. „We nemen het u wél kwalijk, moe vooral!" viel zij met klimmende drift uit. „En we zullen er wél over spreken, de politie is al gewaarschuwd. Maar ik wil geen geld aan een schurk verdienen, begrijpt u, en daarom raad ik u aan, terstond uw biezen te pakken. Terstond, zeg ik, elk oogenblik kan de politie hier zijn."

„Maar... maar... wie denkt u dat ik ben?" stamelde hij met een verstikte stem.

Voor Marjorie er zich rekenschap van had kunnen geven, dat zij het slachtoffer moest zijn van een vergissing, werd er gescheld.

„Politie..." zei ze toonloos, doch zij verzette geen stap om de deur te openen.

John Adamson bedacht zich echter geen oogenblik. Hij ontsloot de deur en werd bijna platgedrukt door den onstuimigen Jack. Achter hem vertoonden zich drie detectives...

„Hier is-ie!" schreeuwde Jack, zich schoor zettend tegen de deur.

De detectives drongen binnen en stonden van aangezicht tot aangezicht met den langgezochten misdadiger. Hun gelaten teekenden verbazing.

„Maar dit is de man niet, dien we hebben moeten," zei de oudste. „Die ander is veel korter van postuur en ik heb nog niet gehoord, dat ze iemand een decimeter of wat uit kunnen rekken."

„Is-ie 't niet?" vroeg Jack verbluft. „Maar dan is 't er toch in elk geval een, die wat op zijn kerfstok heeft. Hij leeft wel degelijk onder een valschen naam."

De pseudo John Adamson wierp Marjorie een vreemden blik toe, die haar plotseling deed wenschen, dat de grond zich voor haar voeten openen mocht. Doch daarop begon hij hartelijk te lachen. En toen deed hij iets heel vreemds. Hij sprong een paar voet van den grond en zette een hand aan zijn mond.

„Hup, Kicky, hup!" brulde hij het huis door.

„Kicky Burn, de middenvoor van Arsenal!" schreeuwden vier stemmen enthousiast. En Jack voegde eraan toe: „'t Is Kicky, overal hangt zijn portret."

„Goed geraden," lachte de pseudo John Adamson. „Maar, heeren, doe me een plezier, en spreek er met niemand over. Ik ben met vakantie en als ze er in Brighton de lucht van krijgen, kan ik geen pas meer verzetten zonder omringd te worden door de enthousiastelingen met hun „Hup, Kicky!" Daarom logeer ik altijd incognito, begrijpt u? Gun me dus rust en krijg ik die niet, dan zweer ik jullie, dat er in het volgende seizoen geen voetbalwedstrijd door Arsenal gewonnen wordt"....

Kicky Burn zwaaide wijd de deur voor de rechercheurs open en wendde zich glimlachend om. Hij zag Jack met een vuurrood hoofd de huiskamer binnensluipen en boven aan de trap verdween het japonnetje van Marjorie. Hij had daarboven niets te maken, maar volkomen zeker van zijn zaak stormde hij met drie treden tegelijk de trap op...

U hebt het zelf in de hand of Uw kind goed wil eten.

In 5 weken 5 pond toegenomen.

Begin U er maar eens mee regelmatig 1 of 2 maal per dag een kop Ovomaltine te geven. Dan zal het U spoedig opvallen, niet alleen hoeveel flinker ze worden, hoeveel of ze aankomen, maar ook, hoeveel beter ze gaan eten.

Ook daarvan is Ovomaltine de oorzaak. Naast de voedende en versterkende bestanddeelen bezit het een element, dat we diastase noemen en dat een sterken eetlust opwekt. Het dagelijks gebruik van een kop Ovomaltine is een weldaad voor Uw kind. Juist nu, in de groeiperiode, legt U de kiem voor de gezondheid van later.

Ovomaltine is een kracht-voedsel, opgebouwd uit de voedende bestanddeelen van de beste natuurproducten waaraan alle ballaststoffen onttrokken zijn. Ovo is kracht in extractvorm. Anderhalve dessertlepel in een beker melk verdubbelen de voedingswaarde van die melk.

Begin er eens mee Uw kind dagelijks een kop Ovo te geven. Elke apotheker en drogist zal het U gaarne leveren.

OVOMALTINE

IN BUSSEN
VANAF 60 CENT

MEER LEVENSKRACHT

WRIGLEY

5 ct.
PER PAKJE

Lescht den dorst!

Eischt uitsluitend
Hollandse verpakking.
Het is UW waarborg
voor kwaliteit.

VERHOOGT UW UITHOUDINGSVERMOGEN

WRIGLEY'S
P.K.
KAUWgom
PEPERMUNT-SMAAK
PK. ZUIVERT
DEN ADEM
VERFRISCHEND
DORST WESCHEND

HPI 4

Met Palmolive is het zóó eenvoudig

Uw teint frisch en gaaf, Uw uiterlijk jeugdig en aantrekkelijk te houden. Masseer Uw gezicht en hals 's morgens en 's avonds twee minuten met het verzachtende overvloedige Palmolive-schuim, om alle voordelen te genieten van een volledige schoonheids-behandeling.

Waardoor dit mogelijk is?... Door de verjongende olijfolie: een der voornaamste bestanddeelen van Palmolive.... Olijfolie is het oudste en beste natuurlijke cosmetische middel, het reinigt de poriën grondig en houdt Uw teint fraai en soepel.

En Palmolive kost zoo weinig! Miljoenen gebruiken deze zeep ook voor hun bad. Koop vandaag nog Uw voorraad Palmolive..Reeds na eenige weken zullen de resultaten U verbazen.

13 ct.
(2 voor 25 ct.)

Eén tube moet 't doen!

of tweemaal
Uw geld terug!

Koop 'n tube Colgate's Tandpasta en borstel 's morgens en 's avonds flink Uw tanden, telkens minstens twee minuten! Als de tube leeg is zult U zien, dat Uw tanden glanzender, schooner zijn dan ooit tevoren. Zoo niet, zend de leeg tube aan COLGATE, AMSTERDAM-C. en wij vergoeden U het dubbele van den aankoopprijs! Waarom wij deze bijzondere waarborg geven? Omdat onze meer dan dertigjarige ervaring bewezen

heeft dat Colgate's tweeledige invloed op de tanden nimmer teleurstelt. Haar rijk aromatisch schuim reinigt grondig - ook de kleinste hoekjes tusschen en achter de tanden. Bovendien bevat Colgate een onschadelijk bestanddeel van sterk-polijstende kracht, dat allen aanslag verwijdt en de tanden ivoor-blank maakt. Begin dus vandaag nog met Uw tube Colgate - en overtuig U, op ons risico, van haar feillooze werking.

VRAAG NAAR „COLKEET“!

Ridder Robot kent zijn plicht

door DAVE HARDT.

TOEN Donald Wesley klokslag half zes den portier van de Bank met een gefingeerde boodschap had uitgezonden, daalde hij vlug de trap af naar den kluiskeeper. Het kwam er nu op aan spoed te maken, hij had slechts een kwartier den tijd, om de zaken hier af te doen. Op het oogenblik was er niemand in het gebouw aanwezig dan hij, maar dadelijk kwamen de schoonmaaksters en het kon licht verdenking wekken, als hij op zoo'n ongewoon tijdstip uit den kluiskeeper te voorschijn kwam.

Beneden aan de trap ontsloot hij het zware ijzeren hek en ontstak het licht. Glimlachend bleef hij staan en wachtte rustig de verschijning van ridder Robot af. Hij kwam te voorschijn vanachter een pilaar, die recht tegenover de kluisdeur stond. Het was een angstige verschijning voor wie er niet op voorbereid was: een volledig geharnaste ridderfiguur, 'n vernuftig geconstrueerde mechanische bewaker van den kluiskeeper, die loopen, spreken en zelfs schieten kon.

Ridder Robot wendde zich met rammelende leden een halven slag om, zoodat hij recht tegenover hem stond. Zijn mechanisch hart rikkette zachtjes, maar toch duidelijk hoorbaar in den geluidsvrije kelder.

„Kluiswoord?“ vroeg ridder Robot barsch.

„Bankpaniek,“ antwoordde Donald Wesley duidelijk en met nadruk.

„Agkoord!“ zei de bersenloze bewaker van de bankmiljoenen en rammelend keerde hij terug naar zijn plaats voor den pilaar.

Donald Wesley glimlachte voldaan. Het was heelemaal niet moeilijk ridder Robot tevreden te stellen; moeilijker was het te weten te komen, hoe je hem moest antwoorden en met hem om moest gaan. Maar hij had goed opgelet, toen hij meneer Craft vanmiddag behulpzaam was geweest een paar zakken goud in de kluis te bergen, en als hij thans doorgelopen was, zonder ridder Robot een antwoord te geven dat hem aanstond, zou onmiddellijk de alarmsirene in werking zijn getreden.

Zonder overhaasting deed hij drie passen naar de kluisdeur.

„Halt!“ gebod ridder Robot plotseling. „Bedeekt mijn vizier!“

Het klonk als een barsch bevel, maar Donald Wesley wist, dat het slechts een vriendelijke waarschuwing was. Meneer Craft had hem 's middags verteld, dat er van het mechanisme in den helm een onzichtbare straal viel in de fotocel aan het rad van de kluisdeur. Als die straal niet onderbroken werd, schoot de barsche bewaker bij het openen van de kluis een aetherpatroon uit zijn borstholte af en zou hij minstens voor eenige uren het bewustzijn verliezen. Hij haastte zich dus de waarschuwing ter harte te nemen en bedekte het vizier van ridder Robot met zijn zakdoek.

Even nadenkend, of nu alles in orde was, herinnerde hij zich, dat meneer Craft ook nog iets gefloten had, toen hij zijn zakdoek over den helm spreidde. Wat het was wist hij niet, maar het leek hem niet waarschijnlijk, dat het bij de „behandeling“ hoorde. De onzichtbare straal was toch reeds verbroken en dus zou ridder Robot de zaken thans niet meer in de war kunnen sturen.

Voorzichtigheidshalve ging hij echter

niet terstond op de kluisdeur toe. Voetje na voetje schoof hij achteruit, met zijn blik op den zonderlingen bewaker gericht. Ridder Robot scheen echter volkomen gerustgesteld aangaande zijn bedoelingen, want hij bleef stom als een visch en kwam geen stap van zijn plaats.

Zeer tevreden met die tijdelijke houding plaatste Donald Wesley zich voor de kluisdeur. Hij stak een sleutel in de twee sloten en draaide ze een voor een om, precies zooals hij meneer Craft 's middags had zien doen. Binnen in de kluis klonk een metaalachtig geluid en daarboven uit een klik van de contrôleklok. Morgenvroeg zou men natuurlijk ontdekken, dat de kluis vanavond om vijf minuten over half zes geopend was geweest, maar dat deed er niets toe. Straks, om negen uur, ging er een vliegtuig naar Parijs en als men morgenvroeg om half tien den diefstal ontdekte, had hij zich allang onvindbaar gemaakt.

Voorzichtig begon hij aan het rad te draaien, waarmee de zware schoten uit de sloten werden vrijgemaakt.

Het duizelde Donald Wesley een oogenblik, toen hij aan de enorme bedragen dacht, die binnen zijn bereik waren. De kluis bevatte ettelijke miljoenen, maar er viel natuurlijk niet aan te denken ze allemaal mee te nemen.

Donald Wesley hield plotseling op met draaien. Achter zich hoorde hij een heel zwak gerucht en kil van den schrik wendde hij zich om. Maar er was niets te zien in den kelder en ook ridder Robot stond nog op zijn plaats.

„Verbeelding,“ mompelde hij en daarop wentelde hij voor de laatste maal het rad om. Met beide handen trok hij aan het handvat, om de deur te openen. Zij bewoog en hij kon een kreet van vreugde bijna niet inhouden. Doch onmiddellijk daarop ontsnapte hem een angstkreet. Er vloog hem iets rakelings langs zijn wang, dat met een knappend geluid uiteenberstte tegen de stalen kluisdeur.

„Ridder Robot... een aetherpatroon...“ flitste het als een doodsaangst door zijn gedachten. Toen drong hem een zoete, weeë geur in zijn neus. Hij trachtte te vluchten, maar wankelde, greep zich aan de kluisdeur vast en zakte door zijn knieën. Als van heel ver weg hoorde hij nog, hoe bovenop het gebouw de alarmsirene begon te loeien en daarop trok een onzichtbare hand een sluier voor zijn gedachten...

Toen meneer Craft, de procuratiehouder van de Bank, een kwartier later in gezelschap van 'n politie-inspecteur den kluiskeeper betrad, wees hij met een flauwen glimlach naar de angstwekkende verschijning van ridder Robot.

„Dat verzoek om zijn vizier te bedekken dient slechts, om een dief in den waan te brengen, dat hij dan veilig is,“ merkte hij ter verklaring op. „De onzichtbare straal wordt niet vanuit den helm in de fotocel geworpen, maar vanuit de knieschijf. Het afschermen van den straal geschiedt bij wijze van phonetische reactie: als men de tonen do, re en mi achter elkaar fluit, verbreekt men een relais en is de robot onschadelijk. Maar ik vond het niet noodig, Donald Wesley zoo volledig in te lichten, ik wist niet of hij mijn vertrouwen wel waard was. Ridder Robot heeft ons gelukkig voor een strop bewaard; zoo hersenloos als hij is, kent hij beter zijn plicht dan menig mensch.“

DE BEKENDE PEPERBUS TE ZWOLLE
 NAAR EEN AQUAREL VAN JAMES P. POWER

Een lange reis :

Van Arabië

naar Weesp !

De kostelijkste Arabische Mocca vindt zijn weg naar Weesp ! Er zijn misschien meer mocca-reepen, maar er is er geen, waarin U zoo duidelijk de echte mocca proeft ! Serveer deze fijne reep ook eens, in stukjes gebroken, als dessert-chocolade ! Fijnere is er niet ! Liefhebbers van Mocca-chocolade ! Als U Van Houten's KLM-reepen bestelt, vraag dan speciaal eens naar de

Melk-Mocca

„Hebt U nu Van Houten's KLM-reepen geproefd ?” .. [toch is de prijs 5 cent gebleven !]

Ook in Engeland
Panorama !

Panorama is steeds in voorraad bij de hieronder vermelde kiosken van de fa. W. H. Smith & Son, Ltd., en bovendien op bestelling verkrijgbaar bij elk harer 1250 agentschappen in Engeland en Wales.

Bradford
L. M. S. Railway Station
Brighton
Railway Station
Croydon West
Railway Station
Folkestone
Central Railway Station
Liverpool
Central Railway Station

LONDON

Baker Street Station, W. 1
Metropolitan Railway
Charing Cross Station, W. C. 2
District Railway
Cumberland Hotel, W. 1
Dorchester Hotel, W. 1
Grosvenor House, W. 1
Earls Court, S. W. 5
Underground Station
Kings Cross Station, N. 1
Main Line
Liverpool Street Station, E. C. 2
Main Line
London Bridge Station, S. E. 1
Southern Railway
Mark Lane Station, E. C. 3
Mount Royal Flats, W. 1
Oxford Circus Station, W. 1
Central London Railway
Piccadilly Circus Station, W. 1
Bakerloo Railway
Piccadilly Circus Station, W. 1
Piccadilly & Brompton Railways
Regent Palace Hotel, W. 1
Strand Palace Hotel W. C. 2
Gravesend, Railway Bookstall
Tottenham Court Road Stn. W. 1
Central London Railway
Victoria Station, S. W. 1
Continental Platform, No. 1
Victoria Station, S. W. 1
District Railway
Waterloo Station, S. E. 1
Main Line
Manchester
Central Railway Station
Newcastle-on-Tyne
Central Railway Station
Parkeston Quay
Railway Station
Southampton
Terminus Railway Station

DE DAME UIT DEN „BLAUWEN EXPRESS”

Vervolg van pag. 23.

Hij sprak vloeiend Engelsch en sprak met haar, zachtzinnig en wijs, zooals hij tot haar gesproken had op de markt van Soei-foe, toen de soldaten haar te koop aanboden. En even rustig hadden zij naar hem geluisterd. Als hij vroeg, of zij over den Himatsjal naar Darjeeling wilden vertrekken, hadden zij stil het hoofd geschud. De kangpo had op haar gevoelens trachten te werken: hij had beelden voor haar opgeroepen van haar vaderland, en hij had haar bezworen, aan haar vrienden en bloedverwanten te denken.

Maar toen had één der vrouwen, de kleinste met de donkere haren, hem treurig aangezien, en gezegd, dat zij juist omwille van haar bloedverwanten hier wilde blijven; want die hadden haar verloren in China, en zouden stellig haar spoor volgen hierheen, en dan moesten zij haar vinden. En de andere vrouw, de groote blonde, had gezegd, dat zij haar vriendin niet alleen kon laten.

Ethel Marshall of liever: Ethel Suhr, meende inderdaad, dat haar man en haar vader haar makkelijker weer zouden vinden, als zij in Rongbuk bleef. Immers, het was te Soei-foe bekend, dat die doortrekkende karavaan naar Rongbuk ging. Daar kwam nog bij, dat haar vader menigmaal het plan te kennen had gegeven, ook Tibet eens door te trekken, wijl de samenstelling van den bodem daar in menige streek nog nooit onderzocht was. Ethel was zelf reeds aan 't werk gegaan, op zoo bescheiden voet, als de omstandigheden haar veroorloofden; want volkomen vrijheid van beweging had zij niet. Ze was echter reeds in 't bezit van een kleine verzameling steenen, die haar om den aard of den vorm merkwaardig leken. Over dat wetenschappelijke streven echter had zij den kangpo niets gezegd.

Helga Lethus had haar gewaar-schuw. Allicht kon men veronderstellen, dat het doel der vreemdelingen was, goud te zoeken — en de lama-priesters zijn onverzoenlijk tegen hen, die zich vergripen aan hetgeen zij als hun eigen bezit beschouwen.

Ethel Suhr en Helga Lethus hadden de vriendschap gesloten, die haar door het lot werd opgelegd. Het Deutsche meisje vond veel steun en troost in de aanwezigheid van de Amerikaansche professordochter — zij besloot bij haar te blijven, tot beider lot veilig was door de hervonden bescherming der mannen. Helga Lethus bleef des te liever in Rongbuk, omdat zij naar Azië was gekomen, teneinde er het leven en het karakter van Chineezers en Tibetanen nader te leeren kennen en te beschrijven. En dan was er nog een omstandigheid, die invloed had op haar keuze; al wou zij zelf die omstandigheid niet erkennen, was zij er zich zelfs nauwelijks van bewust. Het was een vaag gevoel, dat zij in Azië blijven moest, omdat er iemand anders in Azië was, van wien zij zich niet verder verwijderen wilde. Ging zij naar Darjeeling, wat moest zij dan anders, dan terugkeeren naar Amerika? Dan had zij geen kans op een tweede ontmoeting

met iemand, dien zij in den blauwen express gezien had. Neen, die kans op een tweede ontmoeting bestond eigenlijk niet. Hoe zou iemand, die met den trein van Peking naar Shanghai reisde, in Tibet komen? Daartoe zou zich de vreemde reeks van lotgevallen, die zij had ondervonden, met een tweeden persoon moeten herhalen. Dat kon niet. Helga Lethus dacht het ook niet. Eigenlijk dacht zij in 't geheel niet aan Adrian Krüner. En toch had het besef, dat die in Azië was, een stillen invloed op haar besluit, niet onverrichterzake naar Amerika en naar het bureau van de Daily World terug te keeren.

Tegen den kangpo echter zei ze heel iets anders. Zij had schrandereid en taet genoeg, om hem toe te spreken naar zijn eigen aard.

„Stuur ons niet weg, eerwaardige vader! Het leven daarginds is slecht en boos, en hier is de vrede. U hebt zelf gezegd, dat hij u de vrede is, en wij gelooven het. Stuur u ons weg van hier, de wereld weer in, dan is uw woord slechts rook en ijdele klank, als het woord van anderen. Kunnen wij hier niet in vrede en veiligheid verblijven, dan is uw leer vals, en dan woont de vrede in Rongbuk niet!”

De kangpo hoorde het aan met tevredenheid. O, hadden de broeders de taal der Engelschen kunnen verstaan! Hadden zij kunnen hooren, wat de vrouw zei! De kangpo had haar woorden voor Oeyo-Go en de broeders van den vierden trap, die nabij hem mochten zijn, vertaald, maar — hij zag het aan de spottende houding van Oeyo-Go, aan de verbaasde gezichten der anderen — zij geloofden hem niet. Zij beschouwden die woorden slechts als zijn woorden, door hem den vreemden vrouwen in den mond gelegd. Hoe kon een vrouw van wijsheid spreken?

Toen hij de laatste maal met haar gesproken had, was hij gaan spreken over den dood, op een toon, alsof die voor de deur van het huis van den deba stond, en haar ieder oogenblik kon verslaan, als zij nog langer bleven. Maar de grootste vrouw, de blonde, had kalm het hoofd gebogen.

„Wij vreezen hem niet, eerwaardige. Wie geleefd heeft, kan ook sterven.”

Over deze woorden had de kangpo van Rongbuk zoo lang nagedacht, alsof het een tekst uit de heilige boeken was.

Het schrandere, geschoolde denkers-brein van den ouden man vond een uitweg. Hij zou die vrouwen niet weg-sturen, de wereld in. Hij zou haar ver-trouwen in Rongbuk niet breken. In diep geheim zond hij een bode de bergen over. Hij zou den Engelschen resident in Darjeeling laten weten, dat er twee blanke vrouwen onder de bescherming van Rongbuk woonden. Dan zouden zij zeker komen, de blanke mannen met de leeren kappen en de ronde hoeden, om de vrouwen te halen. Ze zouden haar meenemen, of zij wilden of niet, en den kangpo van Rongbuk zouden zij eeren.

Maar het werd te laat. Den derden dag na het eerste heftige protest van Oeyo-Go gebeurde er een ongeluk. Een der jongere monniken werd in den

tempel ziek. Hij sprong op, danste en schreeuwde, met schuim op den mond, tot hij dood ineenzonk. En zijn laatste woorden waren een vervensching tegen de blanke vrouwen, die den vrede der goden uit Rongbuk hadden weggedreven.

Hoog gingen de golven van opwinden. Er werd gemord en gefluisterd in alle cellen en gangen — de monniken schoolden samen rondom Oeyo-Go, hun aanvoerder.

„Het zal gebeuren, zooals gij wenscht, Oeyo-Go,” zei de abt, gelaten het kale hoofd buigend. „Ik zal ze wegsturen.”

Het gezicht van Oeyo-Go was een duivelsmasker.

„Daarvoor is 't nu te laat, kangpo. Gij hebt te lang gedraald. De broeders willen weten, of gij gedwaald hebt of niet — of zij zich veilig kunnen voelen onder uw wijsheid of niet — of het de wil der goden geweest is, dat de vreemde vrouwen naar Rongbuk kwamen. Niet gij, maar de goden zullen oordeelen. Godsgericht! Gij kunt er u niet tegen verzetten, als gij geen afvallige wilt zijn.”

„Godsgericht. Laat het zijn.” Weer boog de oude het hoofd en hij bleef lang zoo zitten, met dunne lippen gebieden murmelend.

Het doffe tam-tam der trommels overstemde het vroolijke geblaat der geiten en het geloei der yaks in het dorp en voor de kloostermuren. Op het voorplein zongen de lagere broeders in een eentonig rhythme. Tempelbroeders dansten in wilde extase, de hoofden omhuld door grillige, grijnzende maskers. Sieraden van zilver en goud klatterden en ranmelden. Op de muren, op de platte daken der buitengebouwen en op ieder plat vlakje van de bergelling stonden mensen, kijkklustig, geestdriftig, feestelijk gestemd. Als een loopend vuurtje was door de scharen der pelgrims het bericht gegaan, dat er heden duivelen zouden worden uitgedreven uit Rongbuk. De goden zouden hun oordeel uitspreken over de blanke vrouwen, die — zoo meenden de mensen — gevangen werden gehouden in het huis van den deba.

Dien ochtend vroeg had de deba zijn gewone bezoek aan den kangpo gebracht, en toen hij terug won keeren naar het dorp, en over den voorhof liep, stond zijn gezicht strak, want hij had orders gekregen, zeer ernstige orders, en een zeer ernstige bedreiging was er aan toegevoegd. Hij kon echter zijn huis nog niet opzoeken, want hij werd staande gehouden door Oeyo-Go, die hem een snelle vraag stelde. „Mentoegei,” had de deba kortaf geantwoord. Mentoegei — de olieproef. Dit was het godsoordeel, door den kangpo aangegeven, om het vonnis der goden te vernemen over de vreemde vrouwen: uit een vat kokende olie moesten zij een steen halen. Als haar handen daarbij ongedeerd bleven, hadden zij geen schuld aan den toorn der goden. Werden haar hand en het teere vleesch door de brandendheete olie aangetast, dan spraken daardoor de goden hun veroordeeling uit. En Oeyo-Go keek tevreden. Hij wist te goed: de handen der blanke vrouwen zouden niet ongedeerd blijven in de zengende vloeistof. Zij zouden er waarschijnlijk haar handen niet eens in wagen; waardoor zij dan haar eigen oordeel uitspreken. Zij zouden neergestort worden van den hoogen toren, het steile verlengstuk van de steile berghelling. Ja, Oeyo-Go was tevreden. Heden zouden de blanke vrouwen

sterven. En voor alle zekerheid voegde hij den deba nog een zeer ernstige bedreiging toe: de olie moest koken en de steenen mochten niet te groot zijn, of de deba had zelf den toorn der goden te vreezen, en den toorn van Oeyo-Go.

De deba zette zijn weg naar huis voort. En nog stond zijn gezicht even strak. Hij dacht na. Hij wist, dat Oeyo-Go machtig was; maar de kangpo was nog machtiger. Het was een strijd tusschen de twee aanvoerders der monniken, en Oeyo-Go dacht te winnen eens en voorgoed. Maar de deba had liever, dat de kangpo won. De kangpo had hem gemaakt — de kangpo kon hem breken óók. En welke vergelding Oeyo-Go hem gunnen zou, als die de plaats van den kangpo innam, dat moest de deba maar afwachten.

Terwijl de deba zijn voorbereidselen trof, dreunden en bromden de trommels, dansten de tempelbroeders, tot zij er bij neervielen en anderen hun plaats in kwamen nemen. De kangpo vertoonde zich niet — zoo schreef het ceremonieel het voor. Oeyo-Go echter schreed in zijn feestgewaad, ongenaakbaar en trotsch, over den binnenhof van het klooster, en waar hij kwam, bogen de broeders ijverig voor hem. Een opkomeling, een uitverkorene! Zoo voelde Oeyo-Go zich ook zelf. Kregen de vrouwen met ongedeerde handen de steenen uit de kokende olie, dan was Oeyo-Go verloren. Maar dat kon niet. De olie was te heet. Nog een uur, en zijn ster steeg op boven de timmen van Rongbuk. Onwillekeurig gingen zijn gedachten en zijn oogen naar omlaag, naar het plein aan den voet van den bergtop. Daar zouden de vrouwen de proef ondergaan, die proef, die Oeyo-Go in het gelijk zou stellen. En toen ging zijn blik omhoog naar den toren — over een uur werden de vrouwen van die hoogte neergeworpen in de diepte, en aan den voet van den bergtop zouden zij neerkomen, en zoo zij niet onmiddellijk dood waren, zouden de tempeldienaars toesnellen en haar met kromme messen den genadeslag toebrengen. Zoo schreef het godsoordeel voor.

Zeven trommelslagen kreeg ieder der vrouwen den tijd, om een steen uit een kruik kokende olie te halen, en konden zij den steen niet met ongedeerde hand toonen — dan den toren af! Zoo schreven de boeken het voor, en Oeyo-Go had zich voorgenomen, geen haarbreed van die regels af te wijken. Zeven trommelslagen — ongeveer drie minuten! Een vrouw verzamelde in drie minuten tijds geen moed, om de hand in het gloeiende vocht te wagen; en zóó zij het waagde, schroeide, zengde, brandde die hand half weg. Het godsoordeel was onfeilbaar. En dan was tegelijk ook het oordeel over den kangpo uitgesproken. Het vonnis over de vrouwen was het onomstootelijk bewijs, dat de kangpo gefaald had. Gedwaald had de kangpo — tegen den wil der goden had hij de vreemde vrouwen, de duivels, naar Rongbuk gebracht. Zijn dagen waren geteld. Er zou een nieuwe kangpo heerschen over Rongbuk, en hij heette Oeyo-Go!

Trotsch en afgemeten schreed de toekomstige kangpo over den hof en door de lange, halfdonkere gangen naar den zetel van den ouden abt. Hij maakte een buiging — voor de laatste maal.

„Eerwaardige, het uur is daar!”

Wordt vervolgd.

Bob en Betty

op de
Kaag.

Betty: „Blijf even stil, Bob - die heb ik!”

Bob: „Dat word weer een echt staaltje van je 6-20.”

DE KODAK JUNIOR 6-20

De Kodak Junior 6-20

met anast. lens f:7.7: fl. 16.50.

Ook verkrijgbaar met anast. lens f:8.8: fl. 13.75.

DE KODAK JUNIOR 6-20 is bedoeld voor mensen, die zomers buiten zijn, op het water, of op het land, voor jonge mensen. Het is de kleinste camera voor het

het formaat 6 x 9 cm. en toch bezit het eigenschappen van een veel duurder toestel: bij het openen springt de lens ineens in den juiste stand en het instellen is uiterst eenvoudig.

Laat Uw Kodak-handelaar U dit toestel toonen.

Er zijn „Kodaks” vanaf fl. 12.75 en „Brownies” vanaf fl. 2.50.

Kodak en Kodak film
- de ideale combinatie

Kodak

Voor de Huisvrouw

Als zieken en herstellenden room moeten gebruiken

HOE vaak komt 't niet voor dat de dokter room voorschrijft en ongetwijfeld zal menige huismoeder dan wel eens met de handen in 't haar zitten, omdat zij niet weet op welke wijze zij dag aan

ONDERHOUD VAN TOILETARTIKELEN

WASCHLAPJES en handschoentjes, die door veelvuldig gebruik vet en glibberig zijn geworden, kunnen wij weer zacht en poreus krijgen door ze te kneden in een mengsel bestaande uit half water en half azijn, waardoor eenige lepels zout.
Naspoelen in frisch koud water.

dag de voorgeschreven hoeveelheid bij den patiënt naar binnen moet krijgen.

Room staat velen spoedig tegen en niet bij alle gerechten kan men het opdoen.

Hebt ge het volgende al eens geprobeerd?

In 'n diep glazen bakje worden, dik met suiker bestrooid, blauwe boschbessen of roode heidebessen geschept.

Hierop legt men een paar doorgesneden reepjes cake of enkele zachte biscuits.

Overgoten met room vormt dit een overheerlijk gerecht.

Een andere smakelijke samenstelling die niet zoo algemeen is, is de volgende: kersen, aalbessen en frambozen eveneens dik besuikerd te eten met room.

Maar denkt eraan het geheel appetijtelijk op te dienen!

Dat is bij zieken een voornaam iets, dat nimmer mag worden verwaarloosd.

MENU VAN DE WEEK

- Maandag:** Varkenslapjes met snijboonen.
Griesmeelschoteltje.
- Dinsdag:** Rijstsoep.
Kalfscoteletten met worteltjes.
Fruit.
- Woensdag:** Runderrollade met andijvie.
Hangop.
- Donderdag:** Gevulde gestoofde komkommers.
Koud vleesch met bloemkool.
Wentelteefjes.
- Vrijdag:** Gebakken griet met rauwe sla.
Warme vanillerijst met bitterkoekjes.
- Zaterdag:** Gebakken eieren met sla.
Parelgort.
- Zondag:** Bouillon met eierkaas.
Blinde vinken met doperwtten.
Vruchtensla.

Blanke messen

MESSEN worden in lauwwarm zeepsop afgewassen en goed drooggewreven. De heften mogen niet met het water in aanraking komen, daar zij anders loslaten.

Is dit onverhoopt gebeurd, dan vult men de holte met cement, steekt het puntige deel van het lem met hierin en laat, na goed aandrukken, hard worden.

Vaak geworden heften kan men met goed succes bestrijken met een papje van beenzwart en olie.

Ongepolijste messen worden blank, als men een doorgesneden aardappel met de snijvlakten in fijn schuurzand doopt en de stalen oppervlakte daarmee inwrijft.

Indoopen van den aardappel in fijne kalk en daarna polijsten geeft een dergelijk resultaat.

Ook indoopen ervan in fijn amarilpoeder.

Bevochtigen met petroleum weekt elke roestvlek, wrijven met lakgom neemt roestvlekken weg zonder de polijsting aan te tasten.

Hetzelfde geldt van wrijven met kurk.

Wanneer men bijenwas in een poreuzen doek bindt en daarmee het warmgemaakte staal wrijft, voorkomt of verwijdert men roest.

Oude roestvlekken in gepolijst staal bestrijkt men eerst met olijfolie, daarna laat men ze verscheiden dagen liggen. Vervolgens worden de vlekken met hard hout en amaril afgewreven, waarop afwrijven met amaril en wijn-azijn en tenslotte met fijn ijzervijlsel met een stuk leer volgen. Met een leeren lap of zachten borstel of een doorgesneden ui verwijdert men gemakkelijk vliegenvuil van metalen voorwerpen.

Amy Groskamp ten Have:

MOEDER, IK HEB ZOO'N DORST!

MOEDER, ik heb het zoo warm — moeder, ik heb zoo'n dorst.... moeder, ik heb geen trek....

Hooren wij moeders gedurende de warme zomermaanden ooit wel eens iets anders?

Het is altijd hetzelfde liedje. Het liefst hangen de kinderen maar den ganschen dag onder de kraan.

Drinken — water bij glazen vol tegelijk — en dan af en toe, als ze de kans krijgen, nog een ijsco — of een paar ijsco's.

Eventjes helpt het, maar het duurt geen tien minuten of het is al weer zoo laat. Moeder, ik heb toch zoo'n dorst — en het lieve leven begint opnieuw. Moeten wij dat zoo maar toestaan zonder meer? Moeten wij de bengels hun gang laten gaan en maar net zooveel laten drinken als zij believen? Als ze genoeg hebben, houden zij vanzelf wel op, zeide onlangs 'n moeder en, voegde zij erbij, water is gezond. Over het algemeen wordt er veel te weinig water gedronken.

Zij vertelde, hoe zij bij al haar kennissen had nagevraagd, of zij tusschen de maaltijden overdag wel eens 'water dronken.

„En wil je wel gelooven,” sprak zij, „van de vijftien menschen die ik gevraagd heb, was er maar eentje die af en toe wel eens 'n glas water dronk. Deze moeder had het ongetwijfeld best met haar kinderen voor, maar onwetendheid en kortzichtigheid speelden haar parten.

Kortzichtigheid deed haar veralgemenen, immers: hollende en dravende kinderen, die stoeien en ravotten, zijn niet te vergelijken met volwassenen, en het feit, dat volwassenen te weinig water gebruiken, kan nimmer een verontschuldiging zijn voor overmatig watergebruik door kinderen!

Onwetendheid deed haar zeggen: water is gezond, dus laat ze maar net zooveel drinken als ze willen. Deze redenatie is natuurlijk verkeerd.

Groente is gezond — fruit is gezond — wandelen is gezond — dat zal niemand bestrijden, maar dat iemand die te veel groente of fruit eet zijn maag bederft en dat iemand, die overmatig wandelt vrij zeker doorgelopen voeten, ingewandstoorissen en andere narigheden krijgt, dat weten we allemaal.

Het is eigenaardig, hoe moeders soms zonder eenige reden alle gevoel voor de juiste verhoudingen schijnen te verliezen.

Laksheid? Gemakzucht, om maar van het gezeur af te zijn? Of alleen maar een verkeerde opvatting?

Ongetwijfeld het eene zoowel als het andere. Natuurlijk is ook hier de middenweg de beste weg....

Het ligt voor de hand, dat het lichaam, dat sterk transpireert en derhalve veel vocht afscheidt, meer vocht, dus drinken noodig heeft dan in koelere omstandigheden het geval zou zijn.

Mensch en dier hebben in de warmte een sterke behoefte aan drinken. Dorst is een van de ergste kwellingen, maar ook hier geldt zooals overal: overdaad schaadt.

De gevaren van overmatig drinken zijn geenszins denkbeeldig. De natuur, die het zooveel beter weet dan wij, veel

nu eenmaal geen inmenging en wrekt zich ten alle tijde.

Het eten, dat in de maag komt, wordt vermengd met maagsap, dat de vertering bespoedigt en bevordert.

Wordt door overmatig waterverbruik het maagsap te zeer verdund, dan raakt de spijsvertering in de war en gevoels van onlust, gebrek aan eetlust en misselijkheid zijn hiervan het gevolg.

Het snel achtereen drinken van ijskoud water bij sterke verhitting is wegens de plotselinge afkoeling zeer gevaarlijk.

Maar er is nog iets: zeer veel moeders vinden het best, dat hun kinderen veel meer drinken met groote warmte, maar, zeggen zij, al dat akelige flauwe water, wat heb je daaraan, neem toch een lekker glas koude melk toe.

Meer dan eens laat het kind zich overhalen en drinkt melk.

Dat is tenminste gezond, denkt moeder, daar hebben ze nog wat aan. dan hindert het vele drinken niet zoo erg. Mis, moeder! Heelemaal mis! Melk is heel wat voedzamer en bij gevolg zwaarder te verteren dan water.

Vijf glazen water extra hebben geen invloed op de kindermaag, maar vijf glazen melk extra en dan meestal zonder eenigen overgang, vrij plotseling van den eenen op den anderen dag, zijn in staat allerlei ziekteverschijnselen te voorschijn te roepen, die dan ten onrechte aan andere oorzaken worden toegeschreven, terwijl deze toch gezocht moet worden in maagoverlading.

De onverstandige moeder is hier de schuldige.

Onverstandig handelt ook de moeder, die haar kinderen toestaat onophoudelijk te zeuren over de warmte, die hen beklagt en zelf nog een beetje mee jermicert.

De verstandige moeder zorgt voor afleiding. Zij stelt een kleine boete op iedere klacht over de warmte en zij geeft een kleine beloning voor ieder niet gedronken glas water.

Zeg tegen uw kleinen jongen: ja zeker je mag drinken, maar niet voordat de klok daár staat. Al gauw zal hij het een spelletje vinden en ongemerkt zal het hem zelfbeheersching bijbrengen. De beste afleiding voor kinderen is: bezigheid en daarom moeten wij hen aan den gang houden, hetzij met een of ander prettig werkje, hetzij met een spelletje. En laten we nu alsjeblieft niet zeggen: verbeeld je, dat je daar met die warmte ook nog voortdurend op moet letten.... want voorkomen is beter dan genezen en zoowel het een als het ander is de taak van ons moeders!

EEN RECEPT VOOR BESSENSAPVLA

Roer 4 eierdooiers met zes lepels basterdsuiker schuimig, voeg 1 lepel aardappelmeel toe, langzaam ½ liter bessensap, een stuk pijpkaaneel en laat dit onder flink roeren binden. Klop het stijfgeslagen eiwit, als de vla afgekoeld is, erdoor en presenteer er droge biscuits bij.

Een blik in de Scherk-tabel

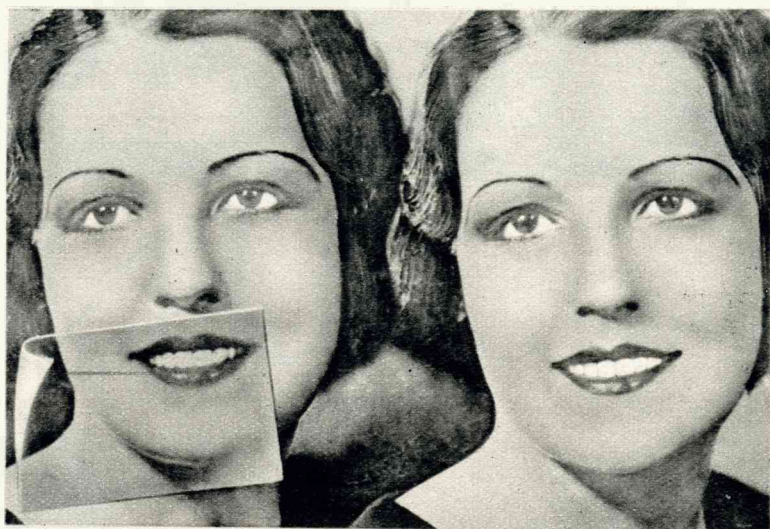
SCHERK
PARIS - NEW YORK

zegt het reeds: bij blauwe oogen, blond haar en een levendige teint behoort Mystikum poeder natural I en een weinig corail! Doch dit is slechts een voorbeeld. Want blond, bruin, zwart of rossig: Mystikum poeder en Mystikum compact, gekozen volgens de Scherk-tabel, bij Uw haar, oogen en teint passend, geven de harmonische vervolmaking van Uw schoonheid en het gewichtigste: Uw persoonlijke noot • Zendt U Uw nauwkeurig adres aan de Firma S. Blindeman & Co., v. Baerlestraat 89, Amsterdam. Wij zenden U kosteloos de interessante Scherk-tabel • Mystikum Poeder 0.50, 0.95, 1.50. Mystikum Compact 0.60. Een mooi gevormde roode mond met Scherk Lippenstift. Trisena - Creme maakt de huid wonderlijk mat. Probeert U het eens!

Neur	Kleur der oogen	Teint	Poeder- en Compactkleuren	Rouge
blond	blauw	bleek	natural I	blonde rouge
blond	blauw, bruin	tamelijk frisch	rachel I	orange
brun	bruin	lichtbruin	natural II	divia
brun	blauw, grijs	mat, bleek	natural I	corail
brun	blauw, grijs	frisch	natural II	india
brun	blauw, grijs	frisch	rachel I	rouge I of blonde rouge
brun	blauw, grijs	bleek	natural I	india
brun	blauw, grijs	licht mat	natural I	corail
brun	bruin	licht bruin	natural II	"
brun	bruin	bijna kleurloos	natural II	"
brun	bruin, grijs	warm getint	rachel I	"
brun	bruin	frisch bruin	rachel II of terra	"
brun	bruin	bijna kleurloos	natural II	"
brun	bruin	"	rachel II	india

Mystikum poeder

voor toilettafel en poederdoosje
MYSTIKUM COMPACT
Poeder en rouge in vasten vorm

Verwijder tandfilm en ontsluit de schoonheid van Uw tanden.

Paarlen zijn kostbaar - maar niet zoo kostbaar als de fonkelende paarlen in Uw eigen mond - Uw tanden.

Om de natuurlijke schoonheid van Uw tanden te voorschijn te doen komen, behoeft U slechts de tandfilm te verwijderen - dat klevrige laagje, dat U met de tong kunt voelen.

Het verwijderen van tandfilm is de voornaamste taak van Pepsodent. Thans is Pepsodent hiertoe nog beter

in staat dan ooit te voren. Zijn nieuwe reinigende en polijstende stof brengt onmiddellijk verandering in het uiterlijk der tanden. Uitsluitend Pepsodent bevat deze opzienbarende stof - geen enkele andere tandpasta geeft dezelfde resultaten.

Gebruik Pepsodent. Ziet op welk een snelle en onschadelijke wijze Pepsodent de tanden bevrijdt van de vernielende tandfilm.

VERLAAGDE PRIJZEN

45 ct. en 70 ct.
PER TUBE.

5025 P-H

☆ TUINMODE ☆

WAT — is er nu ook al 'n aparte tuinmode?
Hm — ja en néén.

Als wij in den tuin harken en wieden en sproeien of — luieren of babbelen, of we houden 'n bowlmiddag of avond in den tuin, dan moeten wij natuurlijk daarvoor passend gekleed zijn.

Neen — och neen, zegt u alstublieft niet: om den tuin op te harken is iedere oude jurk goed genoeg — wat komt het er op aan wat ik aanheb, als ik in den tuin de uren zalig lig te verdroomen.

Linnen sandalen en katoenen overall zijn immers goed genoeg!

Ja juist! Precies! Wij bedoelen ook niet anders. Kijkt u maar naar de afbeeldingen.

Zijn zij niet snoezig, die doodsimpele katoentjes? Zoo'n rood-wit-grijs of blauw-wit-bleu keukengordijntjesblokje is precies wat u ervoor noodig heeft.

Gezellig met die kwieke pofmouwten en dien gerimpelden rok met zakken — of niet?

Misschien maakt ge van een couponnetje cretonne wel dat andere japonnetje met het platte wit linnen kraagje. Dit heeft ook opgestikte zakken en 'n praktische sluiting schuin van voren net als een boezelaar.

Een tuinhoed?

Neem een ouden hoed van verleden jaar, haal er de garneering en den bol af en — sla de achterzijde op, bevestig een riempje hieraan met het correspon-

deerende gespje aan het restantje van den bol en — gij hebt het allernieuwste!

Wilt ge alleen maar lezen en breien — zoo echt fijn om eens heelemaal niets te doen — dan kunt ge natuurlijk uw strandpyama aandoen met de leuke witte opengewerkte schoenen.

Zoo'n fleurige witte kraag stempelt het korte jakje ineens tot niet meer uitsluitend stranddracht zonder meer.

Het is maar een kleinigheid, maar toch iets om te onthouden.

Voor een avondje of een middagbijeenkomst in den tuin is tenslotte een japon van lichte of donkere gebloemde georgette, voile of organdie de aangewezen draught. Natuurlijk wordt hierbij een witte panamahoed gedragen.

Onze afbeelding doet u nog een buitengewoon goed idee aan de hand om die middagjapon van verleden jaar met dat stijve kraagje, te moderniseeren: Knip een royaal décolleté, knip met een scherp schaartje de bloemen uit het uitgesneden stuk, en cordonneer deze rond de diepe halsuitsnijding met de onderzijde en op een nieuw ingezet vest van effen georgette in de kleur der bloemen met den bovenkant.

Een soepele jabot van georgette wordt van binnen tegen de halsopening genaaid en teruggeslagen.

Het wordt een geheel nieuwe japon! Het effect ziet ge op het plaatje.

57. Zomerjapon. V-vormige hals met kraag. Taille afgewerkt met 'n bies, welke op de voorbaan van den rok komt. Rok met plooi. Verkrijgbaar in maat 40, 42, 44, 46. Benodigde stof: 3,50 M. à 100 c.M. breed.

58. Kazakjapon. Rechte voorbaan. Taille met knopen. De zijpanden en rug hangen bij wijze van schoot op den rok. Driekwart mouw. Verkrijgbaar in maat 40, 42, 44, 46. Benodigde stof: 4 M. à 100 c.M. breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Zomerpracht“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven 't gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 142700; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan het

PATRONEN KANTOOR „PANORA“

NASSAUPLEIN 1, HAARLEM
waarbij 10 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad

ZORG VOOR HANDEN EN GELAAT

HUISVROUWTJES met veel werk en weinig of geen bediening zuchten zelfs in den zomer wel eens over ruwe en roode handen. Glycerine is een bekend en probaat middel, maar wist gij wel, dat citroensap met glycerine zoo'n uitstekend middel was ter verkrijging van zachte blanke handen?

Drie eetlepels citroensap worden door een fijn mousseline lapje gezeefd en vermengd met een eetlepel glycerine. Wanneer men zich de moeite getroosten wil, telkens wanneer men de handen heeft afgedroogd, ze met dit mengsel in te wrijven, kan het resultaat niet uitblijven.

Zij, die gedurende de warme zomerdagen last hebben van transpireerende handen, moeten de handen vaak met lauw zeepsop wasschen en twee- of drie-maal per dag een handbad nemen in een diepen bak of kom, gevuld met gewone bakkerszemelen. Veelvuldig poederen helpt eveneens.

Wanneer we ouder worden zullen wij verstandig doen gelaat en hals in te smeren met een goede toileterème. Wanneer de huid, die zich bitter weinig stoort aan ons niet-willen, oud wordt, wordt zij droog; het soepele, gladde, strakke gaat verloren en... de onvermijdelijke rimpels komen te voorschijn.

Onvermijdelijk? Neen, niet heel-maal! Wanneer de huid het voedsel krijgt, dat zij behoeft, d.w.z. genoeg vet, dan blijft de jeugdillusie zeer zeker langer behouden.

Des avonds wrijf men het gelaat, vooral om de oogen en aan de mondhoeken en aan weerszijden van den hals, in met een goede cold cream.

Met langzame opwaartsche bewegingen wrijven met de vingertoppen en tenslotte de overvloedige crème afvegen liefst met een ruwen doek.

Dit stevige wrijven met de ruwe oppervlakte prikkelt de huidzenuwen en voert het bloed naar de gelaatshuid.

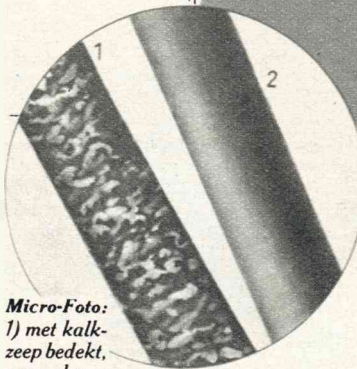
Des morgens wrijf men op dezelfde wijze een goede vanishing cream in. Dit is een crème, die vanzelf binnen enkele minuten opdroogt, in de huid trekt en deze volstrekt niet vet of kleverig achterlaat, doch koel, glad en droog. Wil men poeder of rouge aanbrengen, dan hebben deze beide op een met matcream ingesmeerde huid geen nadeeligen invloed.

GEVULDE MELOEN

Snijd het kapje van den meloen, zóó, dat er maar weinig vruchtenvleesch aanzit. Verwijder het nat en de pitten en hol den meloen met 'n zilveren lepel in groote stukken uit. Leg deze nu met verschillende vruchten als: zachte peren, zeer zachte appels, druiven, bananen, perziken, pruimen, alle schoongemaakt en in stukken gesneden, op een schaal. Bestrooi den meloen van binnen met suiker, vul hem laagsgewijze met meloen en andere vruchten, telkens flink suiker er tusschen strooiend. Schenk over het geheel een glas witte bordeaux of rijnwijn.

Zet den meloen eenige uren koel weg.

Bind het kapje erop met een mooi lint en garneer den schotel met O.I.-kers.

Micro-Foto:
1) met kalkzeep bedekt, ruw haar (grijze neerslag).
2) met Shampodor gewasschen haar: gezond en glanzend.

Gezond haar is altijd mooi!

Hoe het glanst en schittert — het stralende sieraad van de vrouw! En hoe verkrijgt men zulk een gezondheid, zulk een glans?

Verzorgt Uw haar met Zwartkop "Shampodor". Deze shampooon is vrij van zeep en alkali, daardoor wordt Uw haar ontzien, de grijze kalkzeepneerslag vervalt. Mooi, natuurlijk glanzend, haar is het gevolg en de ondulatie houdt nog eens zoo goed.

"Shampodor" is ook in vloeibaren vorm verkrijgbaar in heele, halve en kwart flacons.

Blondines, die de blonde kleur willen behouden of willen terugkrijgen, gebruiken Zwartkop Shampodor **Blond-Special**.

ZWARTKOP SHAMPODOR

het moderne haarrwaschmiddel

Voor iedere haarsoort: goud-witte verpakking
Blond-Special: groen-witte verpakking

Prijs
20ct

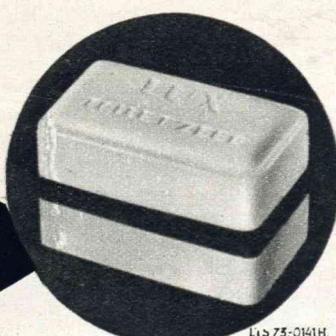
**Elk
nieuw
seizoen**

zijn er frisse, jeugdige toiletjes te koop! Maar... geen frisse jeugdige gelaatshuid. De jeugd en bekoorlijkheid van Uw gelaat moet U zelf

verzorgen... op doelmatige wijze. U kunt dit niet straffeloos verzuimen. Want het hedendaagse leven stelt zware eisen aan onze huid. Verontreinigende lucht op straat - duffe atmosfeer in keukens, winkels en kantoren - dit alles heeft een nadelige invloed op de huid en maakt deze droog en hard. Zo ontstaat een vermoeide huid en komen heel gauw de gevreesde rimpels. Wat moet U doen om Uw huid hiertegen te beschermen? Neem tijdig de juiste voorzorg, die Lux Toilet Zeep U biedt. Dit is niet alleen een heerlijk geurende zeep; zij wordt speciaal gemaakt voor de verzorging van het gelaat. Zij zuivert de huid tot diep in de poriën en heeft een verzachtende heilzame werking. Behoudt Uw jeugd en bekoorlijkheid door het gebruik van

LUX
TOILET ZEEP

12½
CTS. PER STUK

L15 75-0141H

Er staat een nieuwe generatie voor de deur!

Een generatie van durf, tempo en ondernemingsgeest. Een generatie, die haar stempel zal drukken op Holland's naaste toekomst. Het is van groot belang door deze jonge mensen in gedachte te worden gehouden. Dat velendit reeds begrepen bewijzen wekelijks de advertenties in dit blad, dat favoriet is bij het opkomend geslacht.

man
der

Big Ben Regenjassen Kolynos Tand Cream Zeiss Prismakijker Scherk Face Lotion Van Heijst Radiatoren
 Gillette Safety Razor Agfa Rolfilm Cutex Nagelriemenwater Rolleicord Camera